

မယ်မင်းဘွဲ့

အနမ်းမြို့ကလေးတို့အား

BURMESE
CLASSIC
.COM

မယ်မင်းခုံ

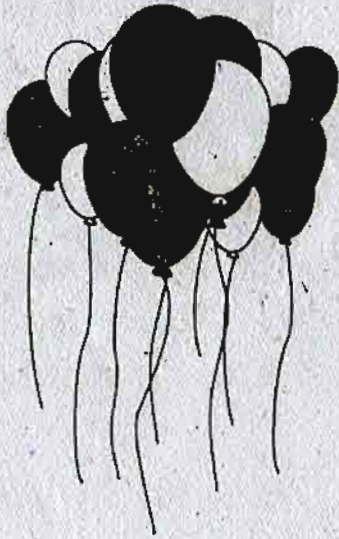
အနမ်းမြို့က
သတို့သား

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

အဖွင့်

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ သမီး သူ့ကိုလုံးဝလက်မ
ထပ်နိုင်ဘူး”

ကာရန်သည် တစ်သက်လုံး သမီးအလိမ္မာလေးလုပ်
ခဲ့သည်ဖြစ်သဖြင့် သည်တစ်ခါတော့ ဆိုးပါရစေ ဖေဖေ။ အိမ်
ထောင်ပြုခြင်းကိစ္စသည် ကာရန်အတွက်တော့ အိမ်နှင့်နောင်ဂျိန်
ချရမည့် ကိစ္စတစ်ခုပင် ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေက သူတို့
နှင့် အလွန်တရာမှ ရင်းနှီးချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်း၏သားဖြစ်
သူ စွမ်းထွဋ်ခေါင်နှင့် ကာရန်ကို ခွတ်ကိုသဘောတူကာ စီစဉ်နေ
တော့သည်။

ကာရန်သည် အချစ်မပါသည့် အိမ်ထောင်ရေးကြီး
ကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်သူပီပီ သည်စွမ်းထွဋ်ခေါင် ဆိုသည့်

ယောက်ျားကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ လက်မခံနိုင်ပါ။ ကာရန်က ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်မှန်းကိုမသိ။ စွမ်းထွဋ်ခေါင်ဆိုသည့် နာမည်ကို ကြားလိုက်ရကတည်းက လူကိုမမြင်ဖူးပါသော်လည်း တော်တော်ကို မြင်ယူဦးကပ်မိသည်။ ကိန်းခန်းကြီးသော မိသားစု က ဆင်းသက်လာတဲ့ သူလိုတစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူဟာ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ် လိမ့်မည်ဆိုတာကို ကာရန် တွေးထားပါသည်။ အဲသည်အတွေး ကြောင့်ပဲ ကာရန် သည်လူကို မုန်းနေတာဖြစ်သည်။

“မိဘက ကောင်းစေချင်လို့ နတ်ပြည်တင်တယ်၊ နင်က မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချမယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား ကာရန်ချယ်”

ကာရန်သည် ဖေဖေရဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို နေ့ ရှိသရွေ့ လှိမ့်ပိမ့်ခံနေရတာကိုက ဟိုသူကောင်းသားရဲ့ ကောင်းမှု ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေဆူတာကို ငြိမ်ခံနေရင်းက စိတ်ထဲ တွင်တော့ အဲဒီ စွမ်းထွဋ်ခေါင်ကို ကျိန်ဆဲနေမိသည်။

“ဒီမှာ ကာရန်ချယ်၊ မင်းကို ဖေဖေ အပြတ်ပြောရလိမ့် မယ်၊ မင်းရဲ့သတို့သားဟာ စွမ်းထွဋ်ခေါင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟား ... ဖေဖေရယ်၊ သမီးကို နည်းနည်းတော့ သနား ပါဦး၊ သမီး အဲဒီလူကို သိလည်းမသိဘူး၊ ချစ်လည်းမချစ် ဘူး ...

အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ဖေဖေက ဘာလို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး တော့ကို ပစ်စက်လက်ခတ် သဘောတူနေရတာလဲ”

ကာရန်ရဲ့စကားကြောင့် ဖေဖေသည် ကာရန်ကို ဒေါသပိုထွက်သွားဟန်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“သမီး ... မင်းကို ဖေဖေတို့ မောင်ထွဋ်ခေါင်နဲ့ စီစဉ်ပေး တယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် သူ့ရဲ့အရည်အချင်း ဒါတွေအပြင် ဖေဖေတို့မိဘချင်း ကတိစကားလည်းရှိပြီ သား။ သမီးသာ မောင်ထွဋ်ခေါင်ကို လက်ထပ်လိုက်မယ် ဆိုရင် ဖေဖေတို့ မိဘတွေလည်း စိတ်ချမ်းသာရမယ် ...

ဒီမယ် သမီး ... ဖေဖေတို့မျိုးဆက်ဟာ ဖေဖေတို့ ရဲ့စကားကို နာခံလိုက်နာတဲ့သူဖြစ်ရမယ်၊ သမီးက ဖေဖေ တို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမျိုးဆက်၊ ဖေဖေတို့ စီစဉ်တာကို နာခံရမှာပဲ”

အား ... သူ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ အော်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ခေတ်ဟောင်းရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက အစဉ်အလာအတိုင်း ရိုးရာမပျက် မိဘတွေရဲ့သဘောတူညီမှုအောက်မှာ ညားကြလေသတည်းဟဲ့သည့် စာတန်းနှင့်အတူ ကာရန်ဘဝကို မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ အဆုံးခံရတော့မှာလား။

ရှင်ကိုတော့ လူတောင်မမြင်ဖူးဘဲနှင့်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေပြီ ဇွမ်းထွင်ခေါင်ရေ။

တကယ်ဆို သူသာမရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် တစ်သက်လုံး ချစ်ခင်စွာ နေလာကြသည့် သည်မိဘတွေနှင့် ကာရန်ဟာ အခုလို ဖိုက်နေရမှာ မဟုတ်ပေ။

ဖေဖေကို ပြောလိုရမည်မဟုတ်မှန်း သိသည့်အခါ ကာရန်သည် မေမေဘက်သို့လှည့်၍ စစ်ကူတောင်းရတော့သည်။

“မေမေ ... ပြောပေးပါဦး၊ ကာရန်မှ အဲဒီလူကို လက်မထပ်ချင်တာ”

မေမေရဲ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်၍ ငိုမဲ့မဲ့လေး ပြောလိုက်လျှင် မေမေကလည်း ကာရန်ကို နူးညံ့စွာ ကြည့်၍ ...

“မေမေတို့က သမီးကောင်းဖို့ စီစဉ်တာပါကွယ်၊ မေမေတို့ လူကြီးတွေ စကားတွေလည်း ကျွဲသွားပြီ သမီး၊ မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

သေတော့ဟယ် ... ကာရန်သည် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ဖြန်းခနဲ မြည်အောင်ပင် ပိတ်ရိုက်လိုက်မိတော့သည်။ ပြေးကြည့်မှ ဒီအဖေ၊ ဒီအမေနှင့် ကာရန် သည်သုံးယောက်ပဲရှိတဲ့ဘဝမှာ အခုလို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စကို ဆန့်ကျင်ရာမှာ နှစ်မဲတစ်မဲ ဖြစ်နေပြီဆိုကတည်းက ကာရန်ဘက်က လုံးဝအရှုံးပေးဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

အဲသည်လိုတော့ အလွယ်တကူ အရှုံးမပေးနိုင်ပါ။ ကာရန်သည် ဒီကိစ္စကိုတော့ မရမဲကကို ဆန့်ကျင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

“ဒါဆိုရင် ဖေဖေနဲ့ မေမေက သမီးကို အဲဒီစွမ်းထွင်ခေါင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ တကယ်ပဲ ပေးစားတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်က အခိုင်မာဆုံးပဲ”

“ဖေဖေတို့ သမီးကို တကယ်ပဲ မငဲ့တော့ဘူးလား၊ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကြီးကို သမီး တည်ဆောက်ရတော့မှာကို ဖေဖေမေမေတို့က တကယ်ပဲ လိုလားလို့လား”

“သမီးရယ် ... သမီးက မောင်ထွဋ်ခေါင်ကို မတွေ့သေးလို့ ပါ၊ လူတစ်ယောက်ကို မမြင်ဖူးသေးဘဲနဲ့တော့ တရားသေ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး၊ သမီးနဲ့ မောင်ထွဋ်ခေါင်ကို အခုလာမယ့် Sunday မှာ ဆုံပေးဖို့ ဖေဖေတို့ စီစဉ်ထားတယ်”

ရှင် ... ဟု အာမေဍိတ်တစ်ခုသာ ဆိုလိုက်နိုင်ပြီး တခြားဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်တော့ပေ။ ကာရန် မုန်းနေပါသည့် အဲသည် စွမ်းထွဋ်ခေါင်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို အရှင်လတ်လတ်ကြီး တွေ့ရတော့မည် ဆိုသောအခါမှာတော့ ကာရန် တကယ်ပဲ သူ့ကို မတွေ့ချင်ပါ။

ဖြစ်နိုင်ရင် ... သည်ကိစ္စတွေနှင့် ဝေးသောတစ်နေရာ သို့တောင် ထွက်ပြေးသွားချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာပါသည်။

ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရသည့်ဒုက္ခထက် မချစ် မနှစ်သက်သောသူနှင့် ပေါင်းသင်းရမည့်ဒုက္ခက ပိုလို့တောင် ဆိုးပါဦးမည်။ အဲသည့် စွမ်းထွဋ်ခေါင်နှင့် မတွေ့ချင်သည့် စိတ် ဆန္ဒသည် ကာရန်ရဲ့ခေါင်းထဲမှာ အကြီးအကျယ်ကို ဝင်ရောက် စိုးမိုးလိုက်ထားပါသည်။

သည်ကနေ့မှာတော့ ကာရန်သည် အကြီးအကျယ် ကို စွန့်စားခန်းတစ်ခု လုပ်ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေတို့ နှင့် ဟိုကိစ္စ နောင်ဂျိန်ချပြီးကတည်းက ကာရန်သည် ရန်ကုန်မှာ ရှိသော လေးစံဆီ ဖုန်းဆက်ကာ လစ်တာနှင့် ရန်ကုန်ကိုဆင်းလာ မည်ဟု အကြောင်းကြားထားတာဖြစ်သည်။ ဖေဖေရဲ့ညီ လေးစံ က ဖေဖေနှင့် မတူပေ။

အရာရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ဘဝကိုပျော် ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှာ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတွေဖွင့်ကာ ရန်ကုန်မှာပဲ အခြေချနေနေသည့် ကာရန်ရဲ့ ဦးလေး လူပျိုကြီးလေးစံက ဖေဖေစီစဉ်ထားသည့် စွမ်းထွဋ်ခေါင် ကို မယူချင်လျှင် လေးစံဆီသာ လာနေဟု ပြောထားသဖြင့် ကာရန်အတွက် အိုကေမှာ စီပြည်ပင်ဖြစ်သည်။

အခုလည်း မနက်ဖြန်မှာ တွေ့ရတော့မည့် စွမ်းထွဋ်ခေါင်ကို စတေးရှောင်ဖို့အတွက် ကာရန်သည် ဒီနေ့မှာ ရန်ကုန်ကိုဆင်းမှာဖြစ်သည်။ ကာရန်ရဲ့အဝတ်အစားအိတ်တွေကိုတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံမှာ တစ်နေ့ကတည်းက အပ်ထားခဲ့တာဖြစ်သဖြင့် သည်နေ့ အိမ်ကအထွက်မှာ free ဖြစ်နေသည်။

“သမီး ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မေမေက လှမ်းအမေးတွင်တော့ ကာရန်သည် လူ့ခြေမပျက် မှင်တည်တည်နေလိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်ပင် မေမေကို ဖောရှောလုပ်ရတော့သည်။

“ဟို ... ပန်းသီတို့လေ မေမေရယ်၊ ဒီနေ့ သူတို့အိမ်မှာ barbecue လုပ်စားမှာမလို့တဲ့၊ အဲဒါ လှမ်းခေါ်တာနဲ့သွားမလို့ မေမေ၊ သမီးကို ပေးသွားမယ်မှလားဟင်”

ညောင်နာနာအသံလေးဖြင့် သနားစရာဟန်လေး ပြောလိုက်လျှင် မေမေက သနားသွားပြီး ကာရန်ရဲ့ဆံပင်လေးတွေကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ပေးပြီး ...

“အေးလေ ... သမီး သွားချင်ရင်သွားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပြန်တော့ နောက်ကျမနေနဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ မေမေ ... တဲ့တာ”

မေမေကို လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ မေမေပါးလေးကို ခပ်ဖွဖွနမ်းလိုက်ပြီး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာလိုက်တော့သည်။ ခွင့်လွှတ်တော့ မေမေရေ။ သမီးမချစ်တဲ့ သူတစ်ယောက်နှင့် မပေါင်းဖက်လိုတာကြောင့် လေးစံဆီ ခဏလောက်တော့ သွားခွင့်ပြုပါနော်။

ကာရန်သည် ခြံပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် ကာရန်ရဲ့ အိမ်လေးကို တစ်ချက်တော့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်တော့ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ အိမ်ရှေ့ကနေ ခပ်နွေးနွေးခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ပန်းသီတို့အိမ်ကနေ တစ်ဆင့် ကာရန်သည် ပန်းသီတို့ကားနှင့်ပဲ အဝေးပြေးဂိတ်ကို သွားတော့သည်။ ကားပေါ်တက်ခါနီးတွင်တော့ ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိက ကာရန်ကို စိတ်မချစွာဖြင့် ကတွတ်တွတ်ကို မှာနေသည်။

“ဟဲ့ ... ကာရန်၊ ရန်ကုန်ကို ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကားဂိတ် ကနေ လှမ်းဖုန်းဆက်ဦးနော်၊ နင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရဲ့လား ကာရန်ရယ်”

“နင်တို့ကလည်းဟယ်၊ ငါ့ကို ကလေးလေကျနေတာပဲ၊ စိတ်ချ ... လေးစံကလည်း ငါ့ကို အဝေးပြေးမှာ လာစောင့် နေမှာ ဘာမှမပူနဲ့၊ နင်တို့ကို ဖုန်းအဆက်အသွယ် အမြဲ လုပ်မယ်၊ ဒီကအခြေအနေတွေကိုလည်း check ဦးနော် ... ညဘက်ရောက်မှ ငါရေးထားတဲ့စာကို ဦးကွန်းကို သွားပေးခိုင်းလိုက်၊ ဟဲ့ ... စိတ်ချမယ်နော်”

ကာရန်သည် မှာစရာရှိတာမှာပြီး ပန်းသီးနှင့် ယွန်းမိ ကို နှုတ်ဆက်ကာ ကာရန်ရဲ့လက်ရေချိုးကြီးကို ကားဗိုက်ထဲထည့် ရသေးသည်။ မုန့်တို့ ဘာတို့ထည့်ထားသော လက်စွဲအိတ်ခပ်ကြီး ကြီးနှင့် ကျောပိုးအိတ်အသေးလေးကိုတော့ ကာရန်နှင့်အတူတူရှိ စေကာ ကားပေါ်တက်ခါနီးတွင်တော့ ...

“ကဲ ... ပန်းသီးနဲ့ ယွန်းမိ၊ ငါသွားပြီနော်၊ အရာအားလုံး ကို နင်တို့ကို ပုံအပ်လိုက်ပြီ၊ ဒီမှာဖြစ်သမျှ နင်တို့သာ တာဝန်ယူပေတော့၊ ငါကတော့ ရန်ကုန်မှာသွားလန်းပြီ ... တာတာ”

နောက်ရွတ်ရွတ်လေးပြောကာလက်ပြပြီး Express ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်လျှင်တော့ ကာရန် ထိုင်မည့်ခုံနံဘေးမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က အရင်ရောက်နေသည်။ ကာရန်ရဲ့ထိုင်ခုံက ပြတင်းပေါက်နံဘေးမှာမို့ သူက ပိတ်ထိုင် နေ၍ ဝင်လို့မရချေ။

“ဒီမှာရှင့် ... နည်းနည်းလောက် ဖယ်ပေးပါ၊ ဒီဘက်က ကျွန်မထိုင်ခုံ”

ထိုသူက ကာရန်အသံကြောင့် ကာရန်ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး အသာဖယ်ပေးသည်။ ကာရန်သည် ကျေးဇူး ဟု ခပ်တိုးတိုးဆိုကာ ထိုင်ခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကာရန်သည် ကိုဖစ်ဘေးက ခရီးဖော်ဟာ ယောက်ျားသားဖြစ်နေ သည့်အတွက် နည်းနည်းတော့ စိတ်ညစ်သွားသည်။ အင်း ... ငါ ကလည်း ဘာလို့များ ထိုင်ခုံကို နှစ်ခုံမဝယ်မိပါလိမ့်။

ကာရန်ရဲ့ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘယ်လို အူတူတူ ပုံမှန်းကို မသိပါ။ အပါးကွက်ရှုပ်လက်တိုကို ခပ်စိပ်စိပ်ပုဆိုးဝတ် ထားသော သူ့ပုံစံသည် ဘယ်လိုမှန်းကိုမသိပါ။ ကာရန်သည် ရန်ကုန် မြန်မြန်ရောက်ပါစေလို့ပဲ စိတ်ထဲကကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိ လေသည်။

ကားမထွက်သေးခင် အင်ချက်ခံက လူစစ်ရာလက်မှတ်တွေ အင်ချက်ခံက စစ်ပြီးသွားရင် ကာရန်နားကပုဂ္ဂိုလ်က ကာရန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ဒီက ညီမက ရန်ကုန်ထိသွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဲသည်တစ်ခွန်းတည်း ပြန်ဖြေကာ ကာရန်သည် ကျောပိုးအိတ်ထဲက ipod လေးကိုထုတ်၍ နားကြပ်ကိုနားထည့်လိုက်ကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှည့်ထားလိုက်တော့သည်။ ကာရန်သည် ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ်မို့ Express ကားပေါ်မှာ ဖွင့်ထားသော မြန်မာဗီဒီယိုကားကိုတောင် မကြည့်နိုင်ဘဲ အတွေးပေါင်များစွာဖြင့် ကာရန်ခေါင်းစားနေတော့သည်။ အခုဆိုရင် ဖေဖေမေမေတို့ ကာရန်ကို စိတ်ပူနေတော့မည်။

ကာရန်သည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘေးနားက ပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့် စိတ်ညစ်ရသေးသည်။ တစ်လမ်းလုံးလည်း သူ့မှာ အပူအပင်မရှိ အိပ်လိုက်လာသေးသည်။ ကာရန်သည် ညနက်လာလေလေ ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ကာရန်ရဲ့မွေးရပ်မြို့ကလေးကို တအားကို လွမ်းဆွတ်လာပေသည်။

တကယ်ဆိုရင် ကာရန်ဟာ ရန်ကုန်ကို တစ်ခါတည်း ထွက်လာခဲ့စရာ မလိုပါ။ သည်ကိစ္စတွေရဲ့အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ စွမ်းထွင်ခေါင်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ရှင်ကိုတော့ အထူးကို အမြင်ကတ်နေပါ့မယ်ရှင်။

ကဲ ... နေရစ်တော့လေ ရွှေမော်လမြိုင်ရေ။

ကာရန် သည်မြို့လေးကို အမြန်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာပါရစေ။

ကာရန်သည် အတွေးတွေ ယှက်သန်းကာ ငိုက်မျဉ်းလာ၍ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်မည်ကြံကာရှိသေး ဘေးနားကတစ်ယောက်ဟာ ကာရန်ရဲ့ပခုံးပေါ်သို့ အရှိန်လွန်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကာရန်သည် အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ လက်တစ်ဖက်က သူ့ရဲ့ခေါင်းကို အသာတွန်းထုတ်လိုက်တော့ သူက အိပ်ချမ်းမူးတူးဖြင့်ပင် ကာရန်ကို တောင်းပန်လေသည်။

“တောင်း ... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ကာရန်သည် ဘာမှလဲ စက်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့၍ အသာလေးပဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့သည်။ ကားခဏနား

သည့် အချိန်မျိုးတွေမှာ စားသောက်ဆိုင်ထိုင်လျှင်လည်း သူ့ကိုးရိုးကားရားပုံစံဟာ ကာရန်ကို တကယ်ပဲ စိတ်အနှောင့်ယှက်ဖြစ်စေပါသည်။

ရန်ကုန် မြန်မြန်ရောက်ပါမှပဲ ကာရန်လည်း အစားချောင်မှာပါ။

မနက်ငါးနာရီတိတိမှာပဲ ကာရန်တို့စီးလာသော Express ကားကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့ရဲ့အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးကားဂိတ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ကာရန်သည် အိတ်ထဲကို ကားဖိုက်ထဲက ထုတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် လေးစံကို ရှာရသေးသည်။ လေးစံကို ရှာမတွေ့သဖြင့် ကာရန်သည် လက်မှာကိုယ်ထားရသောအိတ်နှင့် လက်ရေချိုးကြီးကို ခဏချကာ လေးစံက ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံးကစား၍ ရှာနေစဉ်မှာပင် ကာရန်ရဲ့ဘေးက လူတစ်ယောက်ကလာရပ်သဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ သူက ကာရန်နှင့် တစ်ခရီးတည်းသွားခဲ့သော ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ပဲဖြစ်သည်။

“ဟိုဟာလေ ... ဒီနားမှာ အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို မတွေ့မိဘူးလား ခင်ဗျ”

ကာရန်သည် လေးစံကို မတွေ့လို့ စိတ်ညစ်နေရသည့်အထဲ ဘာတွေလာမေးနေမှန်းမသိသည့် အူကြောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် လူရှာမတွေ့လို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ထဲ”

“တောင်း ... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ကာရန်သည် သူ့ကို ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ လက်ရေချိုးနှင့် အိတ်ကိုပြန်ဆွဲကာ လေးစံကို ရှာလိုက်သည်။ ခဏတွင်တော့ လေးစံက လောလော၊လောလောနှင့် ကာရန်ဆီကို ရောက်လာတော့သည်။ လေးစံက ကာရန်ကိုမြင်လျှင် နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြလျက် ...

“ဟူး ... ဆေးရိုး သမီးရယ်၊ လေးစံ နောက်ကျသွားတယ်”

“ရပါတယ် လေးစံရယ်၊ ကဲ ... သွားကြမယ် လေးစံ”

လေးစံနှင့် ကာရန်သည် အိတ်တွေကိုဆွဲ၍ လေးစံရဲ့ကားဆီသို့သွားလိုက်ကြသည်။ ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ပြီး နောက်တွင်တော့ ကာရန်သည် ဘာရယ်မဟုတ် ဟိုလူကို သွား

သတိရမိသွားသည်။ အူတူတူပုံစံသူ ... ရှာနေသောသူ တွေ့မှတွေ့ ပါ့မလား။

“ကာရန် ... ကားပေါ်တက်လေ”

လေးစံက လှမ်းပြောသဖြင့် ကာရန်သည် ထွေထွေ ထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်တော့သည်။ မော်လမြိုင်မှာလည်း အခုဆိုရင် ဖေဖေ ဘယ်လောက်တောင် ဒေါသကွေ့ ထွက်နေမလဲ မသိတော့။

မတတ်နိုင် ... ကာရန်သည် စိတ်ထင်ရာကို လုပ်ခဲ့ ပြီးပြီမို့ ရန်ကုန်မှာ အေးဆေးလေးနေပြီး ဖေဖေအခေါ်ကိုပဲ ထိုင် စောင့်နေတော့မည်။

စွမ်းထွဋ်ခေါင်ရေ ... ရှင်ပေးတဲ့ကောင်းမှု အကြောင်း ပြုလို့ မရောက်တာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ကျွန်မ တစ်ကိုယ်တော်လွင့်လာခဲ့ရပြီ။

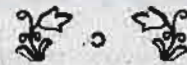
ရှင်ကကော ... ? ။

တစ်ပတ်တိတိ

ကြာပြီးနောက်

ကာရန်သည် ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီးကတည်းက ဘာ
တစ်ခုကိုမှ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးဖြင့် မလုပ်ကိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့အတူ
မော်လမြိုင်က ဖေဖေ၊ မေမေဆီကလည်း သေချာသောသတင်း
ဘာတစ်ခုမှ မကြားခဲ့ရ။ ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိတို့က ပြောပြပုံအရ
ဆို ဖေဖေသည် ကာရန်ရဲ့လုပ်ပေါက်ကို စိတ်တိုလွန်းအားကြီး၍
ကာရန်အကြောင်းဆို အိမ်မှာ သဲ့သဲ့ပြောခွင့်တောင် မပေးတော့။

လေးစံကိုလည်း တူမကို အားပေးအားမြှောက်ပြု
ကာ အိမ်မှာလက်ခံထားသည့်ပုဒ်မဖြင့် ဖေဖေက ညီအစ်ကိုခန်းပါ
ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်ဟု ပန်းသီတို့ထံမှ သတင်းကြားထားသည်။

အဲသည်သတင်းတွေကြောင့်ပဲ ကာရန်သည် စိတ်တွေ အကြီးအကျယ်ညစ်ကာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်ထဲမှာပဲ ထိုင်အချိန် ဖြုန်းနေခဲ့သည်။ လေးစံရဲ့အိမ်မှာ လူကသိပ်များများစားစားမရှိပါ။

လူပျိုကြီးဖြစ်သော လေးစံက အားကိုးစိတ်ချယုံကြည်သော ထမင်းချက်ကြီးပုနှင့် ခြံစောင့် ကိုရွှေတို့လင်မယားတို့ဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေနေတာဖြစ်သည်။ အခု လေးစံရဲ့အိမ်မှာ ကာရန်ရောက်လာလျှင်လည်း ကြီးပုတို့၊ ကိုရွှေတို့နှင့် ကာရန်က အရမ်းကို အဆင်တပြေရှိလှပေသည်။

လေးစံကတော့ မနက်မိုးလင်းတာနှင့် သူ့အလုပ်တွေ ရှိရာသို့သွားကာ ညနေစောင်းမှ ပြန်လာတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် အိမ်မှာတော့ ကာရန် တစ်ယောက်တည်း လိုမိပိမိ၍သာ ပျင်းနေရသည်။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီနေ့တွင်တော့ မနက်စောစောထကာ အင်းလျားဘက်သို့ ပြေးဖြစ်သည်။ စစ်စိမ်းရောင်ထရက်ဆုတ်စံ ဝမ်းဆက်နှင့် ဆံပင်ကိုနှစ်ဖက်ခွဲစည်းထားသော ကာရန်သည် မနက်ခင်းစောစောမှာ အင်းလျားရဲ့အလှတွေကို ခံစားရင်းဖြင့်

တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြေးနေမိသည်။ တော်တော်လေး မောပြီဖြစ်ရာ ကာရန်သည် ပုံမှန်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့်ပဲ အိမ်သို့ပြန်လာလိုက်တော့သည်။

ကာရန်တို့နေသည့် ကန်လမ်းနှင့် အင်းလျားက မဝေးသောကြောင့် မနက်ပိုင်းစောစော လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာတို့၊ ညနေဘက် လေညင်းခံထွက်လျှောက်တာတို့ အတွက်ကတော့ အင်မတန်ကို အဆင်ပြေလှသည်။ ကာရန်သည် ခြံရှေ့ရောက်သောအခါတွင်တော့ စာတိုက်ပုံအနီလေးထဲမှ သတင်းစာကို ထုတ်လိုက်ပြီးအခါတွင်တော့ စာတိုက်ပုံလေးထဲတွင် စာအိတ်လေးတစ်အိတ်ကလည်း ရှိနေသေးသည်။

ကာရန်သည် စာအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်စဉ်တွင်တော့ တကယ့်ကို အံ့သြဖွယ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စာအိတ်မှာ ဘာတံဆိပ်ခေါင်းမှလဲ ကပ်မထားပေ။ ဝိုင်းစက်ကာ သပ်ရပ်သော စာသားလေးကိုပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“သို့ ... ကာရန်ဖတ်ဖို့”

.... တဲ့။

ဒါကတော့ တော်တော်ကို ထူးဆန်းချေပြီ။ ကာရန်ဟာ သည်ရန်ကုန်မှာ အသိအကျွမ်းဆိုလို့လည်း လေးစံတံစံယောက်ပဲရှိသည်။ နောက်ပြီး သည်နေရာဟာ ကိုယ့်ခြံကိုယ့်ဝန်းနှင့် တသီးတသန့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြသည်မို့ ကာရန် သည် အိမ်မှာ နေတယ်ဆိုတာကို သိကြတာမဟုတ်။ ဒီလိုမျိုး ရန်ကုန်မြို့ ရဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကာရန်အတွက် ကာရန်ဖတ်ဖို့ စာက အခု စာတိုက်ပုံးထဲ ရောက်နေပေသည်။

ဒါ ... ဘယ်သူ ပို့တာလဲ ? ။

ကာရန်သည် ဆင့်ပွားစရာအတွေးတို့ကို ခဏရပ်ကာ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသော မနုကို တွေ့တော့ ကာရန်သည် စာကိစ္စသိချင်၍ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မနု ... ခြံရှေ့က စာတိုက်ဝိုင်းမှာ ဘယ်သူစာလာထည့်တာတွေလဲ”

“အင်း ... မနက်က သတင်းစာသမားပဲ လာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကာရန်”

“ရတယ် ... ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ မေးကြည့်တာပါ”

ကာရန်သည် ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားလိုက်ပြီး စာအိတ်ကိုဖွင့်ဖောက်လိုက်သည်။

ရေမွှေးစက္ကူခေါက်လေးကို ပြန်ဖတ်လိုက်တော့ စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေးပိုင်ရှင်၏ လက်ရေးကို ထပ်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ကာရန်သည် ဘယ်သူလဲဆိုတဲ့ အတွေးကိုတွေးကာ စာကိုစတင်၍ ဖတ်လေတော့သည်။

“အကြည့်လေးတစ်ချက်က ကိုယ့်ရင်ထဲကို

စူးဝင်သွားတယ် ...

ဘဝမှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းတွေဟာ

မင်းနဲ့မှ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တာ ...

ရင်ခုန်ခြင်းတံဆိပ်တွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့

ငါ့နှလုံးသားကို မင်းက

ဘယ်လို တံဆိပ်ကပ်မှာလဲ ...

ကျေးဇူးပြုပြီး ယုံပေးပါ

ငါချစ်တာ မင်းတစ်ယောက်သာ ...”

ကဗျာလိုလို၊ စာလိုလို စာသားတွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကာရန်သည် နည်းနည်းတော့ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

သူ ဘယ်သူပါလိမ့်။ စာရွက်ရဲ့နောက်ဘက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ နှုတ်ခမ်းပုံစံတစ်ကလေးတစ်ခု ကပ်ထားသည်။

အဲသည့် နှုတ်ခမ်းလေးရဲ့အောက်မှာ “င” စာလုံးလေးတစ်လုံး ရေးထားပြန်သည်။

ကဲ ... သူဟာ ဘယ်သူများ ဖြစ်မလဲ ? ။

အဲသည့်အတွေးကပဲ ကာရန်ကို ခေါင်းစားသွားစေပါသည်။ သည်ကိစ္စသာ လေးစံ သိသွားရင် ညည်းအနေအထိုင် မတတ်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာဆိုပြီး ကျိန်းဦးမှာဖြစ်သည်။ ကာရန်သည် ရန်ကုန်မှာ ရောက်ကတည်းက အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် သိပ်ထွက်သည် မဟုတ်ရာ ကာရန်ကို သိသူဆိုလို့ မရှိသလောက်ပင်။ ဒါဆို သည်စာကိုပို့သူဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ ? ။

မော်လမြိုင်က တစ်စုံတစ်ယောက်လား ? ။

အင်း ... အဲဒါဆိုရင်တော့ ပိုလို့တောင် မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ ကာရန်ဖေဖေဟာ ဘယ်လောက်ဒေါသကြီးတယ်ဆိုတာ ကာရန်အသိဆုံးဖြစ်သည်။ အခုလောလောဆယ်မှာ ဖေဖေ စိတ်အဆိုးဆုံးဖြစ်နေသည့် ကာရန်ကို မော်လမြိုင်မှ ဘယ်သူတစ်ယောက်ယောက်ကမှ လာပတ်သက်မှာ မဟုတ်ဆိုတာ သေချာပါသည်။

ဒါဆို ... ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။

သည်စာကို ဘယ်သူပို့တယ်ဆိုတာကို အရမ်းကြီးစိတ်မဝင်စားပေမယ့်လို့ ဘယ်သူများလဲဆိုတာကိုတော့ သိချင်လှပါသည်။ အဲဒီလိုအတွေးတွေ ဉာဏ်မီသလောက် လိုက်ဖြန့်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ လေးစံဆီက ဖုန်းလာသည်ဟု မနုကလာပြော၍ ကာရန်သည် စာအိတ်လေးထဲ စာရွက်လေးပြန်ထည့်ကာ စာကြည့်စားပွဲ၏ အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်သိမ်း၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာလိုက်သည်။

ကာရန်က အောက်ထပ်သို့ဆင်း၍ ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်လျှင် လေးစံက စကားပြောသည်။

“ကာရန်ရေ ... သမီး၊ လေးစံကို တစ်ခုကူညီကွာ”

“ဟုတ် ... ပြောပါ လေးစံ”

“ဒီလိုကာရန်ရေ ... လေးစံတို့ သင်တန်းမှာလိုတဲ့ စက် အသစ်တွေကို ဒီနေ့လာချမှာ၊ အဲဒါ အဲဒီပစ္စည်းစာရင်းတွေ မှတ်ထားတဲ့ ဖိုင်လ်တွေ အိမ်မှာကျန်ခဲ့လို့ လေးစံဆီလာဖို့ ပေးပါကွာ၊ ဒီမှာလည်း ဘယ်သူမှ မအားလို့”

“ဪ ... ဒါလေးများ ရပါတယ် လေးစံရဲ့၊ ဘယ်နား မှာထားတယ်ဆိုတာကိုပဲပြော၊ သမီး အခုချက်ချင်းလားဟို ပေးမယ်”

“ဟား ... thank you ကွာ၊ ဖိုင်လ်အပြာလေးနော် သမီး၊ လေးစံရဲ့စာကြည့်ခန်း စားပွဲပေါ်မှာပဲ တင်ထားတာ ရှာ စရာတောင် မလိုဘူး ...

အခုချက်ချင်း လာစရာမလိုပါဘူး ကာရန်ရဲ့၊ လေးစံ ဆီ တစ်နာရီအတိမှာ အဲဒီဖိုင်လ်ရောက်ရင် တော်ပြီ”

ကာရန်သည် ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ မြို့လယ်ကောင်ကို မရောက်တာလည်း ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် လေးစံဆီသို့ ဆယ်တစ်နာရီ လောက် သွားလိုက်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး လျှောက်လည်မည်ဟု တွေးထားလိုက်သည်။

“ဪ ... လေးစံ၊ ကာရန်က ဘယ်လိုလာရမှာလဲ၊ Taxi နဲ့လား”

“အာ ... အိမ်မှာ ကားတစ်စီးရှိတာပဲ၊ နောက်ပြီး ကာရန် ကလည်း ကားမောင်းကျွမ်းတာပဲဟာ ကားနဲ့ပဲလာပေါ့ ... ညည်း လမ်းကျွမ်းတယ်မှလား၊ ရန်ကုန်လာတိုင်း ဒီလမ်းကြောတွေ မောင်းနေကျပဲဟာ ခုမှ အဆန်းလုပ် လို့”

“အိုကေ ... အိုကေ၊ ဒါဆို ကာရန် ကားနဲ့ပဲလာတော့မယ်၊ ဒါပဲနော် လေးစံ”

ကာရန်သည် လေးစံနှင့် ဖုန်းပြောပြီးနောက် စာကိစ္စ တွေ ခေါင်းထဲမရှိတော့ဘဲ သွက်လက်စွာပင် အပေါ်သို့ပြန်တက် ပြီး ရေမိုးချိုးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်တော့ အလှပြင်ဖို့ ပြင်ဆင်ရ ဦးမည်။ အလှပြင်ရာမှာတော့ သိပ်ပြီးတော့ over ဖြစ်ဖို့မလိုပါ။ ရေဆေးငါးမလေးတွေပေါသော မော်လမြိုင်မြို့ရဲ့ရေဆေးပျိုဖြူလေး ကာရန်သည် ဝါနစ်နစ် အသားအရေလေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာနက် မှောင်နေသော မျက်ခုံးတန်းလေးရဲ့အောက်မှာ အရည်လဲ့ကာ မိန်းမိုနေသည့် မျက်ဝန်းနက်တို့ ရှိလေသည်။ နာတံသွယ်စင်း

စင်းလေးတွေ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးပြည့်ပြည့်လေးတွေက မော်လမြိုင်သား
လေးတွေကို ဖမ်းစားထားသလိုကို ဆွဲဆောင်မှု ပြင်းလှပေသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အချိုးကျ တွက်ချက်ကာ
ပုံစံထုတ်ထားသည့်အလား သူ့နေရာနှင့်သူ အပိုလိုမရှိ အဆင်ပြေ
လှပကာ ချောသည် လှသည်ဆိုသည့် စာရင်းထဲတွင် ကာရန်ချယ်
လည်း ပါဝင်သည်ဟု ပြောလိုရပါသည်။

ကာရန်သည် - နို့ရည်လေးနှစ်စက်လောက် ပွတ်
လိမ်းလိုက်ပြီး Cream puff လေး ရိုက်လိုက်လျှင် အရမ်းကိုကြည့်
ကောင်းသွားသည့် အဆင့်တွင် ဝင်သွားသည်။ အဝတ်အစားက
တော့ ကာရန်ချယ်ရဲ့ ပုံသေစတိုင်လ်တစ်ခုဖြစ်သည့် ခပ်မိုက်
မိုက် ဂါဝန်တစ်ထည် ဝတ်လိုက်လျှင် ပွဲသိမ်းချေပြီ။

ကာရန်သည် ချောကလက်ဖျော့ရောင် လက်ပြတ်
ဂါဝန်လေးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်၍ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ပါးလေးစီးပြီး
သွားလျှင် ဆလင်းဘက်အိတ်လေးလွယ်ကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်း
လာလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လေးစံရဲ့စာကြည့်ခန်းစားပွဲပေါ်ကဖိုင်လ်
လေးကို တစ်ချက်စစ်ပြီး ကြီးပုကို နှုတ်ဆက်ကာ ကားသော့ဆွဲ
လျက် အိမ်ကနေ ထွက်လာလိုက်တော့သည်။

ရာသီဥတုက အရင်ကနှင့်မတူ။ အရမ်းကိုပူလာ
သောကြောင့် အရင်ကလို အပြင်က လေနအေးကို ခံစားပြီးတော့
ကားမမောင်းနိုင်တော့ အဲယားကွန်းဖွင့်မောင်းတာတောင် အပူဒဏ်
က တိုးစေ့နေတုန်းပဲဖြစ်သည်။

ကာရန်သည် လေးစံရဲ့သင်တန်းရုံးချုပ်ရှိရာ အနော်
ရထာလမ်းသို့ မောင်းလာပြီးသည့်အချိန်က အနော်ရထာလမ်းမှာ
ကားတွေကျပ်နေသဖြင့် သတိထားမောင်းလာခဲ့သည်။ ကားပါကင်
ကတော့ သိပ်ပင်ပန်းတကြီး ရှာနေဖို့မလိုပါ။ လေးစံတို့ရဲ့
computer service အတွက် သီးသန့်ကားပါကင်လုပ်ထားသဖြင့်
အေးဆေးပါကင်ထိုးကာ လေးစံတို့ရဲ့ computer show room
ထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။

လေးစံရဲ့ computer သင်တန်းနှင့် services ဟာ
ဆိုရင် တော်တော်လေး ကျယ်ပြန့်နေပြီဖြစ်သည်။ ဒါဟာလည်း
ကာရန်တို့အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပင်ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘွားမိဘစဉ်
ဆက်ကတည်းက ခြံလုပ်ငန်းဖြင့် လုပ်ကိုင်ကြီးပွားလာကြသော
ကာရန်တို့မျိုးရိုးမှာ လေးစံက တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း၍

computer programmer တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ကွန်ပျူတာလုပ်ငန်းတွေဖြင့် သီးသန့်စီးပွားရှာနိုင်သူဖြစ်သည်။

“ဝေး ... ကာရန်၊ လေးစံက ဒီမှာ”

လေးစံက လက်ဝါးတစ်ဖက်ထောင်ပြု၍ လှမ်းနှုတ်ဆက်လျှင် ကာရန်သည် နူးညံ့စွာပြုံးပြ၍ လေးစံဆီသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ လေးဆယ်ကျော်လူပျိုကြီး လေးစံသည် ခေတ်ရဲ့ ပြင်ဆင်မှုတို့ကြောင့် နုပျိုတက်ကြွလန်းဆန်းနေသူဖြစ်သည်။ လီနင်ရှပ်အဖြူလက်တိုကို စတိုင်လ်ပန်ဖြင့် စမတ်ကျကျဝတ်ဆင်ထားသော လေးစံသည် အချစ်ရေးမှာတော့ ကံခေနေသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

လေးစံရဲ့ချစ်သူ ဒေါ်မနောဖြူနှင့် လက်ထပ်မည့် ဆဲဆဲမှာပင် ထိုအမျိုးသမီးက တခြားတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပြေးသွားသည့်အတွက် အချစ်ကို မုန်းတီးနေကာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိုတော့ အဝေးဆုံးနေရာသို့ လွှင့်ပစ်ထားခဲ့သူ လေးစံပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း အိမ်ထောင်မပြုချင်သည့် ကာရန်ကို လေးစံက နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုလက်ခံထားတာဖြစ်သည်။

“ကဲ ... လာ၊ ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်နေဦး၊ လေးစံ ပစ္စည်းတွေ တစ်ချက်သွားစစ်လိုက်ဦးမယ်၊ သန္တာရေ ... ကာရန်ကို ဧည့်ခံထားလိုက်ပါဦး”

ကာရန်ရဲ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်၍ လေးစံက ထွက်သွားသည်။

ကာရန်သည် ဒီ show room ရဲ့ အထွေထွေမန်နေဂျာ မသန္တာနှင့်လည်း ရင်းနှီးနေသူဖြစ်ရာ သွက်လက်စွာပင် မသန္တာခေါ်ရာ ရုံးခန်းတွင်းသို့ လိုက်သွားတော့သည်။

“ဒီမှာရောက်နေတာ ကြာပလား ကာရန်”

“အင်း ... တစ်ပတ်လောက်တော့ရှိပြီ မသန္တာရဲ့၊ မသန္တာကော ဒီမှာ အဆင်ပြေတယ်မှလား”

“ပြေပါ ... ကာရန်ရယ် ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့ ဆရာအဆူခံထိတယ်၊ အဲဒီလိုနေမျိုးဆိုရင်တော့ အဆင်မပြေဘူး”

မသန္တာက ပြောင်စပ်စပ်လေး ပြောလိုက်လျှင် ကာရန်သည် အသာပြုံးလိုက်မိတော့သည်။ လေးစံက သဘောက

လည်း အရမ်းကောင်းသလို စိတ်တိုဒေါသထွက်လာလျှင်တော့
ဖေဖေလိုပဲ ဒေါသကြီးတတ်တာ။ တစ်ထေရာတည်းဖြစ်သည့်
မသန္တာနှင့် အာလာပသလ္လာပ စကားဆိုပြီးမှာပဲ လေးစံက
ရောက်လာလေသည်။

“ဟား ... စကားကောင်းနေကြတယ်ပေါ့၊ သန္တာ
မနက်က ကိုတိုးလာပို့မေးထားတဲ့စက်တွေကို ဟိုဘက်
service ပို့လိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ အခုပဲ သွားလိုက်ပါမယ်၊ ကဲ ...
ကာရန် သွားဦးမယ်၊ လာလည်ဦးနော်”

ကာရန်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားပြီးနောက်
လေးစံက ကာရန်ရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆိုဖာတွင် ထိုင်လိုက်
ပြီး ...

“ဘဏ့်နယ်လဲ ကာရန်၊ ညည်းအဖေဆီက ဘာအဆက်
အသွယ် ရသေးလဲ”

ကာရန်သည် မျက်နှာကို အနည်းငယ်မဲ့လိုက်ပြီး
ခေါင်းကိုတစ်ချက်ခါယမ်းလိုကာ ...

“အခြေအနေ မကောင်းသေးပါဘူး၊ လေးစံရယ်၊ ဖေဖေက
သူစီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ဖျက်ပစ်လို့ ကာရန်ကို တော်တော်
တင်းနေမှာ ...

အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ဟိုသူကောင်းသားလေး
ကြောင့်”

ကာရန်က ရဲ့တဲ့တဲ့ပြောလိုက်လျှင် လေးစံသည်
လျှို့ဝှက်စွာပြုံးလျက် ...

“အေးပါ ... တစ်နေ့တော့လည်း ကာရန်မှာ ချစ်ရတဲ့သူ
ပေါ်လာမှာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ ညည်းအဖေကို သမီးရွေး
ထားတဲ့ ချစ်သူက ဟိုကောင်ထက်သာ ပါတယ်ဆိုပြီး
ပြလိုက်ပေါ့ဟာ ...

မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

“သိပ်ပြီးတော့လည်း ညစ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ အစ်ကိုကြီးက
ဒေါကန်နေတုန်းခဏပါ၊ သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီး
လိမ္မာလေးကို ကြာကြာစိတ်ဆိုးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် လေးစံရယ်၊ အဲဒါလေးပဲ မျှော်လင့်နေရတာ၊ ကဲ ... လေးစံရော၊ ဒီဖိုင်လ် ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ ... ကာရန် ပြန်တော့မယ်၊ FMI ဘက် ပတ်လိုက်ဦးမယ် လေးစံရေ”

“အိုကေ ... ရော့ ... မုန့်ဖိုးယူသွားဦး”

လေးစံက သူ့ရဲ့အံ့ဆွဲထဲက ဖိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ကာရန်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကာရန်သည် လေးစံပေးတဲ့ဖိုက်ဆံကို ယူလိုက်ပြီး ...

“thank you လေးစံ၊ လေးစံရဲ့ကျေးဇူးကြွေးတွေကို အတိုးရော အရင်းပါ ပေါင်းဆပ်ပါ့မယ်”

“ရပါတယ် ... ညည်းသာ အဖေ စိတ်ချမ်းသာမယ့် ယောက်ျားမျိုးကို ရှာတော့”

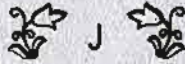
လေးစံက လှမ်းနောက်လိုက်လျှင် ကာရန်သည် ပန်းနှစ်ဖက်ကို အသာတွန့်ပြကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကာရန် အတွက်တော့ အခုချိန်မှာ ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေထက် ဖေဖေ

ဒေါသ မြန်မြန်ပြေပြီး ဖေဖေပေးစားသည့် ယောက်ျားကို မယူရဖို့က ပို၍အရေးကြီးလှပေသည်။

အဲသည်အတွက်လည်း ကာရန်က စွန့်စားခန်းတွေ ဖြင့် ရန်ကုန်ကို ရွေ့လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ညက korean wave ရဲ့ဆွဲငြိမ်းမှုနောက် လိုက်ရင်း
ကမှ ညဉ့်နက်သွားသဖြင့် မနက်အိပ်ရာထက အတော်လေးကို
နောက်ကျလေသည်။ ကာရန်သည် အကြောအချဉ်တွေကို ဆန့်
လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ကာ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်လုပ်ရင်း
ကမှ မနေ့ကစာကိစ္စ သွားသတိရသွားသည်။

ဒီနေ့မှာကော စာရောက်လာဦးမလား ? ။

ကာရန်သည် မျက်နှာကို နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ဆင်
လိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာလိုက်သည်။ ကြီးပုက ပြုံးပြုံး
ရွှင်ရွှင်ဖြင့် ကာရန်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ...

“ကာရန်လေး ... နိုးပြီလား၊ breakfast ကို ဘာစားမလဲ”

“ရတယ် ကြီးပု၊ ချဉ်စပ်ပဲ စားတော့မယ်”

ကြီးပုက ခံဏလေးစောင့်ဟု ပြောကာ နောက်ဖေး
သို့ဝင်၍ ကာရန်အတွက် ပြင်ဆင်ပေးလေသည်။ ကာရန်သည်
ခြံထဲသို့ လမ်းဆင်းလျှောက်ရင်းကမှ စာတိုက်ပုံးလေးဆီသို့သွား
ကာ ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ဘယ်လိုဓာတ်တွေရဲ့ စေ့ဆော်မှုအားတွေကြောင့်မှန်း
မသိ။ သည်စာလေးဟာ စာတိုက်ပုံးထဲမှာ ရှိကုန်နေရမည်ဟု သိ
နေသလိုပင်။

ကာရန်သည် စာအိတ်လေးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး
ဖတ်လိုက်သည်။ မနေ့ကအတိုင်းပင် “သို့ ... ကာရန်ဖတ်ဖို့” ဆို
သော လက်ရေးလှလှလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အင်း ... ဆန်းတာတော့ တော်တော်ကို ဆန်းချေ
သည်။ သည်နေ့နှင့်ဆို နှစ်ရက်ရှိပြီ။ သည်လက်ရေးပိုင်ရှင်ဟာ
ဘယ်သူလဲ ? ၊ ဘယ်ကလဲ ? ။

ခေါင်းစားစရာ အတွေးတွေတွေ့ရင်း အိမ်ထဲသို့
ပြန်ဝင်လာကာ ဆိုဖာမှာထိုင်၍ စာကိုဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။
သည်ကနေ့မှာလည်း မနေ့ကအတိုင်းပင် ကဗျာလိုလို စာလိုလို

စာသားတွေပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သည်ကနေစာသားတွေက လိုလန်းသလားလို့။

ကာရန်သည် စာသားတွေကို သေချာလေးကို ဖတ်လိုက်တော့သည်။

“နေတွေလည်း ပူလာပြီ သူ

ရင်ထဲမှာလည်း မင်းပဲနေရာယူ

အချစ်ကိစ္စကို ဆုံးမစားဘူးလား

ရပါတယ် ... ဒါပေမဲ့

မကြင်နာချင်တဲ့ မင်းနှလုံးသားအတွက်

ကြင်နာမယ်မိုးလေးတွေ ရွာပါရစေ

တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ပြိုင်ပေါ့

ကျေးဇူးပြုပြီး ယုံပေးပါ

ငါ့ချစ်တာ မင်းတစ်ယောက်သာ”

သည်လို အချစ်ကဗျာတွေကို သူဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပို့နေတာပါလိမ့်။ စာရွက်ရဲ့နောက်ကျောဘက်မှာတော့ နှုတ်ခမ်းပုံစံတစ်ကလေးတစ်ခု ကပ်ထားပြီး အဲသည့်စာတစ်ကလေးရဲ့အောက်မှာ “L” ဆိုသည့် စာလုံးလေး ရေးထားသေးသည်။

ကဲ ... ဒါတွေဟာ ဘာတွေလဲ ? ။

ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်တွေနှင့် ပေးတယ်လို့ ယူဆရမှာလဲ။ ကာရန်ကို သိပ်မသိသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ ကာရန်ဖတ်ဖို့ကဗျာတွေကို နေ့စဉ်(နှစ်ရက်ရှိပြီ) ပို့ပေးသူက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့်လူလဲ ? ။

အဲသည့်အတွေးတွေက ကာရန်ကို အကြီးအကျယ်ကို စိုးမိုးထားနေတော့သည်။ မနက်ဖြန်မှာကော ...။

ကာရန်သည် ကိုယ့်အိမ်ရဲ့စာတိုက်ပုံးကို စာလာထည့်သွားတာ ဘယ်သူဆိုတာတော့ သိချင်ပါသေးသည်။

သူဟာ ဘာကိစ္စရပ်လုံးထွက်မပြတ် ကာရန်ဆီ ကဗျာတွေပို့နေရတာပါလိမ့်။

ကာရန်ဆီက စိတ်ဝင်စားမှုတစ်ခုကို လိုချင်လို့ သည်လိုနည်းဖြင့် ဝင်လာတာလားဟု မတွေးချင်သေးခင်မှာပင် ကာရန်ရဲ့ဖုန်းလေးသို့ ဖုန်းတစ်ကောဝင်လာပေသည်။ ဖုန်းနံပါတ်က ကာရန်မသိသော တခြားနံပါတ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ လေးစံဆီက မနေ့ညကမှ ယူထားသော ဟန်းဖုန်းဆီသို့လာတဲ့ ဖုန်းဟာ

ကာရန်ကို ဆက်တာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကာရန်သည် ဆလိုက်ဖုန်းလေးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ကာ ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့သည်။

“ဟယ်လို”

“ကာရန်လားဟင်”

ဟယ် ... အဲဒါ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ကာရန်သည် သူ ဘယ်သူမှန်းမသိပေမယ့် အဲသည့်အသံရဲ့ဆွေခေါ်ရာသို့ ပါသွားသလိုကို ခံစားလိုက်ရပေသည်။ အဲသည့်အသံဟာ ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိပါ။ ညှို့ဓာတ်တစ်ခုခု ရှိနေသလိုဖြင့် ကာရန်ရဲ့နာမည်ကို ရင်ထဲကနေ တမ်းတသံအပြည့်ဖြင့် လှိုက်ခေါ်လိုက်သလိုမျိုးကို ခံစားရလေသည်။

သူက ဘယ်သူများပါလိမ့် ? ။

“ဘယ်သူပါလဲ”

“ပထမဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ကိုယ့်နာမည်က ကိုကိုးလို့ ခေါ်တယ်”

“ကျွန်မ ရှင်ကို မသိဘူး”

“အင်း ... ကိုယ့်ကို ကာရန် မသိဘူး၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကာရန်ဖတ်ဖို့ ကဗျာတွေ နေ့တိုင်းပို့နေတဲ့သူဆိုရင်တော့ သိမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဘုရားရေ ... ကာရန်ဖတ်ဖို့ ကဗျာတွေ နေ့တိုင်း ပို့နေတဲ့သူ ဆိုပါလား။ အဲသည်အပြောကြောင့် ကာရန်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်သွားရပြီး ...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စကြောင့် ကျွန်မဆီ ဒီကဗျာတွေ ပို့နေတာလဲ”

“ကိုယ့်နာမည် ကိုကိုးလေး၊ ကဗျာတွေပို့တာကတော့ မင်းကို ဖတ်စေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပါ”

ကာရန်ကို ဖတ်စေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဘာအတွက်လဲ ? ။ ကာရန်သည် သူ ဘယ်သူဆိုတာကို အဆောတလျင်ကိုပဲ သိချင်လာပါသည်။ သူ့ရဲ့လေသံဟာ ကာရန်အကြောင်းကို ကျေညက်စွာ သိနေသလိုမျိုး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို သိလို့လား”

“အင်း ... သိတာပေါ့ ကာရန်ရဲ့၊ ကာရန်က ရန်ကုန်ရောက်တာ ရှစ်ရက်တိတိရှိပြီ၊ ရောက်ကတည်းက အပြင်တွေ ဘာတွေ သိပ်မထွက်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်နော်”

ရန်ကုန်ရောက်နေစဉ် ကာလကိုတော့ သူသိတာ ဟုတ်ပါပြီ။ ကာရန် ဘာကြောင့် ရန်ကုန်ကို ရောက်လာရတဲ့ အကြောင်းရင်းကော သူ သိနိုင်ပါ့မလား။

“ဟေး ... ကာရန်၊ ကိုယ့်ကို ဘာတွေဗျူးဦးမှာလဲ၊ ကာရန် ဗျူးစရာမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကိုယ်ပြောတာလေးကို နားထောင်စေချင်ပါတယ်”

“ပြော”

ကာရန်က အသံခပ်ထန်ထန်လေး ပြောလိုက်လျှင် တစ်ဖက်က ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကိုယ့်ကဗျာတွေကို သေချာလေးဖတ်ပေးပါနော်၊ အဲဒါက own tune တွေနော် ...

ကာရန်အတွက် သီးသန့်ရေးထားတာ၊ ကာရန်က ကဗျာတွေ စာတွေ ဖတ်တာကို အရမ်းဝါသနာပါတယ် မှလား”

အဲ ... ဒါကတော့ ထူးဆန်းသွားပြီဖြစ်သည်။ ကာရန်ရဲ့အရူးသွပ်ဆုံးဝါသနာဟာ ကဗျာတွေ စာတွေ ဖတ်တာပဲဖြစ်သည်။ ဒါတွေကို သူ သိတယ်ဆိုတော့ ... !။

“ကဲ ... ကာရန် ကိုယ့်ကြောင့် ခေါင်းစားသွားရတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ခေါင်းဆေးတဲ့ အနေနဲ့ ကာရန်ရဲ့ favourite သီချင်းလေးကို နားထောင်ကြည့်လိုက်ပါဦး ...

ခြံရှေ့က စာတိုက်ပုံးလေးမှာ ကိုယ့် CD လေးထည့်ထားခဲ့တယ်၊ ဒါပဲနော်”

သူက ပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ကာရန်သည် သူ ဖုန်းချပြီးသွားသည်နှင့် တစ်ခုကို နက်နဲစွာတွေးလိုက်ပြီး CD ခွေကို သွားသတိရကာ ခြံထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းကာ စာတိုက်ပုံးလေးဆီသို့ သွားကြည့်လိုက်သည်။ ကာရန်အခုချိန်မှာ အရမ်း အရမ်းကို သီချင်းနေမိသည်က ကာရန် favourite သီချင်းကို သူ ဘယ်လိုသိတာလဲဆိုတာပင်ဖြစ်သည်။

ကာရန်သည် စာတိုက်ပုံးထဲမှာ ထည့်ထားသော CD ခွေလေးကို ယူလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။

သူ့ရဲ့ CD ချပ်လေးဟာ နှုတ်ကမ်းပုံစံတစ်ကလေးတွေ ကပ်ထားသော romantic CD လေးဖြစ်၏။ ဒီ CD ထဲက သီချင်းကဘာများဖြစ်မှာပါလိမ့်။

ကာရန်သည် CD player ထဲသို့ CD ချပ်လေးကို ထည့်ကာ ဖွင့်လိုက်တော့သည်။ ဟယ် ... အံ့ပါလေရော။

သည် CD ထဲမှ တစ်ပုဒ်တည်းသောသီချင်းဟာ ကာရန်အလွန်ကို နှစ်ခြိုက်လှပါသော ကောင်းမြတ်ရဲ့ “ချစ်ခွင့်ရချင်ပြီ” သီချင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ ဒီလောက်ထိ သိနိုင်တာကတော့ ထူးခြားလှပါသည်။ ကာရန်အကြိုက်တွေကို သူ ဘယ်လိုသိနေသလဲ ဆိုတာတော့ မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။

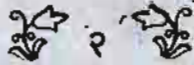
ကာရန်သည် သိပ်ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခုနက ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ခေါ်လိုက်လျှင်တော့ ခုနက ဖုန်းနံပါတ်သည် လမ်းဆား PCO ဖုန်းတစ်ခု ဆိုတာကို သိလိုက်ရတော့သည်။ ကာရန်သည် အဲဒီပဟေဠိအတွက် အဖြေဟာကိုကိုးဆိုသည့်လူဟာ ကာရန်ရဲ့အကြောင်းကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် သိနေတာလဲဆိုတာသိလျှင် ပွဲသိမ်းပြီဖြစ်သည်။ ကာရန်

သည် မနက်ဖြန်တွင်တော့ သည်လူ့ကို မရဲ့ရအောင်ဖမ်းပြီး ကာရန်ကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟု သေချာကို မေးမည်ဖြစ်ပါသည်။

အဲသည့်မေးခွန်းတွေကို သတ္တိရှိစွာ မေးနိုင်ဖို့အတွက် အင်အားတစ်ခုတော့ ရှိမှဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကာရန်သည် မနက်ဖြန်အတွက် မျက်စိရော နားပါ ဖျတ်လတ်ဖို့အတွက် အထူးသတိရှိမှ ဖြစ်ပေမည် ဆိုတာကိုတော့ လုံးဝသဘောပေါက်ပါသည်။

ကာရန်သည် သည်နေ့မနက်မှာတော့ ဝီရိယကြီးစွာ ဖြင့်ပင် ခြံရှေ့မလှမ်းကမ်းက သစ်ပင်ရဲ့အကာအကွယ်ကိုယူ၍ ဟိုလူ့ကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်နေမိသည်။ ကာရန်အတွက်တော့ ဒါဟာ စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် စာလာထည့်မည့်အချိန်ကို စောင့်နေပါသော်လည်း ကိုယ်တော်က အခုချိန်ထိကို ပေါ်မလာသေးပေ။ ကာရန်သည် မနက်အိမ်ကထွက် ကတည်းက စာတိုက်ပုံးကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီဖြစ်သည်။ အထဲ မှာ ဘာစာမှမရှိတာတော့ လုံးဝသေချာပေသည်။

ဒါဆို ဒီအချိန်ထိ သူ ဘာလို့မလာသေးရတာပါ လိမ့်။

ခြေထောက်တွေလည်း ညောင်းလှပြီဖြစ်သည်။ သည် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကာရန်ရဲ့ပုံစံကို ရိပ်မိသွားလို့များ လက်လျှော့သွား တာလား။

ကာရန်သည် လက်မှနာရီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ (၉)နာရီတောင် ထိုးတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဒီအချိန်ဆိုရင်တော့ ဟို တစ်ယောက် မလာတော့လောက်ဘူး ထင်ပါသည်။ ကာရန်သည် ဗိုက်ဘဲကလည်း အချက်ပေးသံတွေက မြည်နေပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ်ထဲပဲ ပြန်ဝင်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်စဉ်တွင်တော့ ကာရန်တို့ရဲ့ခြံရှေ့မှာ သတင်းစာသမားက သတင်းစာလာပို့နေပြီဖြစ်သည်။

သတင်းစာတောင် လာပို့ပြီဆိုတော့ ဟိုတစ်ယောက် တော့ မလာတာ သေချာသွားပေပြီ။ ကာရန်သည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး အိမ်သို့သာ ပြန်လျှောက်လာတော့သည်။

ပြီးလျှင်တော့ ကာရန်သည် စာတိုက်ပုံးထဲက သတင်း စာလေးကို ထုတ်ယူလိုက်စဉ်တွင်တော့ ကာရန်သည် စာတိုက်ပုံး ထဲက တစ်စုံတစ်ခုက ကာရန်ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသယောင် ပုံစံလေးကြောင့် ကာရန်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အဲဒီနေရာမှာတင် အတောင့်သားလိုက်ကြီးဖြစ်နေသည်။

ကြည့်စမ်း ... စာအိတ်လေးတစ်အိတ်ဟာ ကာရံကို ကျီစယ်ပြုနေသလိုပင်။ သည်စာအိတ်ဟာ ဘယ်လိုရောက်ရတာလဲ ? ။ ခုနက သတင်းစာသမားက သူများလား။ ဒါဖြစ်နိုင်သည်။

ကာရန်သည် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရသော ဒေါသတို့အတူ အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်မိသည်။ ပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ ကာရန်သည် မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး စာအိတ်လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ကာရန်သည် စာအိတ်လေးကိုယူလာကာ အိမ်ထဲရောက်မှ ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ရှင်းလင်းသေသပ်သော လက်လေးတွေက ကာရန်ရဲ့စိတ်ကို ဆွဲညှို့ခေါ်သွားလေတော့သည်။

“မယ်ခြင်းရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်က

နံရံတစ်ဖက်မှာ အချစ်တစ်ခု

ရှိနေတယ်။

ကြယ်တွေမစုံ မလင်းလက်တဲ့ညမှာ

ငါဟာ တစ်ယောက်တည်း

မင်းကိုတမ်းတနေခဲ့တယ်။

ချစ်သူ ...

ဘဝရဲ့အရောင်တွေ လင်းလက်ဖို့

လက်ကမ်းပေးလှည့်ပါလားကွာ”

ကဲ ... သည်ကဗျာတွေရဲ့ပိုင်ရှင်ရေ ... ရှင်ဟာ ဘယ်လိုပဟေဠိတွေနဲ့ ကျွန်မကို ခေါင်းစားစေတာလဲ။ ကာရန်သည် သူ ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကာရန်ကို သည်ကဗျာတွေ လျှို့ဝှက်စွာ ပို့နေရသလဲ ဆိုတာကိုတော့ အရမ်းကို သိချင်လှပေသည်။

ကဗျာရဲ့နောက်ဘက်စာမျက်နှာမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းပုံစံတစ်ကာလေးရဲ့အောက်မှာ “O” ဆိုတဲ့ စာလုံးလေး ရေးထားပေးသည်။

အဲဒါတွေက ဘာအမှတ်အသားတွေလဲ ? ။

ကာရန်သည် သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးလည်း မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ သည်အကြောင်းတွေကို ရင်ဖွင့်ပြောပြဖို့အတွက် ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိတို့ဆီကို ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့သည်။ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ပေါက်တတ်ကရ စဉ်းစားတတ်သည့်နေရာ

မှာ ပြိုင်ဘက်မရှိ ထူးချွန်သူဖြစ်၍ ကာရန်က တစ်ခုခုဆို သူမတို့ နှင့် တိုင်ပင်ဖြစ်တာများပါသည်။ ဖုန်းဝင်ခွင့်ရလျှင်တော့ ကာရန် သည် ပန်းသီကို အားကိုးတကြီးလေသဖြင့် ...

“ဟဲ့ ... ငါလေ နင့်ကို ပြောစရာတွေလည်းရှိတယ်၊ တိုင် ပင်စရာတွေလည်းရှိတယ် သိလား။”

“အေး ... အဲဒီပြောစရာက နောက်မှာထား၊ ငါ နင့်ကို အရင်မြောဦးမယ်၊ နင့်ရဲ့မတော်ဖြစ်လိုက်တဲ့ သတို့သားကြီး စွမ်းထွဋ်ခေါင်တစ်ယောက် ဗန်ကောက်ကိုလစ်သွားပြီဟေ့၊ အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းပြတာပါပဲ၊ ငါတော့ မထင်ပါဘူး၊ နင့်နဲ့ မပေါင်းလိုက်ရလို့ ရှက်ပြီး လစ်ပြေးတာထင် တယ်”

ဟယ် ... စွမ်းထွဋ်ခေါင်က ဗန်ကောက်ကိုသွားတယ်။ ကာရန်သည် နည်းနည်းတော့ စိတ်ထဲအေးသွားရသည်။ တော်ကြာ ကာရန်ကို ကဗျာတွေပို့နေသူဟာ သူများလားဟု ယုန်ထင်ကြောင် ထင် ထင်နေမိသေးသည်။

အခုတော့ ... သူ မဟုတ်တာ လုံးဝသေချာပေပြီ။

အခုဆို ဖေဖေနှင့် မေမေရော ကာရန်အပေါ်ထားတဲ့ သဘောထား ဘယ်လိုများ ပြောင်းလဲသွားမှာပါလိမ့်။ ကာရန်သည် ဟိုးတစ်နေ့က မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်တော့ ကာရန်က ကြောက်တာ ကြောင့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဖုန်းချလိုက်သည်။ မေမေကတော့ ဘယ်သူဆက်တယ်လို့ ထင်သလဲ မပြောတတ်ပါ။

“ဟဲ့ ... ကာရန်၊ ပြောတာ ကြားရဲ့လား။”

“အင်း ... ပြော၊ ဪ ... ပန်းသီ ဒါနဲ့ ဖေဖေကကော ငါ့ကိုဘာပြောသေးလဲ”

“ဟင် ... ဘာမှတော့ မပြောဘူးတ၊ ဦးလေးကြည့်ရတာ ဒေါသတော့ ထွက်နေသေးတဲ့ပုံပဲ”

ကာရန်သည် ဖေဖေကို သတိရလာမိသည်။ ဖေဖေ နှင့် ကာရန်ကြားမှာ ဒီလိုပြဿနာတွေ ဖြစ်ရတာဟာ စွမ်းထွဋ်ခေါင် ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ ကာရန်အတွက်တော့ ဟိုသကောင့်သား စွမ်းထွဋ်ခေါင်သည် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ်ပင် တွေးလိုက်တော့သည်။

“ဟဲ့ ... နင် ငါ့ကို ဘာပြောမလို့လဲ ကာရန်”

ပန်းသီ မေးမှပဲ ကာရန်သည် လိုရင်းကိစ္စကိုပြောဖို့ သတိရတော့သည်။ ကာရန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ပန်းသီးကို ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဒီလိုဟ ... ငါ ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီး တစ်ပတ်လောက် အကြာမှာ ငါ့ဆီကို ကဗျာတွေ တစ်နေ့တစ်ပုဒ် လာပို့တဲ့အပေါ်လာတယ်ဟ”

“ဟင် ... ဘယ်လို၊ ဟဲ့ ... သေချာပြောစမ်းပါဟယ်”

“ပြောပြမယ် ဒီလို ... ဒီလို”

ကာရန်သည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်သောအခါတွင်တော့ ပန်းသီက အံ့အားသင့်စွာ ဟယ်၊ဟုဆိုလိုက်ပြီးလျှင် ...

“ဒါဆို သူက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ ကာရန်၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

“ဪ ... အဲဒါ မစဉ်းစားတတ်လို့ နင်တို့ဆီကို ဖုန်းဆက်တာပေါ့ဟဲ့၊ နင်တို့ကို ငါ့အနားမှာ ရှိစေချင်တယ်ဟယ် ... တကယ်”

“အိုကေ ... ရှိစေချင်ရင် ရှိပေးရမှာပေါ့ ကာရန်ရဲ့၊ သန့်ဘက်ခါကျရင် ငါ့အဖေ ရန်ကုန်ဆင်းမှာဟဲ့၊ အဲဒါ ငါနဲ့ ယွန်းမိ လိုက်ခဲ့မယ်ဟယ်၊ ပြီးရင် ရန်ကုန်မှာ လည်မယ်ပတ်မယ် အကြောင်းပြချက်နဲ့ တစ်ပတ်လောက်နေခဲ့မယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ ...

ငါ့အဖေက ရန်ကုန်မှာ တစ်ရက်ပဲနေမှာဆိုတော့ ငါတို့ နှစ်ယောက် လိုက်ရဖို့ကို တော်တော်ကြိုးစားပမ်းစားပြောရမယ်ဟဲ့”

“ဟယ် ... ပန်းသီ၊ အာ ... မိုက်တယ်ဟာ၊ အဲဒါဆိုရအောင် ပြောပြီး လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပေတော့၊ နင်တို့နှစ်ယောက်အတွက် တာဝန်ယူတယ်၊ အိမ်မှာပဲ တည်းလေဟယ်နော် ... နော်”

ကာရန်က သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်လျှင် ပန်းသီက တဟားဟား အော်ရယ်ပြီးမှ ...

“အေးပါ ... အခြေအနေကောင်းပြီ ဆိုတာနဲ့ နင်ဆီထပ်ဆက်မယ်၊ ငါတို့က ဒီလိုလျှို့ဝှက်သည်းဖိုကိစ္စဆို အရမ်းစိတ်ဝင်စားတာ”

“အင်းပါ ... အားကိုးပါတယ်၊ ဟဲ့ ... ဒါပဲနော်၊ ထူးရင်
ဖုန်းထပ်ဆက်ဦး”

ကာရန်သည် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီးနောက်တွင်တော့
စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေရန် အပြင်လေး ဘာလေးထွက်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ကာရန်သည် ကမ္ဘာအေးဂမုန်းပွင့်မှာ တစ်ယောက်
တည်း shopping ပတ်နေရင်း ဆလင်းဘက်အိတ်ထဲမှ ဖုန်းလေး
က မြည်လာသဖြင့် ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။ ကာရန်က
ဟယ်လိုဟု ထူးတာတောင် တစ်ဖက်က ဘာသံမှ ပြန်မလာသဖြင့်
ကာရန်သည် နောက်တစ်ခါ ဟယ်လိုဟု ထပ်ထူးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... ဘယ်သူပါလဲ”

“ကိုယ် ကိုကိုးပါ ကာရန်”

ကိုကိုး ... သည်နာမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့်
ကာရန်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိဆွဲကာ ဘေးဘိဝံယာကို
မျက်စိလျှင်လျှင်ထား၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကာရန်ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်မှာတော့ ဘာမှမသင်္ကာစရာမရှိ။

“ကာရန် ... ဒီနေ့ exercise တောင် မလုပ်ဘဲ ကိုယ့်ကို စောင့်ဖမ်းနေတာ ပင်ပန်းပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ... ဒီနေ့ ကိုယ့်ကဗျာလေးကို ကြိုက်ရဲ့လား။”

ဟယ် ... သူ ... သူဟာ ကာရန် ဒီမနက် သူ့ကို စောင့်ဖမ်းနေတယ်ဆိုတာလည်း သိနေတာပဲလား။ ဒီလူဟာ ဘယ်လိုလူလဲ ? ။

“ကာရန် အံ့သြနေလား၊ အဟား ဟား ... ကိုယ်က ကာရန်ကို ကိုယ့်ကဗျာလေးတွေ ဖတ်စေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ ရှိတာပါ။ ကာရန် အခု shopping ဖတ်နေတာလား။”

ကာရန်သည် သူ့အပြောကို ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ သူဟာ ကာရန်ရဲ့အနီးအနားမှာ ရှိနေပြီဆိုတာပါ သိမိလိုက်သည်။

“ကာရန် ... ကိုယ့်ကို ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘူးလား၊ အေးပါ ... မော်လမြိုင်သူတွေက ဒီလိုမာနကြီးတတ်တယ်ဆိုတာ သိရလို့ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ”

ကာရန်သည် အံ့သြလွန်း၍ ခွေခနဲတောင် ယိုင်ကျသွားချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သူဟာ ကာရန် မော်လမြိုင်သူဆိုတာလည်း သိလိုက်တာပဲလား။

“ကဲ ... ဒါဆို ကိုယ် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်၊ ဪ ... ကာရန်က ဂါဝန်လေးတွေပဲ ဝတ်တတ်တာဆိုတော့ အခု ကာရန် ရပ်နေတဲ့ရှေ့က အဝတ်တန်းက နို့စိမ်းရောင်ဂါဝန်လေး ဝယ်လိုက်ပါလား ...

ကာရန်နဲ့ အရမ်းလိုက်မှာ သေချာတယ်၊ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ အကြံပေးတာနော် ...

ဘိုင်ဘိုင်”

သူက ဖုန်းချသွားပေပြီ။ ကာရန်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်ပင် ကာရန်ရဲ့ရှေ့မှာ ချိတ်ဆွဲပြထားသည့် နို့စိမ်းရောင် လက်ပြတ်ဂါဝန်လေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ ဒါဆို ကာရန်ရဲ့အနီးဆုံးမှာ ရှိနေတယ်ပေါ့။ ကာရန်သည် ခုနက ဝင်ထားသည့်ဖုန်းကို ပြန်ခေါ်ကြည့်လိုက်လျှင် တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဖုန်းကိုိုင်လေသည်။

“ဟယ်လို့”

“ဪ ... အစ်မရေ၊ ခုနကလေ ဒီဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ကျွန်မ ဆီကို ဖုန်းခေါ်လိုပါ။ အဲဒါ အဲဒီလူများရှိသေးလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူ ပြန်သွားပါပြီရှင်”

“ဪ ... ဒီဖုန်းက ဘယ်မြို့နယ်ကလည်း မသိဘူး၊ ဟို စိတ်မရှိပါနဲ့နော် အစ်မ၊ ကျွန်မ အရေးကြီးလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီဖုန်းက ကမ္ဘာအေးဂမုန်းပွင့်က (.....) fashion store က ဖုန်းနံပါတ်ပါ။ ခုနက ဆက်သွားတဲ့ လူက ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ ဈေးလာဝယ်တဲ့ customer ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲနော်”

ကာရန်သည် ရှောင်ကြီးကြီးရသွားသလိုကို ခံစားရလေသည်။ ကာရန် အခုရောက်နေသည့်ဆိုင်က ဖုန်းနှင့်ပဲ ကာရန် ဆီကို သူက ဖုန်းခေါ်ခဲ့တာပေါ့။

အား ... သူက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်မှာလဲ။

ကာရန်သည် ရှုပ်ထွေးလာသော စိတ်တို့ကြောင့် ဘာမှကို မဝယ်တော့ဘဲ အိမ်သို့သာ ပြန်ချင်တော့သည်။ ကာရန် သည် သူ့အကြံပေးသော ဟိုဂါဝန်လေးကိုတော့ အလွန်ကိုကြိုက်

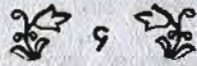

ပါသော်ငြားလည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း ဝယ်သည်ဖြစ်မှာစိုး၍ ကြိုက်လျက်နှင့်ကို ထားဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

ကားပါကင်အရောက်တွင်တော့ အိမ်သို့ပြန်ချင်သည့် စိတ်ကြောင့် ကာရန်သည် ကားဆီသို့ ခပ်မြန်မြန်လေး လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားဘောနက်ဖုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော အရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကြောင့် ကာရန်သည် အံ့သြသွားရတော့သည်။ ကာရန်သည် ကိုယ့်ကားရဲ့စက်ဖုံးပေါ်မှာတင်ထားသော အရုပ်လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ အဲသည့်အရုပ်လေးဟာ ကာရန်ချစ်ရပါသော Stitch အရုပ်လေးဖြစ်ပေသည်။ အရုပ်လေးရဲ့ စက္ကူကတ်ပြားပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းပုံစံတစ်ကာလေး ကပ်ထားပေသည်။

ဒါဆိုရင်တော့ သည် Stitch အရုပ်လေးပေးတဲ့သူဟာ ဟို ကိုကိုးဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကာရန်သည် ကိုယ်ချစ်ရပါသော အရုပ်ကလေးကိုတစ်လှည့် နှုတ်ခမ်းပုံစံတစ်ကာလေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်လေးအကြောင်းကို တွေးနေမိတော့သည်။

မနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေအကြောင်းကို တစ်ခု
မကျန် ပန်းသီဆီ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်သောအခါတွင်တော့ သူ
ဘယ်သူဆိုတာ ရုပ်လုံးထွက်ပြစေဖို့အတွက် အကောင်းဆုံးနည်း
လမ်းတစ်ခုကို ပေးလာသည်။ ကာရန်သည် ပန်းသီရဲ့အကြံကို
ဒီနေ့မှာပဲ အကောင်အထည် ဖော်ချင်လှသောကြောင့် မနေ့ညက
တည်းက လိုအပ်သည့် အကူအညီတွေရဖို့အတွက် ဖုန်းတွေလှမ်း
ချိတ်ရသေးသည်။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားသည့်အခါတွင်တော့
ဒီနေ့ နေ့လယ်(၁)နာရီလောက်မှာ စိမ်းလန်းစိုပြည်ထဲက zephyr
မှာ ပန်းသီရဲ့ဝမ်းကွဲမောင်လေး ကျော်ဇေယျနှင့် ချိန်းထားလိုက်
သည်။

ဇေယျက ကာရန်နှင့် အရောင်ဆင်တူ မိုးပြာရောင်
ကို ဝတ်လာသောကြောင့် ပို၍ပင် အဆင်ပြေသွားသည်။ ကာရန်
က ဒီနေ့မှာ မိုးပြာရောင်လက်တွန့်ဂါဝန်တို့လေး ဝတ်ထားသော
ကြောင့် ဓါတိုင်းထက် ပိုနုနယ်နေသယောင်ပင်။

... ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်လား”

ကာရန်က ဇေယျရဲ့အမေးကို ခေါင်းအသာဆတ်ပြ
လိုက်လျှင် ဇေယျက အာမဆက်မပြောတော့ချေ။ ကာရန်တို့ရဲ့
အစီအစဉ်မှာ ဇေယျနှင့် ကာရန်ကို ချစ်သူတွေလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ
ထင်သွားလျှင် သူ့ရဲ့အစီအစဉ်တွေ ရပ်ချင်ရပ်သွားနိုင်သည်။
ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သူ ရုပ်လုံးထွက်ပြနိုင်ကောင်းသည်ဟု
ပန်းသီက အကြံပေး၍ ကာရန်သည် အခုလို သရုပ်ဆောင်ပြခြင်း
ပင် ဖြစ်သည်။

ကာရန်နှင့် ဇေယျသည် နာရီဝက်လောက် ဟို
အကြောင်း ဒီအကြောင်း မျိုးစုံပြောဆိုနေရင်းမှ ပြန်လည်းပြန်ချင်
လာပြီဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်သား လက်တွဲ၍ ထပြန်လာခဲ့တော့သည်။
ကားပါကင်အရောက်တွင်တော့ ဇေယျက ဟိုဟိုဒီဒီဝေဝဲကြည့်
ရင်း ...

“အစ်မ ... ဒီတိုင်းဆို အစ်မလူက အခုချိန်ထိကို မလုပ်
သေးဘူးဗျ ...

ဒီနားမှာ ရှိရောရှိရဲ့လား”

“အင် ... ရှိနိုင်ပါတယ် ဇေယျရဲ့၊ သူက အစ်မရဲ့ရဲ့ဒီးလို
မျိုးကို ရှိနေသလို ခံစားရတယ်၊ ကဲပါ ... အခုလိုအစ်မကို
အချိန်ပေး ကူညီတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် အစ်မရဲ့၊ နောက် အကူအညီလိုလည်းပြောနော်၊
မပန်းနဲ့ မယွန်းက မနက်ဖြန် လာမယ်လို့တော့ ပြောတယ်
အစ်မ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... ဇေယျ ပြန်တော့
လေ၊ အစ်မ အကြောင်းထူရင် ပြန်ဖုန်းဆက်ပါမယ်”

ဇေယျက ကာရန်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားလျှင်
တော့ ကာရန်သည် ဘာမှမထူးသော အခြေအနေအတွက် ပခုံး
တစ်ချက် တွန့်လိုက်ရင်း ကားတံခါးဖွင့်ဖို့ လက်ကိုင်ကို ကိုင်လိုက်
လျှင်တော့ ကာရန်ရဲ့မျက်လုံးအကြည့်တွေသည် ဖြန့်ဆို ကားရှေ့
မှန်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

ဘုရားရေ ... ကားမှန်ရဲ့အပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းပုံစံတစ်
ကာလေး ကပ်ထားပါလား။ ဒါဆို သူ ... သူ ဒီနားမှာရှိနေတယ်
ပေါ့။

ကာရန်သည် သူ့ရဲ့အပြုအမူအတွက် အရမ်းကိုစိတ်
ဝင်စားလာတော့သည်။ သူဟာ ဘယ်သူများလဲ ? ။

အဲသည့်အချိန်မှာပင် ကာရန်ရဲ့ဆလင်းဘက်အိတ်
ထဲမှ ဖုန်းလေးက ထမြည်လာသည်။ ဒါဆိုရင် ဒီဖုန်းဟာ သူ
ဖြစ်ဖို့ များပေသည်။ ကာရန်သည် ခပ်မြန်မြန်ပင် ဖုန်းကိုင်လိုက်
တော့သည်။

“ကိုယ် ... ကိုကိုးပါ ကာရန်”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်မှာလဲ ... ဘာကိစ္စ ကျွန်မကို
ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ လိုက်နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ”

ကာရန်က ခပ်သွက်သွက်အသံဖြင့် ဒေါသကြီးစွာ
မေးလိုက်လျှင် သူ့ဘက်က ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာပြီးမှ ...

“ကိုယ့်အပြုအမူက ကာရန်ကို စိတ်နှောင့်အယှက်ဖြစ်စေ
တယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင် .. အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကာရန်၊ ကာရန်ရှိတဲ့နေရာကို ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကာရန် ကိုယ်ကို ကတိတစ်ခုစေချင်ပေးရမယ်”

“ဘာလဲ”

ကာရန်က ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်လျှင် သူက လေးနက်လှသောအသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“ကိုယ့်နဲ့ ကျောခိုင်းပြီး စကားပြောမယ်၊ ကိုယ့်မျက်နှာကို လှည့်မကြည့်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပေးရင်တော့ ကိုယ် ကာရန်ဆီ လာခဲ့ပါ့မယ်”

ကာရန်သည် အတော်လေး အံ့အားသင့်သွားရတော့သည်။ သူနဲ့ ကာရန်က ကျောခိုင်းပြီး စကားပြောရမယ်တဲ့။ ကာရန်ဟာ အဲဒီအစီအစဉ်တွေကို လက်ခံသင့်ပါသလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့လေသံ၊ ပုံပန်းသွင်ပြင်၊ အငွေ့အသက်တို့ကိုတော့ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းတော့ လေ့လာလို့ရပါမည်။

“အိုကေ ... ကျွန်မ ကတိပေးတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကာရန်၊ ကိုယ် အခုပဲလာခဲ့ပါမယ်၊ ကာရန်အခု မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ ပုံစံအတိုင်းပဲ နေပေးပါ၊ ကိုယ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ကာရန်သည် ဖုန်းကိုပိတ်ကာ သူ့အလာကိုစောင့်နေမိသည်။ ကာရန်က ကားကိုမှီ၍ မတ်တတ်ရပ်နေတာဖြစ်သည်။ ခဏအကြာတွင်တော့ ညို့ဓာတ်ပါသော ဩရှရှအသံလေးသည် ကာရန်နားအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပေသည်။

“ကိုယ်ရောက်ပါပြီ ကာရန်”

အလိုလိုသိနေသော အာရုံတို့ကြောင့် ကာရန်သည် သူက ဟိုဘက်ကားခြမ်းကို ကျောမှီရပ်နေသည်ဆိုတာကို အလိုလို သိနေသည်။

“ကာရန်ကို အခုလို ကဗျာလေးတွေ လက်ဆောင်လေးတွေ ပို့ပေးတာဟာ ကာရန်ကို surprise ဖြစ်စေချင်ရုံသက်သက်ပါ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ကာရန် နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလားတော့ မသိဘူး ...

ကိုယ်ကတော့ ကာရန်ကို ပျော်စေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အခုလို ပို့ပေးနေတာပါ”

အရမ်းကို လေးနက်သော လေသံကြောင့် ကာရန် ရဲ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ ခံစားသွားရပေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ဓမ္မင်ရပေမယ့် သူပြောတဲ့စကားတွေဟာ ရင်ထဲကလာတဲ့ တကယ့်အစစ်အမှန်တွေမှန်း ကာရန်က အကြွင်း မဲ့ကို ယုံကြည်နေမိသည်။

“ရှင်ရဲ့အကြောင်းတွေကို လုံးဝမသိရဘဲနဲ့ ကျွန်မက ရှင် ပို့ပေးနေတဲ့ပစ္စည်းတွေကို လက်မခံချင်လည်း လက်ခံနေရ တာကတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

ကာရန်စကားကြောင့် သူက အသံသဲ့သဲ့မျှ ရယ်မော လိုက်ပြီးမှ ...

“ကိုယ့်အကြောင်းက ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး။ ကိုယ်က ကွန်ပျူတာနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသွားပြီ၊ လက်ရှိမှာတော့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကို လေ့လာနေတယ် ...”

ကာရန်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာတိုင်းမှာ ကိုယ်ရှိနေ တတ်တယ်။ အဲဒီလောက်ပါပဲ”

“ဒါဆို ဘာလို့ ရှင်က မျက်နှာထွက်မပြဘဲ ပုန်းလျှိုးကွယ် လျှိုး လုပ်နေတာလဲ”

“ဪ ... ဒါကတော့ ဈေးကိုင်တယ်လို့ မထင်လိုက်ပါ နဲ့ဗျာ၊ ကာရန်နှင့် ပတ်သက်ချင်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ ထက် ကိုယ်က ထူးခြားကြောင်း သက်သေပြတာပါ ... အဟဲ”

အဲသည်အပြောက ကာရန်ရဲ့နှလုံးသားကို ဖြုန်းဆို ခလုတ်လာတိုက်လေသည်။ ဘုရားရေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်တာပါ လိမ့်။

ကာရန်သည် သူ့ရဲ့စကားသံတွေကို နားထောင်နေ ရင်းနှင့်မှ သူ ဘယ်သူဆိုတာ အလွန်အလွန်ကို သိချင်လာသည်။ ပေးထားသောကတိကိုဖျက်က သူ့မျက်နှာကို မြင်ချင်လွန်းသည့် စိတ်တွေက ထိန်းမရအောင်ကို ဖြစ်လာပေတော့သည်။

“ကိုယ် နောက်ထပ်နှစ်ရက်ကြာတဲ့အခါမှာ ကာရန်ဆီကို ကိုယ့်မျက်နှာ ထွက်ပြပါမယ်၊ နှစ်ရက်လေးပဲ စောင့်ပေးပါ ကာရန် ...”

ကိုယ့်ရဲ့စကားတွေ အားလုံးဟာ နောက်ထပ်နှစ်ရက် ကြာတဲ့အခါမှ ကာရန်အတွက် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ဖော်ဆောင် နိုင်မှာပါ ...

ကိုယ် သွားတော့မယ် ကာရန် ...

ဒီနေ့အတွက် ကဗျာလေးကို ကိုယ့်လက်နဲ့ပဲ ကိုယ်
ကိုယ်တိုင် ကာရန်ကိုပေးပါတယ်၊ ရော့ ... ကာရန်၊ လှည့်
မကြည့်ဘဲ လှမ်းယူလိုက်ပါ”

ကာရန်သည် ကားခေါင်မိုးပေါ်ကို တရွေ့ရွေ့လှမ်း
တင်လာသော သူ့လက်ချောင်းတွေကို မျက်စိထောင့်က မြင်နေရ
သည်။ သူ့လက်ချောင်းလေးတွေဟာ သိပ်ကို အနုပညာဆန်တာ
ပဲ ! ဖောင်းကြွသွယ်ပျောင်းနေသော လက်ချောင်းဖြူဖြူလေး
တွေကိုက ဆွဲဆောင်မှု ပေးလေသည်။ သူ့ရဲ့လက်ခလယ်မှာ
ဝတ်ဆင်ထားသော လက်စွပ်လေးကိုလည်း ကာရန် မြင်တွေ့နေ
သည်။

ကာရန်သည် သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် သူ့လက်ပြန်
ပေးနေသော စာအိတ်လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ကာရန်သည် စာအိတ်ကိုယူပြီးသွားစဉ်တွင်တော့
သူ့ဆီမှ စကားသံထွက်လာပေးသေးသည်။

“ကာရန် ... ကဗျာစာရွက်ရဲ့အနောက်က နှုတ်ခမ်းပုံစံတစ်
ကလေးကို အနမ်းကို ကိုယ်စားပြုတာပါ၊ အချစ်ကိုကိုး

ကွယ်တဲ့ ကိုယ့်အတွက် အဲဒီနှုတ်ခမ်းစတစ်ကလေးက
အမှတ်တရတစ်ခု ဖြစ်လာဖို့ မျှော်လင့်ပါရစေ ...

ကိုယ် သွားပြီနော်”

ကာရန်ကို နှုတ်ဆက်ကာ သူက ထွက်သွားတော့
သည်။ ကာရန်သည် သူပေးထားသော စာအိတ်လေးကိုကိုင်ထား
ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။ သူ့ကိုတော့လှည့်
ကြည့်မနေတော့ပေ။ ပေးထားသော ကတိကိုတော့ ကာရန်တည်
ချင်ပါသည်။ ကာရန်သည် ကားပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရင်း စာအိတ်
ကို ဖွင့်ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရှင်းလင်းပြေပြစ်
သော လက်ရေးလေးတွေနှင့်အတူ ရင်နှင့်လောက်အောင် ခံစားရ
သည့် ကဗျာလေးကို ဖတ်လိုက်ရတော့သည်။

“မင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာထက်

မချစ်လိုက်ရမှာကို ငါ ပိုကြောက်မိပါရဲ့ ...

ဒါကြောင့် လောလောဆယ် ...

ပျော်သလိုနေပါတော့ ချစ်သူရယ်

မင်းလျှောက်မယ့်လမ်းတိုင်းမှာ

ငါဟာ ကျောခင်းနေပေးပါမယ်”

ကာရန်အတွက် သီးသန့်ရေးထားပါတယ်လို့ ပြော
တဲ့သူဟာ အခုကော သူ့ရဲ့တကယ့်ခံစားချက်တဲ့ပဲလား။ ကာရန်
သည် စာရွက်ရဲ့အနောက်ဘက်မှာတော့ နှုတ်ခမ်းပုံ စတစ်ကာ
လေးနှင့် သူ့အောက်မှာတော့ “V”ဆိုတဲ့ စာလေးလေးကို ရေး
ထားပေသည်။

အင်း ... သည်လောက်ဆိုရင် နောက်နှစ်ရက်မှ သူ
ဘာလို့ကာရန်ကို လာတွေ့မယ်ဆိုတာကို မှန်းဆလို့ရပေသည်။
ရက်မှန်မှန်ဖြင့် နေ့စဉ်ပို့သော ကဗျာလေးနှင့် စာလုံးတွေဟာ
ဘာကိုရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ ကာရန် သဘောပေါက်ချေပြီ။

“I love U”တဲ့။

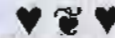
တကယ်ပြောတာလား ကိုကိုးရယ်။ ကျွန်မက
ဧည့်သည်ပါ။ သည်ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ခံစားပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရမယ့်
ရှင်ကို တကယ်မကြည့်ရက်ပါဘူး။

ကာရန် ဘယ်လောက်ပဲ ဟိုစွမ်းထွင်ခေါင်ဆိုတဲ့လူ
ကို ငြင်းလို့ရတယ်ပဲထားဦး။ တစ်နေ့မှာ ကာရန်ဟာ ကိုယ့်မြို့
ဖြစ်တဲ့ မော်လမြိုင်ကို ပြန်ရမှာလေ။

မချစ်တာက ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့ ကိုကိုးရယ်။
ရှင်ကို အနာဂတ်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ ခင်ချင်ပါ
တယ်ရှင်။

အဲဒါကြောင့်မို့ လမ်းတွေဆက်မလျှောက်ပါနဲ့တော့။

ဝေဖန်စာ၊ တကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉၊ (မြေညီ) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
သို့လိပ်မူ၍ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

“ဒါဆို မင်း အခြေအနေတွေက အရမ်းကို good နေပြီပေါ့”

မင်းသိုက်က မေးလိုက်လျှင် ကိုကိုးသည် နှုတ်ခမ်းလေးကို၍ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။ ကာရန်ဆိုသောကောင်မလေးကို စမြင်ဖူးကတည်းက သူ့စိတ်တွေသည် အထူးအားဖြင့်ကို လှူတ်ခတ်ရင်ခုန်သွားခဲ့ရသည်။

အဲဒါကိုပဲ အချစ်ဟု ယုံကြည်ကာ ကာရန်ရဲ့အချစ်ကို သူလိုချင်လာမိသည်။ ကာရန်ကို သူက တခြားတခြားသော ယောက်ျားလေးတွေလိုက်သော ဗျူဟာနှင့် မတူအောင် တမူကွဲထွက်၍ အချစ်ကဗျာလေးတွေ နေ့စဉ်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ကြိုကြားကြိုကြားမှာလည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ ပေးတတ်ပေသည်။ ကာရန်ကို သူကတော့ အရမ်းချစ်မိပါသည်။

“မင်းက သူ့ကို မရမကကို လိုက်စယ်ပေါ့”

ဒိုးဒိုးကို သူက အသာပြိုးပြလိုက်ရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီးမှ ...

“လိုက်တယ်လို့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ လိုက်တယ်ဆိုတာ ကြိုက်တဲ့အဆင့်ပဲရှိတာ၊ ငါက ကာရန်ကိုချစ်တယ်၊ အဲဒီအတွက် တူညီတဲ့ တုံ့ပြန်မှုရဖို့ ငါက သေသေချာချာ ကြိုးစားနေတာ”

“ဟား ... ဒိုင်တွေကတော့ ရင့်ထဲလာတဲ့အတိုင်း မဝေဘဲတဲ့လွှတ်နေတာ လေးစားတယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်းကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ ရူးသွပ်စွာ မြတ်နိုးစွာ တမ်းတစွာ စွာပေါင်းများစွာနဲ့ ချစ်မိသွားတဲ့အတွက် မင်းအချစ်ကို ဝေါ်မီသော်ဖော် ကိုကိုး”

ကိုကိုးက ဒိုးဒိုးရဲ့အပြောကို အရမ်းကိုသဘောကျသွားပြီး တသိမ့်သိမ့် ရယ်မောကာ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ပြီး ...

“ကာရန်ကို Express ကားပေါ်မှာ တွေ့ကတည်းက စချစ်သွားတာကွ၊ ဟေ့ကောင်တွေ မယုံမရှိနဲ့နော် ...

မြင်မြင်ချင်း အချစ်ဆိုတာ မရှိဘူးရယ်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ ... ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှားပါးတယ်၊ နား ... ငါက အဲဒီလို ရှားပါးတဲ့အချစ်ကို ရဖို့အတွက် အားလုံးကိုရင်းနှီးပြီး ကာရန်အချစ်ကို ရအောင်ကြိုးစားတာ”

“ဟား ... မင်း ကာရန်တော့ မသိဘူး၊ ငါတို့ကတော့ မင်း ဒိုင်ခင်းချက်ကြောင့် တစ်ထိုင်အတွင်းမှာ ဝိုင်စင်းသွားပြီဟေ့”

မင်းသိုက်က “မင်းကာရန်”လို့ စကားထဲ ထည့်ပြောလိုက်လျှင် သူ့ရင်ထဲ၌ အတိုင်းဆမရှိ ကြည်နူးသွားပါသည်။ တစ်ချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ကာရန်ဖြစ်ဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားနေပါတယ် ကာရန်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းက အခုထိ သူ့ရှေ့ရပ်လုံးထွက်မပြသေးတော့ သူက မင်းကို ဘယ်အပြည့်အဝ ခေါင်းထဲထည့်ပါ့မလဲ ကိုကိုရဲ့”

မင်းသိုက်ရဲ့စကားကို သူက အသာပြိုးကာ ခပ်အေးအေးပဲ ခေါင်းအသာယမ်းလိုက်ပြီး ဝရန်တာလက်တန်းပေါ်မှာ မှေးထိုင်ရင်းက ...

“အဲဒါတော့ စိတ်မပူနဲ့ မင်းသိုက်၊ Action တိုင်းအတွက် Reaction ဆိုတာ ရှိစမြဲပဲကွ၊ ငါ ကာရန်ကိုပေးတဲ့ Action တိုင်းမှာ ငါ့ရဲ့စစ်မှန်တဲ့အချစ်တွေ ပါနေတဲ့အတွက် ကာရန် ငါ့ကိုပြန်ပြီးပေးမယ့် Reaction က ငါ့နည်းတူပဲ ဖြစ်စေရမယ်”

အဲသည်စကားကိုတော့ ကိုကိုသည် တကယ်ကို နက်ရှိုင်းစွာ ပြောလိုက်တာပဲဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းအတွက် ကာရန်ဆီက ပြန်ရသော တုံ့ပြန်မှုမှာ တူညီတဲ့အချစ်တစ်ခုကိုပဲ မျှော်လင့်ပါသည်။ Express ကားပေါ်မှာ စတင်မြင်ဖူးခဲ့သော ကာရန်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ခွင့်ရဖို့အတွက် သူ ကြိုးစားပမ်းစား စုံစမ်းခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာပဲ တိုင်ပတ်နေခဲ့သောသူဟာ ကာရန်ကိုမြင်ပြီးပါမှ အချစ်ဆိုတာကို နားလည်ရကောင်းမှန်း သိလာခဲ့သည်။

“မင်း ဘယ်နေ့မှ သူ့ကိုသွားတွေ့မှာလဲ”

သည်မေးခွန်းကို ဖြေဖို့အတွက်ကတော့ သူက အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ စာအိတ်လေးကို ထောင်ပြလိုက်ပြီး ...

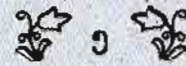

“သည်စာအိတ် နောက်နှစ်အိတ် ပို့ပြီးသွားရင် ငါသွား
တွေ့တော့မှာ”

“ဟား ... အချစ်တွေ ကွန်မြူနေးတဲ ငါတို့ရဲ့ဘော်ဒါကြီး
ကိုကိုးနဲ့ ကာရန် အမြန်ဆုံး ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပါစေ
ကွာ”

မင်းသိုက်နဲ့ ဒိုးဒိုးက ကော်ဖီခွက်ချင်းတိုက် ဆုတောင်း
လိုက်လျှင် ကိုကိုးသည် သည်ဆုတောင်းတော့ ပြည့်မှာဟု ယုံကြည်
ကာ သူတို့နှင့် ခွက်ချင်းတိုက်၍ ချီးယားစံလုပ်လိုက်သည်။

သူ့ရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ ကာရန်ရဲ့မျက်နှာလေးကို
တမမြည့်မြည့် မြင်ယောင်လာကာ ဆုတောင်းလေးကိုပဲ ပြည့်ပါစေ
ဟု ကျိတ်ကာဆုတောင်းရင်း ...။

မနက် ကာရန် မနိုးခင်ကတည်းက ဟိုသူကောင်း
လေးက ကိုရွှေကို ဒီမနက်အတွက် စာလာပို့သွားသဖြင့် သိပ်ပြီး
ရင်တမမနှင့် စာကိုစောင့်မျှော်နေစရာ မလိုတော့ပေ။ ညနေလောက်
မှာ ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိက ကာရန်ဆီလာမှာဖြစ်သည်။ မနေ့က
တည်းက သူတို့ထွက်လာပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ဖုန်းဆက်ထားပြီး
ဖြစ်သည်။ ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိတို့က ဇေယျအိမ်မှာ တည်းကြမှာ
ဖြစ်ပြီး သူမတို့အဖေ မော်လမြိုင်ပြန်လျှင်တော့ ပန်းသီနှင့်ယွန်းမိ
က ကာရန်တို့အိမ်မှာ လာတည်းမှာဖြစ်သည်။

ကာရန်သည် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဟိုတစ်
ယောက်ရဲ့ကဗျာကို ဖောက်ဖတ်မယ်ကြိုလိုက်လျှင် ပန်းသီတို့ဆီက

ဖုန်းဝင်လာသည် ကာရန်သည် စာအိတ်ကို ဘေးချ၍ ဖုန်းအရင်
ကိုင်ရတော့သည်။

“အင်း ... ပန်းသီ”

“အေး ... ကာရန်၊ ငါတို့မနက်က ရောက်တယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ ... အဆင်ပြေတယ်မှလား friend”

“ပြေတာပေါ့၊ ဖားသားကြီးပါတော့ သိပ်တော့ ဖလန်
ဖလန် မထရဲဘူးဟ ...

တော်ကြာ ရန်ကုန်မှာ တစ်ပတ်နေခွင့်ပါမစ် ပိတ်သွား
ဦးမယ် ... ဟဲ့ ဟဲ့”

ပန်းသီက ပြောင်စပ်စပ်ပြောလျှင် ကာရန်သည်
တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း ...

“အေးပါ ... ငါတို့သုံးယောက်ဆုံပြီဆိုတော့ လန်းလို့ရပြီ
ပေါ့”

“ဒါပေါ့ဟ၊ ဪ ... ဟဲ့ ... နင့် ကိုကိုးလေးကော
စာလာပို့ပြီးပြီလား”

“အေးဟ ... ဖတ်တောင်မဖတ်ရသေးဘူး”

“အံ့မယ် ... ဇာတ်လိုက်က တယ်ဝီရိယကောင်းပါလားဟ၊
ဪ ... ဒါနဲ့ နင့်မေမေက ငါ့ကို နင့်အတွက် ပိုက်ဆံ
ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

ကာရန်သည် မေမေရဲ့မေတ္တာအတွက် မေမေကို
စိတ်ထဲကနေမှန်း၍ ကန်တော့လိုက်သည်။ တစ်နေ့ကတင် မေမေ
ဆီကို ဖုန်းဆက်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောကာ ချောမောတောင်း
ပန်လိုက်လျှင် အခြေအနေက လုံးဝ good သွားတော့သည်။
ကာရန် ဘာလို့ မော်လမြိုင် မပြန်ရသေးတာလဲဆို ဖေဖေက
ကာရန်ကို ဟိုတစ်ယောက်နှင့် ပေးစားဖို့ကိစ္စမှာ လက်မလျှော့
နိုင်သေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... ကာရန်”

“အေး ... အေး ... ပြော ပန်းသီ”

“ညနေကျမှ ငါ့ရယ် ယွန်းမီရယ်၊ နင့်ဆီလာခဲ့တော့မယ်
နော်”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

ကာရန်သည် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ဘာရယ်
မဟုတ်ဘဲ တွေ့တွေ့ကြီး ငေးနေမိတော့သည်။ ပြီးတော့မှ ဟိုတစ်

ယောက်ပေးသော စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်သည်။ ရှင်းလင်းသစ်
ရပ်သော လက်ရေးလေးတွေနှင့် ခြယ်မှုန်းဖွဲ့သီထားသော ကဗျာ
လေးကို ဖတ်လိုက်ရတော့သည်။

“အမှတ်တမဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာဟာ

အမှတ်တရတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မတွေးခဲ့မိပါဘူး
ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာကလည်း

နိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက် မရှိဘူးလေ ...

ကိုယ့်နှလုံးသားက မင်းဆီမှာ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာကိုး။

လောကကြီးဆီက တစ်ခုပဲ တောင်းပါရစေ ချစ်သူ

မင်းအချစ်ကို ရပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းလေး

ပြည့်ဖို့ တောင်းပါရစေ ချစ်တဲ့သူ။”

ပြီးလျှင်တော့ စာရွက်ရဲ့အနောက်ဘက်မှာ ထုံးစံ
အတိုင်း နှုတ်ခမ်းပုံ စတစ်ကာလေးကပ်ထားပြီး အဲသည့်အောက်
မှာတော့ “E” ဆိုသည့် စာလုံးလေးကို လှပစွာရေးထားပေသည်။

Love ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တော့ ပေါ်လွင်ခဲ့ပြီ ကိုကိုး
ရေ။ ရှင့်ကို မြင်တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိက ကျွန်မကိုတုန်
လှုပ်စေပါတယ်။ ကျွန်မကို ဆပ်ပရိုက်(စ်)တွေ ပေးနေတဲ့ရှင်က

တကယ်တမ်း မြင်တွေ့လာရတဲ့အခါမှာကော ဆပ်ပရိုက်(စ်)တွေ
ပေးဦးမှာလား။

ကာရန်ဟာ ဖေဖေရဲ့စိမ့်မှုကို ဘယ်လောက်ပဲ စုန်
ကန်ငြင်းငြင်း ရမှာမဟုတ်မှန်းတော့ သိနေခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့
လည်း ကာရန်ကတော့ ရသလောက်တော့ ငြင်းဆန်နေဦးမှာပဲ
ဖြစ်သည်။ ကာရန်မှာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းခွင့်မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကျ
ရင် ...။

ကာရန် ဆက်မတွေးချင်တော့ပါ။

ကိုကိုးဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးရေ ... ရှင် ကာရန်ကို
တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံနိုင်ပေမယ့် ရှင့်ကို ကာရန်ပြန်ချစ်ဖို့
ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်။

တကယ်တော့ ကာရန်အတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ
သတိရခြင်းရဲ့အစ၊ တမ်းတခြင်းရဲ့အလယ်၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်းရဲ့
အဆုံးပါပဲ။ အဆုံးမှာ မလွမ်းခင် အစမှာ သတိမရပါစေနဲ့တော့
ကိုကိုး။

လွမ်းဆွေးဆွေးလေး တွေးနေစဉ်မှာပင် ကာရန်ဆီ
သို့ သူ့ရဲ့ဖုန်း ဝင်လာသည်။ ကာရန်သည် ဖုန်းကိုင်သင့် မကိုင်

သင့် ချီတုံချီတုံဖြစ်ပြီးမှ သေချာဆုံးဖြတ်ကာ ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့သည်။

“ကာရန် ... မောနင်းပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ် ကာရန်တို့အိမ်က ခြံစောင့်ကြီးကို ကဗျာပေးခိုင်းလိုက်တယ်နော်၊ ရပြီနော်”

သူ့ရဲ့အမေးနှစ်ဆင့် မေးခွန်းကြောင့် ကာရန်သည် ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်သွားကာ လက်ထဲက စာလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ရပါပြီ”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ကာရန်ကို မနက်ဖြန် ကိုယ်လာတွေ့ပါရစေ၊ ကာရန် ... ကိုယ့်ကို အချိန်ပေးနိုင်မလားဟင်”

“ကျွန်မနဲ့လာတွေ့တဲ့အခါမှာ ဆပ်ပရိုက်(စ်)တွေထားခဲ့ပြီးမှ လာတွေ့မယ်ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်”

ကာရန်က အေးစက်စက် ပြောလိုက်လျှင်လည်း သူကတော့ ရိပ်မိပုံမရဘဲ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားဟန်ဖြင့် ...

“ဟား ... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ thank you ကာရန်၊ စိတ်ချပါ၊ ကိုယ်ဟာ အရိုးသားဆုံးနှလုံးသားနဲ့ ကာရန်ဆီကို လာခဲ့မှာပါ”

ဘုရားရေ ... အရိုးသားဆုံး နှလုံးသားနှင့်တဲ့။ ရှင်ခံစားချက်တွေကို အရမ်းကြီး serious မဖြစ်လိုက်ပါနဲ့ ကိုကိုးရေ။ ရှင်ရဲ့ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်လာလေလေ ကျွန်မရဲ့ရှင်ရန်သံတွေကို ပိတ်လှောင်အကျဉ်းချထားမိလေလေပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ ...။

“ကိုယ် ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ ကာရန်ကို လာတွေ့ရမလဲဟင်”

သူ့ကို ဘယ်မှာချိန်းရကောင်းမှန်း စဉ်းစားလိုက်ချိန်မှာပင် ဖျတ်ခနဲပင် ပန်းသီနှင့် ယွန်းမီရဲ့မျက်နှာကို မြဲမြင်လေသည်။ ကာရန်သည် သိပ်ထွေထွေထူးထူး တွေးမနေတော့ဘဲ သူ့ကို နေရာလှမ်းပြောလိုက်တော့သည်။

“မနက်ဖြန်ညနေလေးနာရီမှာ ကန်ပေါင်က ရှမ်းအိုးစည်ဆိုင်မှာ ကျွန်မတို့ရှိမယ်”

“အိုကေ ... ကိုယ် လာခဲ့ပါ့မယ် ကာရန်”

ကာရန်သည် ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် မနက်ဖြန်ကိစ္စတွေကော ဒီအတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေ
အားလုံးကိုကော ပန်းသီတို့နှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရပါဦးမည်။

“အိုကေ ... ကိုယ်လာခဲ့ပါ့မယ် ကာရန်”

သူ့အပြောကို ကာရန်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဖုန်း
ပိတ်သွားသော်လည်း သူသည် ဂနာမငြိမ်ဘဲ မြူးတူးပျော်ရွှင်နေ
မိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း “ငါကွ”ဟု လက်ခမောင်းခတ်
ကာ မနက်ဖြန် ကာရန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ရမည့်အတွက်
ကြိုတင်ရင်ခုန်နေမိသည်။

သူဟာ အိပ်ရာကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ဆန့်ဆန့်ကြီး
ပစ်လွဲလိုက်ရင်း မျက်လုံးထဲတွင် ကာရန်ရဲ့ချစ်စဖွယ်ပုံရိပ်တို့က
တရိပ်ရိပ်ဖြင့် ပေါ်လာလေတော့သည်။ အမြဲလိုလို cute ဖြစ်သည့်
ဂါဝန်လေးတွေဝတ်၍ ကလေးဆန်စွာ ချစ်ဖို့ကောင်းလေသော
အဲသည့်ကောင်မလေးကို သူက မြင်မိသွားကတည်းက အသည်း
အသန်ကို ကြိုက်ခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကိုးရေ ... ဒေါ်လေးမေကို မမော်တို့ဆီ လိုက်ပို့ပေးပါဦး”

သူ့ရဲ့ဒေါ်လေးက လိုက်ပို့ခိုင်းလျှင် မြူးတူးသော စိတ်အစုံဖြင့် ဒေါ်လေးမေဆီ သွားလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ပြော ဒေါ်လေးမေ၊ သား ဘယ်အချိန်ပို့ပေးရမလဲ”

“တစ်နာရီလောက် သွားမယ်၊ သား ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ထားလေ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးနေပြီ”

သူက ဒေါ်လေးမေကို ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြလိုက်ရင်း “ချစ်ခွင့်ရချင်ပြီ” သိချင်းကိုညည်းကာ အပြင်လိုက်ပို့ပေးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သူ့အတွက်တော့ သိပ်အချိန်များများ စားစား အလုပ်ပြင်ဖို့ ပေးစရာမလိုပါ။ သည်ဘက်ခေတ်ရဲ့ယောက်ျားလေးတွေ ပဲများကြသလိုမျိုးတော့ အရမ်း over ကြီးတော့ သူ သိပ်မလုပ်ဖြစ်ပါ။ အဲသည်တော့ SPF ပါဝင်သည့် C'CARE တံဆိပ် Sun blocklotion ကို လူးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်တော့ မွေးရနံ့တွေ သင်းပျံ့နေအောင် Nivea silver protect rollon ကို သုံးလိုက်ပြီးသောအခါ သူ့တစ်ကိုယ်ရေအတွက် အားလုံးပြည့်စုံသွားပြီဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားကတော့ အလွန်ကို ပူလွန်းလှသော ရန်ကုန်နေကို ခုခံဖို့အတွက် 100 % ချည်သားစစ်စစ် စွပ်ကျယ် အဖြူကို အညိုရောင်လိနင်ကွာတားဘောင်းဘီလေးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်လိုက်သည်။

ရေကူး၊ gym ဆော့၊ တင်းနစ်ရိုက် စသော လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို လူပျိုပေါက်ဘဝကတည်းက အချိန်မှန်မှန်ပြုလုပ်ခဲ့သောကြောင့် သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကြွက်သားများအား အဆီအပိုမရှိ ကျစ်လစ်ခိုင်မာလှ၍ စွပ်ကျယ်တို့ ဘော်ဒီဖစ်ရှပ်တို့ဝတ်လျှင် အလွန်ကြည့်ကောင်းသည်ဟု ပြန်ကြားထားရပါသည်။

ကိုကိုးသည် အဆုံးသတ်အနေဖြင့် CK ရေမွှေးကောက်ဆွတ်လိုက်လျှင် အားလုံးပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သည်။ သူက နာရီကို ကောက်ပတ်ကာ ဟန်းဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်၊ ဝေါလက်ကိုတော့ အနောက်အိတ်ကပ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာလိုက်သည်။

“ဒေါ်လေးမေရေ ... သား ကားပေါ်ကပဲ စောင့်နေမယ်နော်”

ကိုကိုးသည် ဖိနပ်စင်ကနေ ကတ္တီပါခြေညှပ်လေး စီးပြီး ကားပေါ်မှာထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် တော့ ဒေါ်လေးမေ ထွက်လာသဖြင့် ကိုကိုးသည် ဒေါ်လေးမေ လမ်းညွှန်ရာသို့ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

“သား သွားစရာရှိတယ်ဆိုရင် သွားလေ၊ ဒေါ်လေးမေက ဒီမှာ ညနေလောက်အထိနေမှာ”

“ဟုတ် ... အဲဒါဆို သားသူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားလိုက်ဦး မယ်၊ ဒေါ်လေးမေ ပြန်တော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီဖုန်း ဆက်လိုက်လေ၊ ပြန်လာကြိုမယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... သား”

ကိုကိုးသည် ဒေါ်လေးမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး မင်းသိုက် အိမ်သို့သွား၍ မင်းသိုက်ကို သွားခေါ်သည်။ ဒိုးဒိုးကတော့ သည် အချိန်ဆို သူ့ဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်တွေများနေမှာမို့ သူ့ကိုတော့မခေါ် ဖြစ်တော့ပေ။

သူနှင့်မင်းသိုက်က မြေအိုးမြီးရှည်တို့၊ မာလာဟင်း တို့ဆို အသေကြိုက်သူမို့ ဆုံပြီဆို အဲဒီဆိုင်ဘက်ပဲ လစ်တာများ သည်။ အဲဒါကြောင့်ပင် ဒီနေ့လည်း မြေအိုးမြီးရှည်သွားစားဖြစ်

ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က မြေအိုးမြီးရှည်ကို အပီဆွဲနေတုန်း မှာပဲ ကောင်မလေးသုံးယောက်က ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာလျှင် မင်း သိုက်က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် သူ့ကိုမေးဝေါ်ပြရင်း ...

“ဟာ ... ဟာ ... ကိုကိုး၊ မင်းရဲ့ကာရန်က ဒီမှာလာဆွဲ တာထင်တယ်၊ ဘေးမှာလည်း မဒီနှစ်ယောက်နဲ့”

မင်းသိုက်က မေးဆတ်ပြရာသို့ သူက အသာလေး ခေါင်းတစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း တကယ်ပဲ ကာရန်ကိုတွေ့ ရပေသည်။ ကာရန်သည် ပန်းရောင်လွင်လွင် လည်ဟိုက်ဂါဝန် ရှည်ရှည်ဖြင့် အပြတ်ကိုမိုက်နေပေသည်။ ဘေးက ကလေးမနှစ် ယောက်ကလည်း လှပေးရှာပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ကာရန်ကိုတော့ မမီပါ။ ဒါကိုတော့ ဘယ်သူမေးမေး သိနိုင်ပါသည်။

ကာရန်နှင့် သူမသူငယ်ချင်းတွေသည် သူတို့ကိုကျော ပေးထားသော စားပွဲဝိုင်းမှာထိုင်ကာ အစားအသောက်တွေကိုမှာ လေသည်။ သူမသူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ အကြောင်းကို စကားစလိုက်လျှင်တော့ သူကော မင်းသိုက်ပါ မျက်လုံးတစ်ချက်စိပ်ငုံ၍ သူမတို့စကားကို ကြားသလောက်ပဲ နားထောင်လိုက်ပါသည်။ (အတင်းကာရောကြီး အာရုံစိုက်မထား)။

“ဘယ်လိုလဲ ကာရန်၊ ကိုကိုးဆိုတဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ...”

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောမလဲဟယ်၊ သူက ထူးခြားတာတော့ အမှန်ပဲဟဲ့၊ ငါ့စိတ်ကို အိမ်ရှင်နယ်လ်ဖြစ်စေတယ်၊ မနက် ဖြန်တောင် သူနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားသေးတယ်၊ နင်တို့နှစ် ယောက် လိုက်ခဲ့နော်”

“အေးပါဟ ... ဝိုင်းဝန်းတည်းဖြတ်ပေးပါမယ် ... ဟဲ ... ဟဲ”

အဲသည့်စကားသံတွေကြောင့် သူ အတော်လေးပျော် သွားပေသည်။ ကာရန်ရဲ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားသွားစေပြီး သူချစ်တာကို သိတယ်ဆိုရင် ပထမအဆင့်အနေဖြင့် သူ အရမ်းကိုကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရပေသည်။

သူ့ရဲ့မျောက်အုန်းသီးရ မျက်နှာကိုကြည့်၍ မင်းသိုက် က ငါသိတယ်နော်ဆိုသော သဘောပါသည့် ပြုံးစေအကြည့်ဖြင့် ကြည့်၍ ...

“သူငယ်ချင်း ... စားလို့တောင် ဝင်ပါတော့မလား၊ အပျော် တွေ့ဆိုပြီး တစ်နေဦးမယ်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ အချစ်နဲ့ အစာအိမ်က တစ်ကန့်စီကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဝိုင်းကို ငါ ဒကာခံမယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုဘက်ဝိုင်း ကိုလည်း ရက်ရောလှသော စေတနာတွေနဲ့ ဒါနပြုမယ်”

ပျော်မွှင်နေသော သူ့ပုံစံကို မင်းသိုက်က ခေါင်း လေးတခါခါ ယမ်းပြရင်း ...

“No ... သယ်ရင်း၊ မင်းကို အကြံတစ်ခုပေးမယ်၊ ငါတို့ ဝိုင်းကို ဒကာခံတာကတော့ ဘာရှေ့ခံမှ မရှိပေမယ့် ဟိုမဒီလေးတွေဝိုင်းကို ဒကာခံရင်တော့ ရှေ့ခံကိုက်လိမ့် မယ်ဗျ ...

မင်းစဉ်းစားကြည့်လေကွာ၊ သူတို့က ဒီမှာ မင်းရဲ့ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေတာလေ၊ အဲဒါကိုမင်းက အဲဒီဝိုင်းကိုသွားရှင်းတော့ ဒီနားမှာ မင်းရှိကြောင်းကို သူတို့သိသွားပြီပေါ့ ...

အေး ... အဲဒါဆိုရင် လက်ရှိနေသာနေတဲ့ အခြေ အနေကနေ ချက်ချင်း မိုးတွေအုံ့ပြီး ရွာချရာကနေ မိုးကြိုး တွေပါ ပစ်ချကုန်မယ် အမောင် ...

အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူငယ်တန်းအဆင့်ပဲရှိသေးတဲ့ ငါတို့ရဲ့ဘော်ဘော်ကို ကြိုတုန်း လက်ချာရိုက်လိုက်တဲ့ မယ်၊ မှတ်သား သားကြီးရေ၊ မိန်းမဆိုတာ သူတို့ရဲ့အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရင်တွင်းခံစားချက်တွေကို တစ်ဖက်လှည့် ခန့်မှန်းတတ်လို့ပဲသိသိ၊ အို ... ဘယ်လိုပဲသိသိကွာ၊ အဲဒါလို ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေက သူတို့မပြောသေးဘဲ ကြံသိနေပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီဘဲကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် ဂိုး(စတုရန်း) ခိုင်းတော့တာပဲကွ ...

အဲဒီလိုမိန်းကလေးတွေကမှာ မင်းကလေးမက ထိပ်ဆုံးကပါမယ့် အစားမျိုး၊ သွားရှင်းပေးမနေနဲ့ ကိုယ့်လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်သလို ဖြစ်သွားမယ်”

မင်းသိုက်က လက်ချာရိုက်ပြီးသွားလျှင် မောသွားဟန်ဖြင့် Max plus cola တစ်ငုံကို မော့လိုက်ပြီးမှ ...

“ကလေး စာတတ်ဖို့ လိုသေးတယ်”

“ဟာ ... ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝလေးစားသွားပြီကွာ၊ ရှင်ပြချက်ကတော့ ဆရာကျပါပေတယ် ရှီးဖော”

သူ့ရဲ့အပြောကို မင်းသိုက်က သဘောကျစွာ ပြီးနေသည်။ ကိုကိုးက သူ့ကိုနောက်ကျောပေးထိုင်နေသော ကာရန်ကို လည်ပြန်တစ်ချက် ငေးလိုက်ပြီးမှ နူးညံ့စွာပြုံးလိုက်ရာ မင်းသိုက်က သူ့ကို လက်တို့ပြီးတော့ ပြောပါသေးသည်။

“မနက်ဖြန် မင်းသွားတဲ့အခါ အပြုံး ... အဲဒီအပြုံးအရေးကြီးစာယ်နော် ...

မင်းကို test လုပ်မှာ ကာရန်ချယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ထပ်နှစ်ယောက်က မင်းရဲ့ပုံစံကို မျက်စိဒေါက်ထောက် check နေမှာ”

သူက မင်းသိုက်ရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး ငါးကင်တစ်ဖုံကို တူနှင့်ညှပ်၍ စားနေပြီးမှ ...

“ဒါတော့ စိတ်ချ မင်းသိုက်ရေ၊ အချစ်တစ်ခုတည်းထည့်ပြီးကြည့်တဲ့မျက်လုံး၊ အပြုံး အားလုံးက အမှန်အကန်တွေချည်းပဲ၊ အင်ထုထားတာ မပါတဲ့အတွက် မနက်ဖြန် test မှာ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့တောင် အောင်လာမှာ သဘောပေါက် ...

အချစ် ... အချစ် ငါလည်း ဒီတစ်ယောက်အတွက် အလုပ်တွေကို လုံးဝပစ်ခံရတာပါလားနော်”

သူက တွေးတွေးဆဆလေး ပြောလိုက်တော့ မင်း သိုက်က မျက်နှာပိုး မသေသေးစွာဖြင့် ထပ်နောက်ပြန်သေး သည်။

“အင်း ... ကိုကိုး၊ မနက်ဖြန် ငါကော ဒိုးဒိုးကော အဖော် လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ မင်း အားရှိအောင်ပါကွာ၊ နောက်ပြီးတော့ ငါတို့ဂူပါနဲ့ဆို ဟိုကလေးမနှစ်ယောက်ကို လိုက်လို့ရမှာ ပါကွာ ...

လိုက်ပါရစေ အမောင်ရယ်”

“ဟား ဟား ... အားတော့နာတယ် ဟေ့ကောင်၊ စိန်ကောင်း ကျောက်ကောင်း ရောင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဘေး နားက အရှုပ်တွေကို မထားဘူး ... အဟံ”

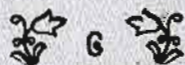
သူကလည်း ပြန်ဖဲလေလျှင် မင်းသိုက်က “အေးပါ အေးပါ”ဟု ပြောပြီး ငြိမ်သက်သွားတော့ပေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စားသောက်ပြီးတော့ ဒေါ်လေးမေက ပြန်လာကြိုဖို့ ဖုန်းဆက်လျှင် သူသည် မသွားချင် သွားချင်နှင့်ပင် ဒေါ်လေးမေဆီသို့ (မင်းသိုက် နှင့်အတူ)သွားလိုက်ကြတော့သည်။

ခဏတော့ စောင့်ရဦးမှာပေါ့ ချစ်သူ ကောင်မလေး ရယ်။ မင်းကတော့ ပြုံးလို့ပျော်နေပါ။

သည်ကသာ ရင်တွေခုန်ပြီး မင်းရဲ့အချစ်ကို မျှော် နေရတာပါ။

“ဟဲ့ ... ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်”

ကာရန်ရဲ့ ဂနာမငြိမ်အပြောကို ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိက အသာဖြိုးလိုက်ပြီး မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ...

“နှင်ကလည်းဟယ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ အေးဆေးပေါ့ဟ”

ယွန်းမိက အအေးတစ်ငုံသောက်လိုက်ရင်း ပန်းသီကို ပြုံးစေဖြင့် မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ပြသည်ကို ကာရန်မြင်သော် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်စီ ရိုက်လိုက်ပြီးမှ ...

“နှင်တို့နော် ဘာအထာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“ဟား ဟား ... ဘာအထာမှ မလုပ်ပါဘူးဟယ်၊ နင်ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လို့ပါ၊ အရင်ကဆို ဘယ်ဘဲကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့နင်က အခုကျမှ ပြူးတူးပျာတာပုံစံနဲ့ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတာကို ရယ်ချင်တာ ...

ဘာလဲ ... ကာရန်၊ အဲဒီတစ်ယောက်က နင့်စိတ်ကို လုံးဝဖမ်းစားသွားပြီလား”

ယွန်းမိရဲ့အမေးကြောင့် ကာရန် နည်းနည်းတော့ တွေ့သွားသည်။ အင်း ... သူက ကာရန်ရဲ့စိတ်ကို တကယ်ပဲဖမ်းစားနိုင်တာလား။ မဖြစ်သင့်ဘူး ထင်ပါရဲ့နော်။ လူတောင် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သေသေချာချာ မကွဲပြားသေးဘဲနှင့် ကာရန်က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေရသလား။

“ဟဲ့ ... ကာရန်၊ မြန်မာစံတော်ချိန် လေးနစ်ရီတိတိရှိပါပြီ”

“ဟယ် ... ရန်ကုန်သားတွေ ချောတယ်ဆိုတာကိုတော့ လုံးဝလက်ခံလိုက်ပြီဟေ့”

အဲသည်စကားသံနှစ်ခုဟာ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိဆီက ပေါ်ထွက်လာတာဖြစ်သည်။ ကာရန်သည် သူတို့နှစ်ယောက် ဘာကြောင်တာလဲဆိုပြီး သူတို့ကိုကြည့်လိုက်

လျှင်တော့ ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိတို့ရဲ့အကြည့်တွေသည် တစ်နေရာတည်းကို ရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်တွေ မြစ်ဖျားခံရာ ဆုံမှတ်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ ကာရန်လည်း အဲဒီဆုံမှတ်လေးမှာ မျောသွားသလားပင်။

ရှင်းလင်းသန့်နေသည့် အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် ကောင်ကလေးကို ကာရန်လည်း သတိထားကြည့်မိသွားသည်။ အင်္ကျီအဖြူရောင်ကို အနက်အစင်းလေးများ စပ်ထားသော ဘော်ဒီဖစ်တီရှပ်ကို skinny ဂျင်းအနက်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော ထိုကောင်လေးသည် တော်တော်လေးကို ကြည့်လို့ကောင်းပါသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်တစ်ဖက်စီသို့ လက်နှစ်ဖက်ကိုထည့်ကာ okaley မျက်မှန်ခပ်ကြီးကြီးကိုတပ်၍ စမတ်ကျကျ လမ်းလျှောက်လာပုံမှာ မော်လီဒယ်ဘွိုင်းတစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံနှင့်တောင် တူပါသည်။

“ဟာ ... တကယ်မှိုက်တယ်ဟယ် လုံးဝပဲ”

အဲသည့် မော်လီဒယ်ဘွိုင်းလို ကောင်လေးကို ကာရန်သည် နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကာရန်တို့ထိုင်နေသည့်ဝိုင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီးကို

လျှောက်လာတာဖြစ်သည်။ အဲဒီကောင်လေးက နွေးထွေးသော အပြုံးတစ်ခုကိုပြုံးကာ စတိုင်လ်ကျကျကို ကာရန်တို့ဝိုင်းဆီလျှောက်လာတာဖြစ်သည်။

သူ့ရဲ့ပုံစံကြောင့် ပန်းသီက ကာရန်ကို အသာလက်တို့က လှမ်းမေးလေသည်။

“ကာရန် ... အဲဒီမင်းသားလေးက နင့်ရဲ့ကိုကိုးလား မသိဘူးဟဲ့”

ဟင် ... သူက ကိုကိုးလား။ ကာရန်သည် ဘာလို့မှန်းမသိ။ အဲသည့်တစ်ယောက်က ကိုကိုးမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိသည်။ သို့ပေမဲ့လည်း ဆုတောင်းက ပြည့်မလာခဲ့ပါ။

ကောင်ကလေးက အင်မတန်မှကို ရင်းနှီးနွေးထွေးသော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးပြရင်း ကာရန်တို့ရဲ့စားပွဲဝိုင်းကို လက်တစ်ဖက်ထောက်တင်လိုက်ပြီး ...

“ကိုယ် ကိုကိုးပါ ကာရန်”

ဘုရားရေ ... ဒါက တကယ်ကြီးပေါ့။ ကာရန်က ဘာပြောရမှန်းမသိစွာ သူ့ကို ကြောင်ငေးကြည့်နေလျှင် ပန်းသီက အခြေအနေကို အလိုက်သိစွာဖြင့် ဝင်ထိန်းပေးသည်။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုင်ပါရှင်”

ပန်းသီရဲ့အပြောကို သူက အပြီးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြကာ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အနီးကပ်ကြည့်ပါမှ သူက လူရည်သန့် လူချောတစ်ယောက် ဆိုတာကို ပိုသိလာရသည်။

သူက မျက်မှန်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲချွတ်လိုက်လျှင် စူးရှလင်းလက်သော မျက်ဝန်းတို့ကို သေချာစွာမြင်လိုက်ရသည်။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေရဲ့အပေါ်မှာ သွယ်တန်းဆက်စပ်ကာ နက်မှောင်ထူထဲလှသည့် မျက်ခုံးတန်းများသည် သူရဲ့မျက်နှာကို ပိုလိုထင်းလင်းသွားအောင် ပံ့ပိုးပေးထားသည်။ ဖြူဖြူစင်စင်သူကလေးက ကာရန်ကို နူးညံ့ရီဝေစွာကြည့်၍ ...

“ကာရန်အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ ဒီနေ့ကဗျာလေးကိုပေးဖို့အတွက် ကာရန်ဖုန်း bluetooth ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ဖွင့်ပေးပါ”

သူ့အပြောကြောင့် ကာရန်သည် စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသော ဖုန်းလေးကို ယောင်ယမ်းကိုင်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အဟား ... ကိုယ်က ကာရန်ရဲ့ဖုန်းထဲကို ပို့ပေးမလို့ပါ ကိုယ့်ကိုစိတ်ချပါ ကာရန်ရဲ့ bluetooth သာ ဖွင့်လိုက်နော်”

သူကတော့ တက်ကြွမြူးတူးသောပုံစံဖြင့် ပြောနေလျှင် ကာရန်သည် ပန်းသီတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု အကြံတောင်းသောသဘောဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်တော့ ပန်းသီက ခေါင်းအသာဆတ်ပြလိုက်သည်။ ကာရန်သည် ချက်ချင်းပင် ဖုန်းကို bluetooth ဖွင့်လိုက်သည်။ သူကတော့ ကျေနပ်သွားသည့် အပြီးတစ်ခုကိုပြီးကာ သူ့ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ ကာရန်ဆီသို့ ပုံတစ်ပုံ လှမ်းပို့လိုက်သည်။

ကာရန်သည် ဘာလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်ဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ နှုတ်ခမ်းပုံလေးရဲ့အောက်မှာ U ဆိုသည့် စာလုံးလေးပါဝင်သည့် ပုံလေးဖြစ်ပါသည်။ ကာရန်သည် သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လျှင် သူက နွေးထွေးသောအပြီးတစ်ခုကို ပြီးပြ၍ မထင်မှတ်သော စကားကို ဆိုလေသည်။

“ကာရန်ကို ကိုယ် ဒီလို ဘာလို့ ကဗျာတွေ ပို့နေတာလဲ ဆိုတာ ကာရန် သိချင်မှာပေါ့ ...

ကိုယ့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒီကဗျာတွေကနေ တစ်ဆင့် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို လှမ်းမြင်စေချင်လို့ပါ။ မြင်တယ် မှလား ကာရန်”

သူ့ရဲ့အဲသည့်မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကြောင့် ကာရန်သည် မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်လိုသိ နေတာလဲ”

“အဲသည့်အဖြေကို တစ်ချိန်ကျမှ ကိုယ် ဖြေပါရစေ ကာရန်၊ ဒါလေးတစ်ခုတော့ ကိုယ် request လုပ်ပါရစေ နော်”

“အိုကေလေ ... ကျွန်မတို့ ဒီနေ့တွေ့ကြတာဟာ ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်ရုံပဲ၊ အဲဒီတော့ ...”

ကာရန်ရဲ့စကား မဆုံးခင်မှာ သူက အထိတ်တလန့် ဖြင့် လက်ကာပြပြီး ...

“ဟာ ... ပြန်တော့ မပြန်ပါနဲ့ဦးဗျာ၊ အခုလို တွေ့ဆုံခွင့် လေးကို ကိုယ်က တကယ်ကို တန်ဖိုးထားတာပါ၊ ကိုယ် တို့ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောကြရအောင်လား ...

ကိုယ့်ကို ကာရန်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း မိတ်ဆက် ပေးဦးလေ”

သွက်လက်စွာ သူ့အပြောကို ကာရန်က မဲ့ရှုံ့ရှုံ့ပြီး ကာ ပန်းသီတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ သူက အသိအမှတ် ပြုသလို ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြပြီးမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကာရန်ကိုခင်သလိုမျိုး ခင်ပေးပါနော်၊ အားလုံး ခင်ခင်မင်မင်ပဲ နေကြတာပေါ့”

“တစ်သက်လုံး သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ခင်မင်တာပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ ပန်းသီတို့သုံးယောက်လုံးက ခင်တတ်ပါတယ်”

“အဟဲ့ ... ရပါတယ်၊ ပန်းသီနဲ့ ယွန်းမိတို့ကိုတော့ တစ် သက်လုံး ဘော်ဘော်တွေ လုပ်လို့ရပါတယ်”

အနှောင့်မလွှတ်တဲ့ စကားကြောင့် ကာရန်က ထိတ် ခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိတို့ကတော့ အထာပေါက် စွာဖြင့် စပ်ပြီးပြီး လုပ်လိုက်ပြီး ...

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ဒါနဲ့ ကိုကိုးက ပန်းသီတို့နဲ့ရွယ် တူပဲလား”

“အင်း ... ကာရန်ထက် နှစ်လတိတိကြီးတယ်”

အယ် ... သူက ကာရန်မွေးနေ့ကိုလည်း သိတာပဲလား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မွေးနေ့ကို သိပ်ပြောပြလေ့မရှိသော ကာရန် အတွက်တော့ သူ ကာရန်မွေးနေ့သိတာကတော့ အရမ်းကိုထူးဆန်းပါသည်။ ကာရန်ရဲ့အံ့ဩမှုကို သူက သိနေသော်လည်း အသာပြုလိုက်ပြီး ...

“ကိုယ်က ကာရန်ရဲ့ရဲ့ဒီ့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတာလေ။ အဲဒီတော့ ကာရန်ရဲ့မွေးနေ့ကိုသိတာ မဆန်းပါဘူးဗျာ”
“ရှင်က ထူးခြားတယ်နော်၊ ကျွန်မရဲ့အကြောင်းတွေကို တော်တော်လေးကို သိနေတာပဲ။ ဘယ်လိုသိတာလဲလို့တော့ မမေးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို အဲဒီလောက် စပ်စပ်စုစု လိုက်စုံစမ်းနေတာကတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

ကာရန်ရဲ့စကားကြောင့် သူက ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြကာ သူ့ရဲ့ဟိုတစ်စ ခုတ်စ ဝဲကျနေသော ဆံပင်စတို့ကို ခေါင်းဖြင့်အသာပင်တင်လိုက်သည်။ အဲဒီပင်တင်ပုံလေးဟာ အရမ်းကို စတိုင်လ်ကျပါသည်။

“ကိုယ်ကြားဖူးတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းပေါ့နော် ...

အချစ်တစ်ခု ဖြစ်လာဖို့အတွက် အကြောင်းအရာနှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ စိတ်ဝင်စားမှုကနေ အချစ်ဖြစ်လာနိုင်သလို သံယောဇဉ်ရစ်ပတ်တွယ်နှောင်မှုကြောင့်လည်း အချစ်ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒါကတော့ ပုံမှန်အချစ်မျိုးပေါ့ ...

ချွင်းချက်အနေနှင့် အရမ်းကိုရှားပါးပြီး ထူးဆန်းတဲ့ အချစ်တစ်မျိုးတော့ ရှိတယ်တဲ့ဗျ”

အိုက်တင်အပြည့်ဖြင့် အသံနေအသံထားမှန်မှန် ဆွဲဆောင်မှုရှိစွာ ပြောနေသော သူက အဲသည့်ထူးဆန်းတဲ့ အချစ်နေရာမှာ စကားစရစ်လိုက်လျှင်တော့ ပန်းသီတို့က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး ဆက်ပြောဖို့ပြောသည်။ အချစ်တို့၊ အသည်းကွဲတာတို့ကို စကားထဲထည့်ပြောပြဆို စိတ်ဝင်စားတတ်သော လူတွေရဲ့သဘာဝအတိုင်း ပန်းသီတို့က သူ့စကားကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားသလို ကာရန်ကလည်း ဘာများလဲဆိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။

“ဟေ့ ... ကိုကိုး၊ ရှင် မညစ်နဲ့နော်၊ ပြော ... အဲဒီချွင်းချက်အချစ်က ဘာလဲ”

“အဟဲ ... ပြောမှာပေါ့၊ မလောပါနဲ့၊ ကာရန်ကော အဲဒါ ဘာလဲဆိုတာ သိချင်လားဟင်”

သူက ကာရန်ဆီက အဖြေကို ငုံ့လင့်နေသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်လျှင် အဲသည့်အကြည့်ကြောင့် ကာရန်ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားမိပါသည်။ ကွယ် ... ဒါဘာဖြစ်တာ ပါလိမ့်။

သူက ဖြေလေဆိုသောသဘောဖြင့် မျက်ခုံးလေး တစ်ချက် ပင့်ပြလျှင် ကာရန်က ယောင်ယောင်လေးမျှ ပြုံးလိုက် ကာ ခေါင်းလေးအသာညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အိုကေ ... အဲဒီလိုအချစ်ကကျတော့ ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ဟို ... ရှိတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှားတယ် အဲဒီလိုမျိုးပေါ့၊ တချို့တွေကကျတော့ အဲဒီလိုအချစ်မျိုးက ကြောင်တောင် တောင်နိုင်တယ်၊ အပေါစားဆန်တယ်ဆိုပြီး ပြောကြတယ် ပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချစ်က တကယ်တမ်းကျတော့ အလေး အနက်ဆုံးပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံ နှလုံးသားက အဲဒီအချစ်ကို မမြင်တာ ...

အဲဒီလို ချင်းချက်အဖြစ် လေးနက်စွာတည်ရှိတဲ့ အချစ်ကတော့ မြင်မြင်ချင်း အချစ်ပေါ့၊ အဲဒီလို အချစ် ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရင်တွင်းခံစားချက်တွေက အရမ်း ပြင်းထန်တယ် ...

အင်း ... ဥပမာပြောရရင်တော့ မြင်မြင်ချင်းချစ်မိ သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်သူမှန်းမသိဘူး၊ အဲဒီတော့ အချစ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ခံစားချက်အရ သူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိချင်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်းကို မရမက စုံစမ်းတယ်၊ အဲဒီလိုစုံစမ်းလို့ သိလာတဲ့အခါမှာ အတောမသတ်နိုင်တဲ့ ခံစားမှုတွေကြောင့် သူ့ကိုပျော်ရွှင် အောင် အံ့ဩသွားအောင် ဖန်တီးပေးချင်လာတယ် ...

အဲဒါဟာ အရမ်းကို လေးနက်တဲ့ မြင်မြင်ချင်း အချစ်မျိုးပါပဲ ကာရန် ...

ကိုယ် ဘာကြောင့် ကာရန်အကြောင်းတွေကို သိ နေရတာလဲဆိုတဲ့ အခြေခံအကြောင်းရင်းကတော့ အဲဒါပါပဲ ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးနိုင်ပါစေနော်”

အဆုံးသတ်မှာ လေးနက်စွာပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကာရန်သည် သူ့ကိုနားလည်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အချစ်ဆိုတာ ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ထားတဲ့အတွက် သူဟာ ကာရန်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေကတစ်ဆင့် ကာရန် သိရပါသည်။

ဘဝမှာ အချစ်က အသလောက် ကြီးကျယ်သလားဆိုတာတော့ ကာရန်လည်း မပြောတတ်ပါ။ သူ့ကိုပြန်ပေးစရာ ကာရန်ရဲ့ရင်ဘတ်ထဲမှာကော လုံလုံလောက်လောက် အချစ်တွေ ပါလာရဲ့လား။

“ဪ ... ဒါနဲ့ တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ ကိုကိုး၊ ရှင်က ကာရန်ကို ဘယ်မှာတွေ့ဖူးတာလဲ”

အဲသည့်အဖြေကိုတော့ ကာရန်လည်း တကယ်ပဲ သိချင်နေတာဖြစ်သည်။ သူက အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အကြည့်တို့ဖြင့် ကာရန်ကို ခပ်ဖြိုးဖြိုး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကာရန်ကို အဝေးပြေးကားဂိတ်မှာ ပထမဆုံးစမြင်ဖူးခဲ့တာ၊ အဲဒီတုန်းက ကာရန်ရဲ့ပုံစံက တစ်ခုခုကို အလိုမကျ

တဲ့ပုံမျိုးလေးနဲ့၊ နောက်တစ်ခါ မြင်ဖူးတာက ကာရန်တို့ ခြံထဲမှာ ကာရန်ဖုန်းပြောနေတာ၊ အဲဒါတွေကတော့ တကယ်မတော်တဆတွေ့ခဲ့ရတာလေးပေါ့”

ဪ ... သူက ကာရန် ရန်ကုန်မြေကို ခြေချတာ နှင့်ကို တွေ့ဖူးခဲ့တာကိုး။

“ဒါနဲ့နေပါဦး ... ကျွန်မ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကော ရှင်ဘယ်လို ရတာလဲ”

ကာရန်ကမေးလျှင် သူက သွားတိုက်ဆေးကြော်ငြာထဲက မင်းသားတွေလို စတိုင်လ်ကျကျ ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိဖြင့် ပြုံးပြ ကာ ဘာမှမဖြေသေးဘဲ အင်တင်တင်လုပ်နေလျှင် ကာရန်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ...

“ဒီမှာ ... ရှင် လိမ်ဆင်တွေထွက်ဖို့ idea ထုတ်နေတာလား၊ ဒီနဲ့ဖိန့်အကွက်တွေတော့ လာနင်းမနေနဲ့နော်”

ကာရန်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဟောက်စားလုပ်လိုက်လျှင် သူက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ကာရန်ကို ပြန်တောင်းပန်သည်။

“အာ ... အဲလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်က လူငယ်ပီပီ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်တာကလွဲလို့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာ
တော့ လုံးဝကို အရိုးခံလေးပါဗျာ ... ဟဲ ဟဲ ...

ကဲပါ ... ကိုယ် ကာရန်ဖုန်းနံပါတ်ကို တစ်စုံတစ်
ယောက်ဆီက ရခဲ့တာပါ။ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်က ဘယ်
သူလဲဆိုတာတော့ ကိုယ် မပြောပါရစေနဲ့”

“အင် ... ရှင့်အဖြေကလည်း ကျွန်မသိချင်တဲ့အကြောင်း
လည်း မပါဘူး။ ရှင့်မှာလည်း တော်တော်ဒိုင်လျှို့တွေများ
တယ်နော်”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ တချို့ကိစ္စတွေက ဒီအတိုင်းကြီးသိ
တာထက်စာရင် တွေးကြည့်မှ သိတာမျိုးက ပိုတန်ဖိုးရှိပါ
တယ်လေ”

ကာရန်သည် ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိကို ပြန်ဖို့မျက်စပစ်
လိုက်ပြီးလျှင်တော့ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ကျွန်မတို့ စကားတွေပြောတာလည်း ကြာပြီဆို
တော့ ပြန်သင့်ပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံတော့
ကာရန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါရစေနော်”

သူက တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ခွင့်တောင်းလိုက်လျှင်
ကာရန်သည် ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူက
ပိုက်ဆံအတင်းထုတ်ရှင်းလျှင် ကာရန်က လက်မခံသဖြင့် အသာ
ငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ ကာရန်တို့နှင့်အတူ ကားရှိရာသို့ လိုက်လာပြီး
ကားနားရောက်မှ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှ Nestle ချောက
လက်လေးကိုထုတ်၍ ကာရန်ကို လှမ်းပေးကာ ...

“ဒါ ကာရန် အကြိုက်ဆုံး ချောကလက်လို့ ကိုယ်သိထား
တယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်လက်ဆောင်ကို လက်ခံပေးပါ
နော်”

“ဟယ် ... သူငယ်ချင်းကမျက်နှာလိုက်တယ်ဟေ့၊ ဒီလိုလား”

ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိကို နောက်လိုက်လျှင် သူကရှက်
သွားသလို ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ...

“နောက်တစ်ခါကျမှ ပန်းသီတို့အတွက် special ကျွေးမယ်၊
အခုလောလောဆယ်တော့ ကာရန် ဒီချောကလက်လေး
ကို လက်ခံပေးပါနော်”

၁၁၈

မယ်မင်းဘုံ

တိုးသွဲ့သွဲ့လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လျှင် ကာရန်သည် သူ့လက်ထဲက ချောကလက်လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

သူက အရမ်းကို ပျော်ရွှင်သွားဟန်ဖြင့် ချစ်စဖွယ် ကောင်းစွာပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကိုယ့် ကျေးဇူးအများကြီးတစ်ပါတယ် ကာရန်၊ ခုနက ပြောသလိုပေါ့၊ ကာရန်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားတဲ့ ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုတော့ တုံ့ပြန်ပေးပါ၊ ကိုယ့်ကို အကဲခတ် ပါ လေ့လာပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံးဝအာမခံတယ်နော်”

သူကပြောချင်တာကို ပြောပြီးသွားသဖြင့် ကာရန် ကို ဘာများ တုံ့ပြန်လေမလဲဆိုပြီး တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ကာရန်က အဲသည့်အကြည့်ခဏကို သိပ်ရင်မဆိုင်နိုင်စွာဖြင့် မျက်လုံးလွဲလိုက်ပြီး ...

“အိုကေလေ ... ကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ သွားမယ်နော်”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကာရန်သည် ကားပေါ်သို့တက် ၍ မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူကတော့ ကာရန်တို့ကို တာ တာပြရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

တော့နာမေ

အနမ်းမြို့က သတို့သား

၁၁၉

သူနှင့်တွေ့ခဲ့ပြီးနောက်မှာ ကာရန်ရဲ့စိတ်ထဲ၌ နက် ရှိုင်းမှုတစ်ခုက ကျန်ရစ်ခဲ့သလိုပင်။ အဲဒါကိုများ အချစ်လို့ခေါ် ကြတာလားမသိ။

တော့နာမေ

ကိုကိုးဆိုသောသူနှင့် တွေ့ဆုံပြီး နောက်မှာတော့ ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိက သူ့ကို အောင်မှတ်ပေးကာ ကာရန်နှင့် အပြည့်အဝကို သဘောတူနေပေသည်။ သည်ရက်ပိုင်းတွေမှာ ကြိုကြားကြိုကြား သူနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်ပေမယ့် လူချင်းတော့မတွေ့ ဖြစ်။ သည်ကြားထဲမှာ လေးစံကလည်း သူ့လုပ်ငန်းကိစ္စတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဗန်ကောက်ကိုတစ်ပတ်သွားသဖြင့် အိမ်မှာ ကာရန် နှင့်အတူ ဟိုနှစ်ယောက်က လာနေပေးသည်။ မော်လမြိုင်မှာတော့ မေမေက ကာရန်ကို လုံးဝစိတ်ပြေသွားပေမယ့် ဖေဖေကတော့ အခုထိ အခဲမကြေသေးသဖြင့် မိဘရင်ခွင်သို့ ပြန်ဖို့ကတော့မဖြစ် နိုင်သေးပါ။

ကာရန်သည် သည်နေ့တော့ ဟိုနှစ်ယောက် သူတို့ အဖေခိုင်းသည့်ကိစ္စရှိ၍ အပြင်သို့သွားသဖြင့် အိမ်မှာတစ်ယောက် တည်း အေးအေးဆေးဆေးရှိသည်။ မနေ့က နေပူထဲက ပြန်လာ

ပြီး သိပ်ကြာကြာမနားဘဲ ရေချိုးလိုက်လို့ လူက ဖျားချင်ချင်ဖြစ် နေသဖြင့် ကာရန်သည် အနွေးထည်ခပ်ပါးပါးတစ်ထည်နှင့် ချည်ဘောင်းဘီရှည်လေးဝတ်ကာ ဧည့်ခန်းမှာ စာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေ လိုက်သည်။ စာဖတ်နေရင်းက ဗိုက်ကဆာသလိုရှိလာသဖြင့် ကြီးပုကို ဘာရှိလဲမေးတော့ ကာရန်အတွက် ကြက်စွပ်ပြုတ်လုပ် ပေးထားသည်တဲ့။

ကာရန်သည် အခုလို နေမကောင်းဖြစ်နေချိန်မျိုးမှာ လူမမာစာဖြစ်သည့် ကြက်စွပ်ပြုတ်ကို ပောလစ်တို့ သောက်ရ မှာလောက် စိတ်ညစ်တာ မရှိပေ။ အခုနေ့များ ကာရန် အင်မတန် မှ နှစ်ခြိုက်လှသည့် မော်လမြိုင်မုန့်ဟင်းခါးလေးသာ စားလိုက် ရရင် အနီးတွေပွင့်ပြီး လန်းဆန်းသွားမှာဖြစ်သည်။ ခက်တာက ရန်ကုန်မှာက မော်လမြိုင်မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသည့်ဆိုင်ဆိုတာ ခပ် ရှားရှားရယ်။

အဲသည်လို မုန့်ဟင်းခါးကို တောင့်တနေတုန်းမှာ ပဲ ကာရန်ရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းလေးက ထမြည်လာသည်။ ကာရန် သည် ဖုန်းကိုင်လိုက်လျှင်တော့ ကိုကိုးဆီက ဖြစ်လို့နေသည်။

“ဟိုင်း ... ကာရန် ဘာလုပ်နေလဲ”

သူ့ရဲ့ချိုရှုရှုအသံကြောင့် ကာရန်သည် အားရှိသွားသလိုတောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်နော်။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုကိုး”

“ဟင် ... ကာရန်အသံက တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

ကွယ် ... သူက ကာရန်ကို အဲသလောက်ထိ အကဲခတ်နိုင်သတဲ့လား။ ကာရန်ရဲ့ နှာစေးနေသော ညောင်နှာနှာအသံကို သူက နေမကောင်းဘူးဆိုတာ သိတယ်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ၊ မနေ့က အပူရှပ်သလို ဖြစ်သွားလို့လေ”

ကာရန်က သူ့ရဲ့အထင်ကို အတည်ပြုပေးလိုက်လျှင်တော့ အင်မတန်မှ စိတ်ပူကာ စိုးရိမ်နေသောစိတ်တို့ဖြင့် ...

“ဟာ ... အခုကော သက်သာသွားပြီလား၊ ဆေးခန်းကော မသွားဘူးလား၊ ဘာစားထားပြီးပြီလဲ”

သူ့ရဲ့အမေးအစုံကို ကာရန်က ကြည်နူးသွားသော စိတ်ဖြင့် ယောင်ယောင်လေး ပြုံးလိုက်ကာ သူ့အမေးတွေကို ခပ်တိုးတိုးလေး ဖြေလိုက်သည်။

“မဆိုးပါဘူး၊ ဆေးခန်းကတော့ မသွားဘူး၊ ဘာမှမစားထားဘူး၊ ကဲ ... ဘာတွေများ သိချင်သေးသလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က တကယ်စိတ်ပူသွားလို့ပါ၊ အင်း ... ဒါဆိုရင် ကိုယ် ကာရန်စားဖို့ တစ်ခုခုလာပို့ပေးမယ်လေ၊ ဘာစားချင်လဲ”

“မလိုပါဘူး”

“အာ ... လာဖို့ပေးပါရစေကွာ၊ ကိုယ်က ကာရန်ကို စားစေချင်တဲ့ တကယ့်စေတနာနဲ့ လာပို့ပေးမှာပါ၊ ရိုးရိုးသားသားပါ၊ ကဲ ... ဆယ်မိနစ်အတွင်း ကိုယ်အရောက်လာခဲ့မယ်”

သူက ပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ အဲသလို ဂျစ်တစ်တစ်လေး လုပ်တတ်သည်။ သူ့ရဲ့အပြုအမူတွေက တကယ်ပဲ ကာရန်ကို ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစေပါသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ကာရန် သူ့ကို ချစ်များချစ်မိနေပလား ? ”

အဲသလိုတော့ မဖြစ်သင့်ပါ။ ကာရန်အနေဖြင့် သည်ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အချစ်နဲ့အဝေး

ဆုံးမှာနေလိုလို့ လာရောင်နေတာဖြစ်သည်။ အခုတော့ ပုန်းရှောင်ကာမှ တည့်တည့်တိုးရသည့်အဖြစ်ကို ရောက်နေပေသည်။

တကယ်ပင် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတဲ့အခါမှာတော့ ကိုယ်တော်က ခြံရှေ့သို့ ပေါက်ချလာပါသည်။ သူခြံရှေ့ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်သဖြင့် ကာရန်သည် ခြံထဲသို့ဆင်းလာလိုက်သည်။ ကာရန်ကိုမြင်လျှင် သူက သွားတွေပေါ်အောင်ကို ပြုံးပြ၍ လက်လှမ်းပြသည်။ ကာရန်က ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပြီး သူ့ကို ဘာလဲဆိုပြီး မေးဆတ်ပြလိုက်လျှင် သူက စက်ဘီးလေးကို ဒေါက်ထောက်လိုက်ပြီးမှ သူ့လက်ထဲက သုံးဆင့်ချိုင့်နှင့် အိတ်တစ်ခုကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဓာတ်စာလာပို့တာပါခင်ဗျာ၊ ဧည့်သည်ကို ခြံထဲတောင်ပေးမဝင်တော့ဘူးလား”

သူက မေးဆတ်ပြီး မေးလိုက်လျှင် ကာရန်က သူ့အပြောကို သဘောကျသွားပြီး အသာပြုံးကာ ...

“ကဲ ... လာ၊ အိမ်ထဲဝင်ပါရှင်”

“အဟား ... ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ အိမ်ထဲတော့ မဝင်တော့ပါဘူး၊ ခြံထဲက ဟိုခုံလေးမှာပဲ ထိုင်ကြတာပေါ့ ...

ဪ ... ကာရန် လေစိမ်းတိုက်ရင် အဖျားတက်နေပါဦးမယ်၊ တော်ပါပြီ မထိုင်တော့ပါဘူး”

“ရပါတယ်၊ ခဏနေရင် ပန်းသီတို့လည်း ပြန်လာတော့မှာပဲ၊ နောက်ပြီး အဲဒီနေရာက လေကွယ်ပါတယ် ... ထိုင်တာပေါ့”

ကာရန်က ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး ကျောက်ခုံလေးဆီခေါ်သွားလျှင် သူကလည်း ငြင်းဆန်မနေဘဲ နောက်ကလိုက်လာ၍ ကာရန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်တော့ သူက လက်ထဲကချိုင့်နှင့်အိတ်ကို ကာရန်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အိတ်ထဲမှာကတော့ J'DONUTS က butter cake ဘူး ဖြစ်သည်။ ချိုင့်ထဲမှာကတော့ ဘာတွေပါလိမ့်။

“ဒါကကော ဘာတွေလဲဟင်”

ကာရန်က ချိုင့်လေးကိုမေးဆတ်၍ မေးလိုက်လျှင် သူက ပြုံးပြရင်း ချိုင့်လေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ဖြေလေ့သည်။

“ကာရန်ရဲ့ favourite မော်လမြိုင်မုန့်ဟင်းခါးလေ၊ နေမကောင်းဖြစ်ရင် ဒီလိုပူပူလေးစားမှကောင်းတာ၊ စားလိုက်ဦးကာရန်”

ဘုရားရေ ... ဒီတစ်ခါတော့ ကာရန် သူ့ကို တကယ်ဆလံပေးချင်မိသွားသည်။ ခုနကတည်းက တောင့်တနေသော မော်လမြိုင်မုန့်ဟင်းခါးကို သူက အခုလာပို့သည်။

အဲဒါကတော့ တကယ်ကို ဆန်းသွားပြီဖြစ်သည်။ ကာရန်ရဲ့စိတ်ကို သူ ဘယ်လိုသိနေမြင်နေသလဲတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။

သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်က ကာရန်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစေလွန်းလှသောကြောင့် ပါးစပ်ကကို ဖွင့်ပြောဖြစ်သွားသည်။

“ဟယ် ... ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကိုးရယ်၊ ကာရန်က မော်လမြိုင်မုန့်ဟင်းခါးကို တကယ်ပဲ စားချင်နေတာ”

“အား ... ဒါဆိုရင် ကိုယ့်စေတနာတွေ ရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့ သဘောပေါ့၊ ကဲ ... ကာရန် ပူတုန်းလေး စားလိုက်ပါ ...

ကိုယ် သွားတော့မယ်နော်”

“ဟင် ... ဘာမှတောင် ဧည့်မခံလိုက်ရဘူး”

“ရပါတယ်၊ ဒီအပြောလေးကြောင့်ပဲ ဗိုက်ပြည့်သွားပါပြီ ကာရန်သာ နေကောင်းအောင် ဂရုစိုက်နော် တာတာ”

သူက လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြု၍ စက်ဘီးဆီသို့သွား၍ ဒေါက်ဖြတ်လိုက်မှ ကာရန်က ချိုင့်(ဂျိုင့်)ကို သတိရ၍ သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ...

“ချိုင့်ယူသွားဦးလေ”

“အာ ... နောက်မှပဲ ယူတော့မယ်၊ ဒီလူနဲ့ ဒီလူပဲဟာ၊ ကာရန်သာ မုန့်ဟင်းခါးစားလိုက်နော်၊ ညကျမှ ဖုန်းဆက်မယ်”

ကာရန်ကို သူကပြုံး၍ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်ပြီး စက်ဘီးလေးကို အရှိန်မှန်စွာနင်း၍ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ကာရန်သည် သူ့ရဲ့နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ ဗိုက်ထဲက တကျွတ်ကျွတ်မြည်သံကြောင့် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ သိပ်ကြိုက်လှပါသော မော်လမြိုင်မုန့်ဟင်းခါးကို မက်လောက်စရာ စားပစ်လိုက်တော့သည်။

သူ့ရဲ့စေတနာတွေ ရောစပ်ထားသောကြောင့် မုန့်ဟင်းခါးရဲ့အရသာဟာ ပိုတောင်ကောင်းနေသလားပင်။ တစ်ရက်တော့ သူ့ကို ထမင်းကျွေးပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရပါဦး

မည်။ ပန်းသီတို့ ပြန်ရောက်တော့ သည်အကြောင်းတွေ ပြောပြ
သောအခါ သူတို့က ရယ်ဟဟဖြင့် “ကြင်နာတ... ကြင်နာ
တာတွေ” ဆိုကာ နောက်နေတော့သည်။

ကာရန်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဲသလို ကြင်နာ
တတ်တဲ့ ချစ်သူကောင်လေးချောချောတစ်ယောက်ကို တမ်းတစိတ်
ကူးကြည့်မိဖူးပါသည်။ အဲဒီလိုဆို မော်လမြိုင်က ကာရန်ဖေဖေ
ဘယ်လိုများ တုံ့ပြန်မှာပါလိမ့်။

ညပိုင်း အဖျားနည်းနည်းတက်ချင်လာသဖြင့် ဆေး
သောက်ပြီး အိပ်ရာစောစောဝင်လိုက်သည်။ သူများ ဖုန်းဆက်လေ
မလားဟု တွေးကာ ဖုန်းစောင့်နေသော်လည်း ရှစ်နာရီလောက်ပဲ
ရှိသေး၍ သူ ဖုန်းမဆက်နိုင်သေးဘူးဆိုတာ ကြိုသိနေသည်။
ကာရန်က မျက်လုံးလေးတွေကို အသာမှေးမှိတ်ထားပြီး အိပ်ပျော်
မလိုဖြစ်ကာမှ ဖုန်းကဝင်လာလေသည်။ ကာရန်သည် နံပါတ်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုးဆီက ဖြစ်သဖြင့် ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့
သည်။ ကြည်လင်ချိုရှသော အသံသည် ကာရန်နားထဲကို ဖြတ်
စီးသွားတော့သည်။

“ကာရန် သက်သာရဲ့လားဟင်”

နွေးနွေးထွေးထွေး ကြင်ကြင်နာနာ မေးလိုက်သော
အဲသည့်အမေးက ကာရန်ရဲ့နှလုံးသားကို ရှိန်းခနဲတောင် ဖြစ်သွား
စေသည်။

“အင်း ... သက်သာပါတယ် ကိုကိုး”

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ အခုကော ဘာလုပ်နေလဲဟင်”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲပေါ့ ထွေထွေထူးထူးလည်း
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီနေ့တော့ စောစောအိပ်နော် ကာရန်”

သူ့ရဲ့အသံဟာ ကြင်နာသံတွေပါ ဖြည့်စွက်ထား၍
လိုသည်ထက်တောင် ပို၍နူးညံ့နေပေသည်။ ကာရန် ဖျားနေသည်
ကို ပျာပျာသလဲ စိုးရိမ်နေသော သူ့ကို ကာရန်က ဘယ်လိုသဘော
ထားမျိုး ရှိပါသလဲ။ မရေမရာအတွေးများဖြင့် ကာရန်က ဘာ
စကားမှ ပြန်မပြောဘဲ အသာငြိမ်နေလျှင် သူက တိုးသွဲ့သွဲ့လေး
ဖြင့် ထပ်စကားဆိုပြန်သည်။

“ကာရန် အိပ်မပျော်ဘူးဆိုရင် ကိုယ် သိချက်ဆိုပြရမလား”

“အမယ် ... ရင်က ဘယ်လိုဆိုမှာမို့လို့လဲ”

“ဖုန်းထဲကနေ ဆိုပြမှာပေါ့၊ နားထောင်ကြည့်လိုက်”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဂစ်တာကြိုးညှိနေပါသည်။
ပြီးလျှင်တော့ တိတ်ဆိတ်နေသော ညချိုချိုနှင့် လိုက်ဖက်လှသော
သီချင်းဖြစ်သည့် “အပြာရောင်ည” သီချင်းကို ဆိုလေသည်။
ဂစ်တာသံနှင့်အတူ သူ့ရဲ့အသံသည် ကာရန်ရဲ့နှလုံးသားထိတောင်
လာရောက်ခလုတ်တိုက်နေပါသည်။

“အပြုံးနဲ့မှေးစက်တော့ ချစ်သူရေ xxx ထပ်ပြီးတော့ မဝေး
တော့ဘူး xxx ငြိမ်းချမ်းလှပတဲ့ ကိုယ့်အချစ်များစွာယူ xxx
အလွမ်းများကြောင့် ကျခဲတဲ့ မျက်ရည်တွေ xxx ဒီအချိန်
မှာ တိတ်လိုက်တော့ xxx မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ အချစ်ည
လေး xxx အတူတူရောက်ရှိခဲ့ပေါ့ xxx ရောက်ရှိခဲ့ပေါ့”

တိတ်ဆိတ်လှသည့် ညလေးမှာ သူ့ရဲ့ချိုရှုရှုအသံ
လေးနှင့် ဆိုပြသော မျိုးကြီး၏ “အပြာရောင်ည” သီချင်းမှာ
ကာရန်အတွက်တော့ ရင်ခုန်ချင်စရာ ကောင်းလှပေသည်။ တဒုတ်
ဒုတ်နှင့် တိုးထွက်နေသော ရင်ခုန်သံတွေနှင့် သည်ကနေ့ညမှာ
သူ့ကိုတော့ဖြင့် ချစ်နေမိပြီဆိုတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝန်ခံမိပါ
သည်။

“အပြာရောင် အချစ်ည xxx မင်းလှမ်းကြည့်လိုက်စမ်း xxx
မိုးကောင်းကင်ထက် xxx များတဲ့ တို့အချစ်များ xxx
ကြယ်စင်အားလုံးထက် xxx လင်းတဲ့ တို့အချစ်များ xxx
အပြာရောင်အချစ်ည xxx ကမ္ဘာမှာ”

သီချင်းကို ခံစားချက်အပြည့်နှင့် သီဆိုနေသော
သူ့ရဲ့အသံဟာ ကာရန်ကို ချစ်တတ်သည့် နှလုံးသားနှင့် သီဆို
နေပါလား။ သူ့ရဲ့အချစ်တွေကို ကာရန် မှန်းဆကြည့်လို့ရပါ
သည်။ ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်ကို တချို့သောသူတွေက ပေါ့ပေါ့
ပျက်ပျက်ဟု သတ်မှတ်တတ်ကြသည်။ ကာရန်ကတော့ သူတို့ရဲ့
အချစ်ကို သိပ်ပြီးတော့ အကျယ်ချဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဖွင့်ဖြစ်တော့ပါ။

ကိုကိုရဲ့အချစ်က ကာရန်ရဲ့စိတ်ကို တုန်လှုပ်သွား
လောက်အောင် အင်အားကြီးမားလှပါသည်။

သီချင်းလည်းဆုံးကော သူက နင့်သီးသောခံစားချက်
တွေ ပါဝင်နေသည့် လေသံတို့ဖြင့် ကာရန်ကို တိုးတိုးလေးပြော
ပါသည်။

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကာရန်ကို စူးစူးနှင့်နင့်ကို ချစ်နေပါတယ်၊
အချစ်ဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ ကာရန်ပါပဲ”

သူ့ရဲ့အဲသည့်အဆုံးသတ်စကားက ကာရန်ကို ထိတ်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားစေသည်။ အချစ်နှင့်လက်တစ်ကမ်းသာလိုတော့သည့် ကာရန်ဟာ တကယ်တမ်းမှာ အချစ်ရဲ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ဖို့တော့ ဘာလို့များ ဝန်လေးနေမိပါလိမ့်။

သူ့ကိုချစ်ချင်သလို ဖြစ်လာလေလေ ကာရန်သည် ဖေဖေရဲ့တင်းထန်ပြတ်သားလွန်းသော စကားသံတွေနှင့်အတူ စွမ်းထွဋ်ခေါင် ဆိုသည့် နာမည်က ကာရန်ကို သူနှင့်ကမ္ဘာတစ်ခုခြားအောင် လုပ်နေသလို ဖြစ်လေလေပင်။

အချစ်ဟာ ကာရန်အတွက် လေးဖက်လေးတန် ပိတ်ဆို့ကာဆီးထားတဲ့ နံရံကြီးများ ဖြစ်နေပလား။

ကာရန် အဲသည့်ပိတ်ဆို့တားဆီးမှုတွေထဲက တကယ်ပဲ လွတ်မြောက်ချင်လိုက်တာ။

“ကာရန် အချစ်တစ်ခုဖြစ်လာဖို့အတွက် ကိုယ်ကတော့ လက်တစ်ဖက်ကမ်းထားပြီးသားပါ ...

ကာရန်ဘက်က လက်တွဲမှာလား၊ ပြုတ်ချလိုက်မှာလား။”

သူ့ရဲ့စကားတွေကို ဆက်လက်နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သောအခါ ကာရန်သည် အလွန်တရာမှ လေးလံနေသော စိတ်တို့ဖြင့် သူ့ကို တစ်လုံးချင်းစီ ပီသစွာ ပြောလိုက်တော့သည်။

“အချစ်ကို ကျွန်မ မကြုံတွေ့ပါရစေနဲ့ ကိုကိုးရယ်”

ပြီးလျှင်တော့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆွဲထုတ်ခံလိုက်ရသလိုကို လှိုက်မောလွမ်းဆွေးရသော ခံစားချက်တို့ဖြင့် ဖုန်းချလိုက်တော့သည်။ သူကတော့ ဘယ်လိုခံစားသွားရမလဲ ကာရန် မသိပါ။

ကိုကိုးရယ် ... မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် အတူနေရတဲ့ ဒုက္ခကို ကြီးမားလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းခဲ့ရရင်ကော ဘယ်ကိုထွက်ပြေးရမလဲ ? ။

ဘယ်ကိုပဲ ထွက်သွားပါစေ ချစ်သောသူနှင့်သာ ကွေကွင်းခဲ့ရရင် အမြဲတမ်း ငေးငိုင်နေပြီး လွမ်းနေမှာပါပဲ။

ချစ်နေတယ် ကိုကိုးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ! ။

တစ်မနက်လုံး အလုပ်တွေဖြင့် ရှုပ်နေသော ကိုကိုးသည် အလုပ်တွေလုပ်နေသော်လည်း စိတ်ကတော့ ကာရန်ကိုပဲ သတိရနေမိသည်။ ကာရန် နေမှကောင်းရဲ့လား။ သာမန်ဖျားတာလေးဖြစ်သော်ငြားလည်း သူ့ရင်ထဲမှာတော့ အပူတပြင်းကိုစိုးရိမ်နေမိပေသည်။ အဲသည်တော့မှ သူလည်း ကာရန်ကို ဘယ်လောက်တောင် ချစ်နေမိသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိရတော့သည်။

ကာရန်ကတော့ သူ့ကို ပြေလည်စွာဆက်ဆံသော်လည်း သူက အချစ်နှင့်ပတ်သက်တာကို ဦးတည်ကာပြောလိုက်လျှင်တော့ ကာရန်က မသိမသာနှင့် စကားလမ်းလွဲသွားတတ်သည်။ ကာရန်က သူ့ကိုချစ်လာမယ်လို့လည်း အပိုင်မတွက်ရဲသလို ကာရန်ရဲ့စိတ်ကိုလည်း သူ သိပ်မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

အချစ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်နေသော သည်ကလေးမကို သူက ဘယ်လိုတွက်ဆကောက်ချက်ချရမလဲတော့ မသိပါ။

“ဟာ ... ကိုကိုး၊ တစ်ယောက်တည်းပိုင်လို့ ဘာလဲ ကာရန်အကြောင်း တွေးနေတာလား။”

ဒိုးဒိုးက သူ့ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်၍ မေးလိုက်လျှင် ကိုကိုးသည် မချီပြီးပြကာ ...

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ အလုပ်ကလည်း ဒီနေ့မှ မပြတ်နိုင်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ် ...

ကာရန် ဖျားနေတယ်ကွ၊ သက်မှသက်သာရဲ့လား မသိဘူး။”

“စိုးရိမ်တာတွေ ... စိုးရိမ်တာတွေ၊ ကံပါကွာ ... မင်း ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း သွားတော့၊ ဒီအလုပ်တွေ ငါပဲ လုပ်လိုက်မယ်”

ဒိုးဒိုးရဲ့စကားကြောင့် ကိုကိုးသည် ပျော်ရွှင်သွားပြီး သူ့ကို ဖိုင်လံတွဲပေးလိုက်၍ ...

“အဟား ... ကျေးဇူးအနန္တပါ ဒိုးဒိုးရာ၊ အဲဒါဆို ငါ သွားပြီနော်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ အနာဂတ်ရဲ့ MD လောင်းကို ဒီလောက် တော့ ကူညီပေးရတာပေါ့ကွာ”

ကိုကိုးသည် သူ့ကို လက်မနှင့် လက်ညှိုးကိုအဝိုင်း ပုံသဏ္ဌာန်လေးလုပ်၍ အိုကေဟုဆိုပြီးလျှင် သူ့ရဲ့ကွန်ပျူတာလုပ်ငန်းတွေ အားလုံးကို ထားခဲ့၍ ကာရန်နဲ့ဆီသို့ အပြေးလေးထွက်လာခဲ့သည်။

ကာရန်တို့အိမ်ကို ရောက်သောအခါတွင်တော့ ကာရန်က သူ့ကိုအေးမြငြိမ်းချမ်းသော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးပြ၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။ ကာရန်ရဲ့အပြုံးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ငါးစက္ကန့်လောက်တော့ မှင်တက်စွာ ငေးမောနေမိပါသည်။ သူ့ရဲ့ငေးမောမှုကို ကာရန်က မနေတတ်သလို မျက်လွှာချရင်း စကားစပြောသည်။

“မနေ့က ကိုကိုးရဲ့မုန့်ဟင်းခါးက အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ စေတနာပါလို့လား မသိဘူး၊ ကာရန် ဖျားနေတာတောင် ပျောက်သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုကိုးရေ၊ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းလေးကို ဓာတ်စာလာပို့သွားတာ ကျေးဇူးပဲနော်”

ပန်းသီက ကော်ဖီဗန်းကိုယူကာ ပြုံးစေ့မျက်နှာဖြင့် စကားလှမ်းပြောလိုက်လျှင်တော့ ကိုကိုးက ကာရန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ရပါတယ်ဗျာ ... ကာရန်အတွက်ပဲဟာ”

သူက အဲသည်လို စကားတွေဆိုလိုက်လျှင် ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိတို့က အဟင်း အဟင်းဖြင့် လုပ်ချောင်းတွေ ဆိုးနေကြလျှင် ကာရန်က မျက်နှာလေး ပန်းသွေးရောင်လွမ်းလာသည်ကို သူက သတိထားမိလိုက်သဖြင့် အမိအရလေးကို ခိုးငေးလိုက်ပါသည်။

သူမရဲ့ အဲသည်မျက်နှာလေးကို တစ်သက်လုံး ငေးကြည့်နေချင်လိုက်တာ။

“ဪ ... ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့တောင် သန်ဘက်ခါဆို မော်လမြိုင်” ပြန်တော့မှာ ...

ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းကို အံ့စားမယ့် surprise တွေ မပေးနဲ့နော်”

“အဟား ... မပေးတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်တို့တွေက သိနေကြပြီပဲဟာ၊ ဟို ... ပန်းသီတို့က ဘယ်တော့ ရန်ကုန်ပြန်လာကြဦးမှာလဲ”

“အင်း ... လာမှာပေါ့”

ပန်းသီက မျက်စိတစ်ချက် ပင့်ချိုပြောလိုက်လျှင် ကာရန်က ဘာကိုသွားသဘောပေါက်သည်မသိ၊ ပန်းသီကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်လျှင် သူက ဟက်ခနဲရယ်ကာ ...

“ဒီတစ်ခါ ပန်းသီတို့လာရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ကွန်ပျူတာဆိုင်လေးကို အလည်ဖိတ်မယ်နော်၊ အခုကတော့ အချိန်မရတော့ဘူးဆိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့ ...

ကာရန်တော့ လိုက်လည်နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ကာရန် ငါတို့က မနက်ဖြန် ကားလက်မှတ် ဖြတ်မှာနဲ့ဆို အချိန်မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန် နင် ကိုကိုးနဲ့သူ့ဆိုင်ကို လိုက်လည်လိုက်လေ၊ ငါတို့လက်မှတ်ဖြတ်ပြီးရင် နင်တို့ဆီ လာခဲ့မယ်လေ”

အတင်းကြီးကို ခွင်(ဝှင်)ဖန်ပေးနေသော ပန်းသီကြောင့် ကာရန်သည် သူမရဲ့လက်မောင်းကို ရိုက်လိုက်ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တော့ သူက သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်၊ ကာရန်က အပြင်သိပ်မထွက်တော့ တစ်ခါတလေ စိတ်ကို relax လုပ်တဲ့အနေနဲ့ ကိုယ့်ဆိုင်ကို လိုက်လည်ပေါ့ ... နော်လို့”

အဲဒီ “နော်လို့” ဆိုတဲ့ အဆုံးသတ်စကားလေးသည် ကာရန်ကို ငြင်းလို့မရအောင်ကို ဆွဲညှို့ချည်လိုက်သလိုပင်။ ကာရန်သည် သူ့ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ပါသည် မျက်ဝန်းတွေကို ရှောင်လွှဲလိုက်ရင်းမှ “ဟုတ်ကဲ့”ဟု ခပ်တိုးတိုး ဆိုလိုက်သည်။

အဲဒီအဖြေလေးကြောင့် ကိုကိုးသည် ကျေနပ်စွာပြုံးနေရင်းဖြင့် ကာရန်ရဲ့မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိ ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။ သူ့ရဲ့အကြည့်တွေကို ကာရန်လည်း နားလည်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပါမည်။

BURMESE
CLASSIC
COM

BURMESE
CLASSIC
COM

“ကဲ ... ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လိုက်သွားနော်”

ယွန်းမိက နောက်ရွတ်ရွတ်ဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလျှင် ကာရန်သည် မျက်စောင်းတစ်ချက်ပိတ်ထိုးပြီး ကားပေါ်သို့တက် လိုက်တော့သည်။ မနေ့က ယွန်းမိနှင့် ပန်းသီရဲ့အပိုကောင်းမှုကြောင့် ကာရန်သည် ကိုကိုးရဲ့ကွန်ပျူတာ showroom သို့ လိုက်သွားရတော့မှာဖြစ်သည်။

သူစိမ်းယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နှင့် ဒီလိုနစ်ယောက်တည်း အတူသွားတာကို ဖေဖေများသိရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မပြောတတ်ပါ။ ကာရန်သည် သူနှင့်အတူတူ သွားရမှာကိုတော့ ရင်ခုန်သလိုလို ရှိလာသည်။ ကားမောင်းနေရင်းက ကာရန်

ဘက်သို့လှည့်ကာ “အရမ်းလှတာပဲ” ဟူသော အပြောကြောင့် ကာရန်က ပိုလို့တောင် ရင်တွေခုန်လာမိသည်။

သည်နေ့မှာ ကာရန်က အညှီရောင်ခါးကြိုးချည်အင်္ကျီကို ရိုးရာချည်ထည်ထိုးထားသော handmade ပတ်ထဘီတစ်ထည်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ရိုးရှင်းစွာလှနေပေသည်။ ဆံပင်တွေကိုတော့ ပိုနီတေးပုံစံ ခပ်မြင့်မြင့် စည်းနှောင်ထားသဖြင့် ကာရန်ရဲ့မျက်နှာလေးမှာ ထင်းလင်းနေသည်။

သူကတော့ ကာရန်ကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ချစ်ရည်ရွှန်းစိုသည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်၍ ...

“ကိုယ်တို့ showroom ကို မဝင်ခင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ထိုင်ပြီး အေးဆေးစကားပြောရအောင်နော်”

ကာရန်က ခေါင်းတစ်ချက်ကိုသာ အသာညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ဂျန်းတဲလ်မန်းပုံစံ တည်ကြည်သော သူ့ကို ယုံကြည်တာလည်း ပါပါသည်။ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းသော ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ကြရင်း သူက ဘာမှမပြောသေးဘဲ ငေးကာကြည့်နေသဖြင့် ကာရန်သည် သူ့အကြည့်တွေကို တစ်ခဏ ဘာသာပြန်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကိုကိုး ဘာပြောမှာမို့လို့လဲ ... ပြောလေ”

ကာရန်က လှမ်းပြောမှ သူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး အရမ်းကိုနူးညံ့သော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ကာရန်ကို ငေးကြည့်ပြီးမှ လေးနက်စွာပြောလာသည်။

“ကိုယ့်ကို အဖြေမပေးသေးဘူးလားဟင်”

သူ့ရဲ့အဲဒါအပြောကြောင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသော ရင် ခုန်သံကိုပြန်၍ထိန်းကာ ပြုံးစစ မျက်နှာဖြင့် ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို ဘယ်နေ့မှ အဖြေပြန်ပေးမှာလဲ”

သူက မျှော်လင့်တကြီး မေးလာသော မျက်ဝန်းတွေ ကိုမြင်လျှင် ကာရန်သည် ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘဲနှင့် စွမ်းထွဋ်ခေါင် ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဗြုန်းဆို သွားသတိရသည်။ ကာရန်ဟာ ဓဏ တာ ရန်ကုန်မှာ လာရောင်နေပေမယ့် ဒီကိစ္စကို တစ်နေ့မှ ခေါင်း ထဲက ထုတ်လို့မရခဲ့။ ကာရန် အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာနှင့်ပဲ ဖေဖေ စီစဉ်ထားသည့် ဟိုတစ်ယောက်နှင့်ကိစ္စက ပြီးမှာတဲ့လား။

ကာရန်သည် ရတက်မအေးနိုင်သောစိတ်တို့ဖြင့်ပင်၊ ကိုကိုးကို ငေးကြည့်ကာ ကာရန်အကြောင်းကို ပြောပြဖို့ဆုံးဖြတ် လိုက်တော့သည်။

“ကိုကိုးက ကျွန်မအကြောင်းကို ဘာမှမသိသေးပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ မိဘသဘောတူထားတဲ့သူ ရှိပြီးသား၊ အဲဒါကို ရှင် မသိဘူးမှလား”

ကာရန်က လေးနက်စွာပြောလိုက်လျှင် သူက တစ် ဓဏတော့ အံ့သြမှင်တက်စွာ ငေးကြည့်ပြီးမှ မဲ့ဖြိုးလိုမျိုး ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကိုယ်က မိဘတွေသဘောတူထားတဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုတာ နှင့် နောက်ဆုတ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကာရန် ထင်နေတာလား၊ အဟား ... မှားသွားမှာပေါ့၊ ကိုယ်က ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကာရန်ကို ချစ်ဆဲပဲ”

“ဘာလဲ ... ရှင်က ကျွန်မ အခုပြောတာကို မယုံတာလား၊ ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ ကိုကိုး၊ မိဘတွေရှိတဲ့မြို့က နေ ဒီရန်ကုန်ကို တကူးတက လာနေတာ အလည်သက်

သက် အပျော်သက်သက်လို့ ရှင်ကထင်နေတာလား။ ကျွန်မ အခု ရှင်ကိုပြောပြတယ်ဆိုတာက ကျွန်မအတွက် ရွေးချယ်ထားပြီးသားလူ ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင် သိစေချင်လို့”

ကာရန်ရဲ့အသံမှာ ဒေါသသံတွေစွက်နေသလိုမျိုး ဖြင့် အသံနည်းနည်းကျယ်သွားလျှင် သူက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့် တက်သွားကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြရင်းက ...

“ကာရန်မှာ ရွေးချယ်ထားပြီးသားလူ ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ကာရန် ရွေးချယ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ကာရန် ကကော အချစ်မပါဘဲနှင့် တည်ဆောက်ရမယ့်ဘဝကို မနှစ်မြို့လို့ ဒီမှာလာနေတာမှလား ...

ကိုယ် ကာရန်ကို စတွေ့ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ၊ ကာရန်လည်း ကိုယ့်ကိုချစ်ဖို့ မျှော်လင့်တယ်။ အဲဒါဆိုရင် ဘာအခက်အခဲမဆို ရင်ဆိုင်ဖို့ လွယ်သွားမှာပါ ကာရန်”

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က ကျွန်မမိဘတွေ သဘောတူထားတဲ့ သူကို ကျွန်မ မနှစ်မြို့လို့ ဒီကိုလာနေတယ်လို့ ဘာလို့ အပိုင်ပြောရတာလဲ”

ကာရန်က သူ့ကိုမေးဆတ်ပြီး မေးလိုက်လျှင် သူက စာမတ်ပါတယ်ဆိုသော အပြုံးတစ်ချက်ကို ပြုံးပြလိုက်ရင်းက ပြောသည်။

“ကိုယ့်စိတ်ကိုက သိနေတာ၊ ကာရန်ရဲ့အပြောတွေထဲမှာ လည်း ကာရန် အဲဒီလူကို လုံးဝလက်မခံဘူးဆိုတဲ့ သဘော တွေကို ကိုယ်မြင်နေတယ် ...

အဲဒါတွေကြောင့် ကိုယ် အပိုင်ပြောရတာပါ”

သူက ကာရန်ရဲ့စိတ်တွေကို ဒီလောက်ပဲ သိနေသ ပါ။ ကာရန်သည် သူ့ကိုပြန်ပြောဖို့ စကားစတွေ ရှာမရတော့ နဲ့ သူ့ကိုသာ ခပ်တွေတွေ ငေးကြည့်နေမိလျှင် သူက ကြင်နာမှု တွေ သက်သန်းနေသည့် အကြည့်တွေဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ ...

“အချစ်မှာ တားဆီးမှုတွေ ပိတ်နှောင်မှုတွေ ရှိလာရင် လည်း ပြိုဖျက်နိုင်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိရှိတယ်။ တကယ်တော့ ကာရန်က ဒွိဟဖြစ်နေတာပါ။ ကာရန် ဒီကို ခဏလာနေ တာဖြစ်ပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ချိန်မှာ မိဘ သဘောတူသူနဲ့ပဲ လက်ထပ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကြီး က ကာရန်ကို စိုးမိုးထားတယ် ...

အဲဒီစိတ်က အဆိုးဝါးဆုံး အတားအဆီးပါပဲ။ ကာရန်
အဲဒီစိတ်ကို ခဏမျောက်ပြီး လက်ရှိအခြေအနေကိုပဲ တွေ့
ကြည့်လိုက်ပါ။ ကာရန်စိတ်တွေ အရမ်းပေါ့ပါးသွားလိမ့်
မယ်”

ကာရန်သည် သူ့ရဲ့အပြောတွေ၊ သူ့ရဲ့အကြည့်တွေ
ကို ခဏမေ့ထားကာ စွမ်းထွဋ်ခေါင် ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လက်
ထပ်ရမည့် အရေးကိုတွေ့မိသည်။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အကယ်၍
ကာရန်မှာ ချစ်ရမယ့်လူ မရှိခဲ့ရင်တောင်မှ ကာရန်မချစ်သောသူ
ကို လက်ထပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အခုလက်ရှိမှာတော့ ကာရန်ရဲ့နှလုံးသားမှာ စိုးရိမ်
သူဟာ ကိုကိုးပဲဖြစ်သည်။ ကာရန်ဟာ ကိုကိုးကို လက်ခံရမှာကို
တော့ ကြောက်မိပြန်သေးသည်။

ချစ်ခဲ့ပြီးမှ ဘယ်လိုမှပြင်မရပါသော ဖေဖေသဘော
ကြောင့် ကာရန် သူ့ကို ထားခဲ့ရပြီး ဟိုတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်
ရရင် ...။

အဲဒီလိုဆို ကာရန် အသည်းကွဲမှာဖြစ်သည်။ အချစ်
ရဲ့အောက်ဆက်တွဲပြဿနာနှင့်တင် တော်တော်အိမ်မိနဲ့အောင်

ခံစားရသော ကာရန် အသည်းများကွဲရင်တော့ ဘယ်လိုနေမလဲ
မသိ။

“ကာရန် ကိုယ့်အချစ်ကို လက်မခံလည်း ရပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ကာရန် မချစ်တဲ့သူကိုတော့ လက်မထပ်ပါနဲ့ဗျာ၊
ကာရန်ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တာ ကိုယ့်ရဲ့ဆန္ဒအမှန်ပါ”

ရင်ဘတ်ရဲ့အတွင်းတစ်နေရာကနေ လှိုက်လှဲစွာ
ထွက်လာသော စကားသံတို့အလား လေးနက်လွန်းလှသော သူ့
ရဲ့စကားတွေကြောင့် သူ့ကို ကာရန် သနားမိလာသည်။

ရှင်လည်း အချစ်ကို အဲဒီလောက်ပဲ မိုက်မိုက်မဲမဲ
ခံစားသတဲ့လား ကိုကိုးရယ်။

အဲသည့်အတွေးကပင် နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို အောင့်
မျက်ကာ နာကျင်လိုသွားစေသည်။ ဘုရားရေ ... ကာရန်ဟာ
ကိုကိုးကို အဲသလောက်အထိကို နက်နဲစွာ ချစ်နေမိပြီလား။

သူကကော ...။

ဘယ်လောက်ထိ ချစ်သလဲ ? ။ သိချင်လာစိတ်ဘို့
ကြောင့် ကာရန်က သူ့ကို နည်းနည်းသွေးတိုးစမ်း မေးကြည့်လိုက်
လျှင် ...

“အကယ်၍ ... ကျွန်မမိဘတွေသဘောတူတဲ့သူနဲ့ပဲ ကျွန်မလက်တွဲလိုက်မယ်ဆိုရင် ရှင် ဘယ်လိုနေမလဲ ကိုကိုး?”

ကာရန်အမေးကို သူက တုန်လှုပ်မသွားဘဲ ကာရန်ကို ခပ်ငေးငေးလေးကြည့်ကာ နူးညံ့ချိုသာစွာဖြင့် တည်ငြိမ်စွာဖြေသည်။

“ကိုယ် ချစ်နေမှာပဲ ကာရန် ...

ကိုယ့်အတွက်ကတော့ အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး၊ သူရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးနဲ့တင် ကိုယ့်ဘဝ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ခံစားချက်မျိုးပါ ...

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နည်းနည်းတော့ လွမ်းနေမယ်ထင်ကယ်”

သူ့ရဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ ကာရန်ဟာ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိအောင်ကို ပြစ်သွားတော့သည်။ အားနာပါးနာနှင့် “ဪ ... ဟုတ်ကဲ့” တွေငှေ့ကင် မပြောနိုင်တော့ဘဲနှင့်ကို ကာရန်တစ်ခါတည်း ဝိုင်စင်းသွားတာ ဖြစ်ပေသည်။

အချစ်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူက အဲဒီလိုမျိုး ဖွင့်ဆိုသတဲ့

လား။

ကာရန်ကကော အချစ်အတွက် ဘာတွေများအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခဲ့ပြီးပြီလဲ။ ဘာ definition မှ မထုတ်ခင်မှာပဲ အချစ်က ကာရန်ဘဝထဲကို အနမ်းတံဆိပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေနှင့် ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပေသည်။

အဲသည့်နှုတ်ခမ်းလေးတွေရဲ့သခင်ကို ကာရန်ကကော ဘယ်လိုလက်ဆောင်မျိုးပေးဖြစ်မှာပါလိမ့်။ အချစ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ။

“ကာရန် ... ကိုယ့်စကားကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ် ...

ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ပေးပြီးရင် ပြန်ရတတ်တဲ့သဘောမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ကလေးတွေ သွားတွေ့မိတာကိုး”

“ဒါကတော့ ရှင်ကိုက အပိုင်တွက်တာကိုး၊ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး”

ကာရန်ရဲ့အပြောတွေကြောင့် သူက ကာရန် သူ့ကိုလုံးဝငြင်းလိုက်ပြီဆိုပြီးထင်ကာ မှိုင်းအုံ့သုန်မှုန်သွားသော မျက်နှာဖြင့်ပင် ကာရန်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ...

“ကာရန်ကို ဒီကြားထဲမှာ ကိုယ့်ဘက်က စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတဲ့ အပြုအမူတွေများ ရှိသွားခဲ့ရင် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော် ...

ကိုယ့် အပိုင်တွက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မျှော်လင့်ခဲ့တာပါ။ မျှော်လင့်ခြင်းများစွာနဲ့ ကိုယ့်အတွက် လမ်းဆုံးရောက်သွားပြီပေါ့ကွာ”

သူက အင်မတန်မှကို စိတ်ဓာတ်ကျသွားသောလေသံဖြင့် ပြောလျှင် ကာရန်သည် မျက်နှာကို တစ်ချက်ရှုံ့လိုက်ပြီးမှ ...

“ရှင့်ဘာသာ လမ်းဆုံးရောက်သွားပြီလို့ ကြေညာတာနော်၊ ကျွန်မက ဘာမှမပြောဘူး”

“ဟင် ... အဲဒါ ဘာသဘောလဲဟင်”

တုံးလွန်းတဲ့အခါမှာလည်း သူ့အပြင် နှစ်ယောက်မရှိတဲ့သူကို ကာရန်က မျက်စောင်းတစ်ချက်ပိတ်ထိုးကာ ...

“ရှင်ရဲ့နှုတ်ခမ်းပုံ စတစ်ကာလေးတွေကို ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ အမြဲထည့်ထားလိုက်ပြီနော် ... အိုကေ”

ကာရန်ရဲ့ အဲသည့်အပြောကို အစကတော့ သူ့သိပ်ပြီး ဓာတ်မပေါက်သေး။ ပြီးတော့မှ ဝင်းလဲ့သွားကာ ပျော်ရွှင်သော အပြုံးတစ်ခုကိုပြုံး၍ ...

“အဲဒါ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးလိုက်တာပေါ့နော် ကာရန်”

“အာပလာ ... ပိန်းချက်ကတော့ ကမ်းကုန်တယ် ...

မသိဘူးဆိုလည်း ကျွန်မ မပြောတတ်တော့ဘူး”

သည်တော့မှ သူက လုံးဝသဘောပေါက်သွားပြီး ကိုရီးယားမင်းသားတွေရဲ့ ဆပ်ပရိုက်(စ်)ဖြစ်သွားသော အိုက်တင်ဖမ်းကာ “သားသား အဖြေရပြီ”ဟု နောက်ရွတ်ရွတ်လေးပြောလိုက်လျှင် ကာရန်သည် သူ့ကိုလက်သီးလေးတစ်ချက် အသာထောင်ပြလိုက်တော့ တဟားဟား အော်ရယ်ကာ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်သည်။

ကိုကိုးကတော့ တော်တော်လေးပျော်နေမှန်း သူ့မျက်နှာကြည့်သည်နှင့် သိသာလှပါသည်။ ကာရန်ကတော့ အပျော်တစ်ဝက် ရင်ထိတ်မှုတစ်ဝက်ဖြင့် သူ့ကိုချစ်နေရတာဖြစ်သည်။

ကာရန် ရန်ကုန်မြို့မှာ ရည်းစားရသွားပြီဆိုတာ ဖေဖေ သိသွားရင် ဘာတွေများ ဖြစ်လာမှာပါလိမ့်။

အဖြေပေးပြီး တစ်မိနစ်အကြာမှာ ခံစားရသော
ခံစားချက်တွေကတော့ တထိတ်ထိတ်ပူလာသော စိုးရိမ်မှုတွေပဲ
ဖြစ်သည်။ တခြားသော သမီးရည်းစားစုံတွဲတွေကော ကာရန်တို့
လို ဖြစ်သလား ? ။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ ပူပူနွေးနွေးမှာမှ အလတ်
ဆတ်ဆုံးအချိန်ဖြစ်ရာ ဘယ်လိုမှ စိုးရိမ်မှုတွေ ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါ။

ကာရန်မှာသာ ...။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉ (အမြည်) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
သို့လိပ်မူ၍ ရေးသားပေးဖို့နိုင်ပါသည်။

“အဲဒါနဲ့ပဲ နင်တို့က ရည်းစားဖြစ်ကြလေသတည်းပေါ့”

ပန်းသီက ပြောင်စပ်စပ်မေးလိုက်လျှင် ကာရန်သည်
ပင့်သက်ကို အသာရှိက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ တစ်နေ့
က အဖြစ်အပျက်တွေကို ကာရန်က ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိကို ပြော
ပြတော့ သူမတို့က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ ...

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် ဘယ်လို
ဖြစ်ပြီး အဖြေပေးပစ်လိုက်တာလဲ”

“အေးဟ ... အဲဒါကတော့ ထူးခြားတယ်၊ ငါလည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့သြနေတာ၊ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ငါအဖြေ
ပေးမယ်လည်း မရည်ရွယ်ဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အလိုလိုကို
ပြောဖြစ်သွားတာ၊ ငါလည်းလေ အဲဒီလိုကြီး အဖြေပေးဖြစ်
လိမ့်မယ်လို့ကို မထင်မိတာ”

“ဒါပေါ့ဟာ ... အချစ်နှင့်တွေ့ရင် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ လူ့
စိတ်သဘောမေ့”

ယွန်းမိက မှတ်ချက်ချလျှင် ကာရန်သည် ခေါင်း
တညိတ်ညိတ်လုပ်ပြု၍ ပူပူနွေးနွေး ချစ်သူလေးအကြောင်းကိုတွေး
မိလေသည်။

ဘယ်တော့မှဆိုအမြဲပြီးခွင့်နေသော မျက်နှာလေးနှင့်
ကာရန်ကို ကြည့်တတ်သည့် အချစ်မျက်ဝန်းပိုင်ရှင် ကိုကိုးကို
ကာရန် တကယ်ချစ်မိတာဖြစ်သည်။ အဲသည့်အတွက် ဖြစ်လာမည့်
နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတွေကိုတော့ ကာရန် ရင်ဆိုင်ဖို့ အင်အား
တွေ မွေးရပါဦးမည်။

ကာရန်က သူ့အကြောင်းတွေ တွေးနေစဉ်မှာပင်
သူ့ဆီက ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။ သူ့ဖုန်းဆိုတာသိသော ပန်းသီနှင့်
ယွန်းမိက အတင်းပင် speaker ဖွင့်ပြောခိုင်းသည်။ ကာရန်က
မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုး၍ ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“အင်း ... ပြော”

“ကာရန် အခုအားလား၊ ဘာလုပ်နေလဲ”

ကာရန်က ပြန်မဖြေသေးဘဲ ပန်းသီတို့ကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်လျှင် သူတို့က အမြင်ကတ်စရာကောင်းအောင် တမင်
မျက်နှာကိုရှုံ့ပြသည်။ ကာရန်က ဂရုမစိုက်သလိုလေး လုပ်ပြလိုက်
ပြီး ကိုကိုးကို ခွဲခွဲနဲ့နဲ့လေး ပြောလိုက်သည်။

“အင်း ... ကိုကိုးအကြောင်းကို စဉ်းစားနေတော့ ဘယ်
အားပါ့မလဲ”

“ဟင်း ... အိုဗာတင်းတွေ ဖျော်နေပြီ”

ပန်းသီက ရှုံ့မဲ့မဲ့ မျက်နှာလုပ်၍ ပြောင်ပြလိုက်လျှင်
ကာရန်က အင်္ကျီကော်လာလေးကို မြှင့်တင်လိုက်ပြီး ...

“မနာလိုမဖြစ်နဲ့... အစုတ်ပလုတ်မရေ၊ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့
ကိုယ်”

“ဘာလဲ ... ကာရန်၊ ပန်းသီတို့ဘေးမှာ ရှိနေတာလား”

“ဟုတ်ပဲ ... ကိုကိုးရယ်၊ အနှောင့်အယှက်တွေကြားက
ဖုန်းပြောနေရတယ်”

ကာရန်က ပြောင်စပ်စပ် ပြောလိုက်လျှင် ပန်းသီ
တို့က မျက်စောင်းထိုးကာ ကာရန်ရဲ့လက်မောင်းကို တစ်ချက်
ရိုက်လိုက်ပြီး ...

“ဟင်း ... တော်ပြီ၊ နင့်ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောပေတော့၊ တော်ကြာ ဝင့်လိုက်နေဦးမယ် ...

သင် ပြောလိုရာကို ပြောနိုင်ပြီ”

ကာရန်ကို နှိပ်ကွပ်သွားပြီးမှ ပန်းသိနှင့် ယွန်းမိက ပန်းချင်းဖက်ကာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ကာရန်က speaker ပြန် ပိတ်၍ ဖုန်းပြောလိုက်သည်။

“ရပြီ ... ပြောတော့”

“အင်း ... ကာရန်ဆီကို သတိရလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ၊ ကာရန်ကော သည်မောင်ကို သတိမရဘူးလား”

မောင်တဲ့။ သူ့ရဲ့အပြောကြောင့်ပင် ကာရန်ရဲ့ရင်တွေ က တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာကာ လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာလေသည်။

“ဟိတ် ... ကောင်မလေး၊ မဖြေဘဲ ဘာတွေကို တွေးနေ

ရတာလဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ထားပြီး

တွေးနေတဲ့ပုံလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

အဲ့ ... ကာရန် နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး တွေးနေတယ် ဆိုတာ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ။ ကာရန်သည် မလုံမလဲ

သော စိတ်တို့ဖြင့် မျက်လုံးကို ဟိုဟိုဒီဒီ ရေဝဲကြည့်လိုက်လျှင် တော့ ကာရန် ထိုင်နေသည့် မလှမ်းမကမ်းက သစ်ပင်ရဲ့ထောင့် ကိုကွယ်ကာ မှီရပ်ပြီး ဖုန်းပြောနေသည့် သူ့ကို မြင်တွေ့လိုက် ရသည်။ ကာရန် သူ့ကိုမြင်သွားပြီဆိုတာသိလျှင် သူက နူးညံ့ သော အပြုံးတစ်ခုကိုပြုံး၍ လက်တစ်ဖက် ရှေ့ယမ်းပြပြီး ကာရန် ဆီသို့ လျှောက်လာလေသည်။ ကာရန်က သူ့ကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်လျက် ...

“ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ”

“အဟဲ ... အချစ်ကို သတိရလို့ လာတာပါဆို၊ အာလဲ မလာရဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထဲထိ ပိုင်နက်ကျူးလွန်တာ တော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

ကာရန်က နဲ့နှောင်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်လျှင် သူက အသာပြုံးလိုက်ရင်း ဒီတိုင်း လက်ပိုက်၍ ကာရန်ကိုကြည့်နေ သည်။ ဒီနေ့ သူဝတ်ထားတဲ့ စတိုင်လ်မှာ တော်တော်လေးကြည့် လို့ကောင်းပေသည်။ ရင်ဘတ်မှာ ကာတွန်းရုပ်ပြောင်လေးတွေပါ

ဝင်သည့် အဖြူရောင်တီရှပ်ကို ချောကလက်ရောင် အသားပျော့
ဘောင်းဘီရှည်ဖြင့် ရိုးရိုးလေး ဝတ်ဆင်ထားတာဖြစ်ပေမယ့်
အရိုးဆုံးက အဆန်းဆုံးဆိုသလိုပင် ခါးတိုင်းထက် သူက ပိုလှ
နေသလားပင်။

ခပ်ရှင်းရှင်း ဆံပင်စတိုင်လ်ကို ခေါင်းလိမ်းဆီအစွမ်း
ဖြင့် ကြော့ရှင်းနေအောင် ဖြီးထားပြီး ဟန်ပန်မဆင်သော သူ့ရဲ့
ပုံလေးက ကောင်မလေးတွေ ကြိုက်ချင်စရာမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့
မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ကာရန်အနစ်သက်ဆုံးကတော့ ထူထဲနက်မှောင်
ကာ လှပလွန်းသည့် မျက်ခုံးပဲဖြစ်သည်။ အဲသည့်မျက်ခုံးတွေ
ကြောင့် သူက ယောက်ျားပီသတဲ့ပုံစံအပြင် ချောတယ် ခန့်တယ်
ဆိုသည့် ဂုဏ်ပုဒ်တွေပါ ရတာဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ... ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ကြည့်နေရတာ
လဲ၊ ဘာလဲ ... ချောလို့လား”

သူ့ရဲ့မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ ပြောလိုက်သော စကား
ကြောင့် ကာရန်သည် မျက်နှာလေး ရှုံ့ပြလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ... ချောလွန်းလို့ မျောသွားတာ”

“ဟိတ် ... အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့နော်”

“အဲဒါက အသာထား၊ ရှင်နော် အိမ်ကို လာချင်သလိုလား
မနေနဲ့၊ ရှေ့ရက်ထဲမှာ လေးစံက ပြန်လာတော့မှာ၊ အဲဒါ
မှ သိသွားရင် တစ်ခါတည်း အထုပ်ပိုက်ပြီး မော်လမြိုင်
လစ်ရမှာ”

ကာရန်သည် သူ့ကိုအမှာတော်ပါးပြီးနောက်တွင်
တော့ သူ့ကို ကာရန်ရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ပခုံးချင်းတိုက်
လိုက်၍ ...

“အင်းပါ ... ကာရန်ရဲ့ ဒီလောက်တော့ ပေါက်ပါတယ်၊
အခု လာတယ်ဆိုတာက ကာရန်ကို ပြောစရာရှိလို့လား
တာ၊ ဒီလိုကာရန်ရဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မန္တလေး ကိုသွား
ရမယ်၊ အဲဒီမှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာမှာ”

“ဟင် ... ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ပါလား”

“ဟုတ်တယ် ကာရန်ရဲ့၊ ကိုယ့်တို့ဆိုင်ခွဲဖွင့်ထားတဲ့ မန္တလေး
ကဆိုင်မှာ ရှောင်နည်းနည်း ရိုက်နေလို့ အဲဒါ သွားရှင်း
ရမှာလေ”

“အင်း ... ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် သွားရမှာအချစ်ရဲ့၊ အင်း ... ကိုယ်တော့ ဟိုမှာ အသေအလဲကို လွမ်းနေတော့မှာပဲ”

ကိုကိုးက ကာရန်ရဲ့လက်လေးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီးပြော လိုက်တော့ ကာရန်သည် သူ့ကို ပိုပြီးဆိုသောသဘောဖြင့် ဖျက် စောင်းတစ်ချက်ထိုးလေသည်။ သူကတော့ အပြီးမပျက်ဘဲ ကာရန် ခေါင်းလေးကို အုပ်မိုးလှုပ်ယမ်းလိုက်ပြီး ...

“နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်မယ်နော်၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက် လွမ်းနေတယ်ဆိုတာလေးကိုတော့ စေတနာရှိရင် ထည့် ပြောပေးပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်လား”

သူ့အပြောကို ကာရန်ကတော့ အပြီးလေးဖြင့်ပင် နားထောင်နေလိုက်သည်။ သူနှင့် ကာရန် တစ်ပတ်တောင်မတွေ့ ရဘူးဆိုသည့်အသိကြောင့် ကာရန်မှိုင်းသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ အဲသည်တော့မှပဲ သူ့ကို ကာရန် ဘယ်လောက်ထိချစ်မိ နေတယ်ဆိုတာ သိရတော့သည်။

“ကာရန် ... ကိုယ့်ကို ဘာမှစဉ်းမခံတော့ဘူးလား”

“စဉ်းခံပါတယ်၊ ကဲ ... ဘာစားမှာလဲ၊ ဘာသောက်မှာလဲ”

“အင်း ... ကာရန်ဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီသောက်ချင်တယ်”

“အဲဒါဆို ခဏစောင့်”

ကာရန်က သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားကာ ကော်ဖီသွားဖျော်လျှင် ပန်းသီတို့က ကာရန်ကို နောက်လေသည်။

“ဟဲ့ ... သိပ်ချစ်နေတယ်ပေါ့လေ၊ ငါတို့ တွေ့တယ်နော်”

“နင်တို့ကလည်းလေ ငါ့ကိုခွပ်ဖို့ပဲ၊ သွားစဉ်းခံလိုက်ဦး၊ ငါ့ဘဲဘဲကို”

“စိတ်မပါ၊ ကိုယ့်ဘဲဘဲကြီးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သွား စဉ်းခံ”

“ဟွန်း ... စိတ်ပုပ်မတွေ”

ကာရန်က စိတ်ကောက်ချင်ဟန်ဖြင့် ကော်ဖီဗန်း လေးကိုယူကာ ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းလာတော့သည်။ ကာရန်က သူ့ကို ကော်ဖီခွက်ပေးလိုက်လျှင် သူက အသာပြီးလိုက်ပြီး ...

“thank you ... အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူ လေးအတွက် ရော surprise”

သူက လက်တစ်ဖက်ကို ကျောနောက်ကထုတ်ပြီး “ဟဲ့ သူ့ရဲ့လက်ထဲမှာ အလွန်တရာမှ လှပပါသော နှင်းဆီနီနီ ပန်းစည်းလေးကို တွေ့ရလေသည်။

ဟယ် ... သူ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာပါလိမ့်။
ကာရန်နှင့် ခုနက စကားတွေပြောနေတုန်းကတော့ သူ့လက်ထဲ
မှာ ဘာမှမပါပါဘူး။ ဒီပန်းစည်းက ဘယ်လိုက ဘယ်လို ပေါ်
လာတာပါလိမ့်။

ကာရန် ဘာတွေးနေသလဲဆိုတာကို သိပါသော
သူကလည်း ကာရန် မမေးသေးခင်မှာပဲ ပြီးစစဖြစ်လေသည်။

“ဘာလဲ ... ဒီပန်းစည်း ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်တာလဲ
သိချင်နေတယ်ပေါ့၊ ပြောပြီးသားပဲဟာ၊ surprise ဆို၊
ကဲ ... ယူလေ”

ကာရန်က သူ့ရဲ့ နှင်းဆီပန်းစည်းကို အံ့အားသင့်
စွာယူလိုက်လျှင် သူက အဓိပ္ပာယ်ပါသော အဖြိုးတစ်ခုကို ပြုံးပြ
၍ ကာရန်ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကိုသောက်လေသည်။

“အား ... ကောင်းလိုက်တဲ့ကော်ဖီ ကိုယ်သောက်ဖူးသမျှ
ထဲမှာ အကောင်းတကုာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ဒါ ရိုးရိုးကော်ဖီမစ်ကို ရေနွေးထဲ
ထည့်ပြီး ဇွန်းနှင့် မွှေလာတာ၊ ဘာမှအထူးအဆန်းတွေ
လာလုပ်ပြမနေနဲ့”

ကာရန်အပြောကို သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် သူက
ပိတိတွေဖြာနေသောအဖြိုးဖြင့်ပြီးကာ ကော်ဖီကို ထပ်သောက်လိုက်
ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ကာရန်လေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကော်ဖီက
အချစ်တွေနဲ့ ရောစပ်ဖျော်ထားတာဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ
မတူတဲ့ အရသာအရှိဆုံး အချစ်ကော်ဖီပေါ့ကွယ်”

“ရှင်လည်းနော်၊ မထင်ရဘူးနော်”

“ဒါပဲလေ၊ အချစ်နဲ့တွေ့ရင် လူတိုင်းက ကဗျာဆရာတွေ
ဖြစ်သွားကြကော၊ ကဲ ... နှင်းဆီပန်းလေးရဲ့ ကတ်ပြား
လေးမှာ နှုတ်ခမ်းပုံစံတစ်ကာလေး ကပ်ထားတယ်နော်...
ကိုယ့်အချစ်”

ကာရန်က နှုတ်ခမ်းပုံစံ စတစ်ကာလေးကို ကြည့်
လိုက်ပြီးမှ ယောင်ယောင်လေး ပြုံးလိုက်သည်။ သူကတော့
ကော်ဖီကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ကိုယ်သွားတော့မယ်၊ ခရီးသွားဖို့အတွက် ဘာမှ
မပြင်ဆင်ရသေးဘူး”

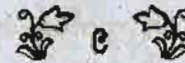
“အင်း ... မနက်ဖြန် ကာရန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“အာ ... ရတယ် အချစ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေလည်း
ပါမှာလေ၊ လိုက်မပို့နဲ့တော့နော်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

သူက ကာရန်ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား
လေသည်။ ကာရန်ကတော့ surprise လုပ်တတ်လွန်းသော
ချစ်သူကို ငေးကြည့်ရင်းဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလေး တွေးနေမိသည်။

သူဟာ မမျှော်လင့်သောထောင့်ကနေ အံ့သြမှုတွေ
ဖြင့် ကာရန်ကို ချစ်တတ်သော လူထူးဆန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။
ကာရန်ကတော့ သူ့ကို ရိုးရှင်းသော နှလုံးသားဖြင့် ချစ်နေတာဖြစ်
ပါသည်။

တကယ်တမ်း သူ ကာရန်ဆနားမှာ မရှိသောအခါမှ
ကာရန် သူ့ကို ဘယ်လောက်တောင် need ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
ကိုယ့်ဘာသာ သဘောပေါက်လာရတော့သည်။ ပန်းသီတို့ကလည်း
ပြန်သွားကြပြီဖြစ်ရာ အထီးကျန်ခြင်းဝေဒနာကိုပါ ဆက်၍ခံစား
နေရသေးသည်။ လေးစံကတော့ မနေ့က ပြန်ရောက်လာသဖြင့်
ကာရန်ရဲ့ထမင်းဝိုင်းလေးမှာ နည်းနည်းတော့ စည်သွားသည်။

အဲသည်လို တူဝရီးနှစ်ယောက် ထမင်းစားနေရင်း
ကမှ လေးစံက ကာရန်ကို အကဲခတ်၍ မေးခွန်းတွေ မေးလေ
သည်။

“လေးစံ ဟိုကိုသွားနေချိန်မှာ အိမ်ကို လူငယ်တစ်ယောက် လာတယ်ဆို”

လေးစံရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ကာရန်သည် စားလက်စ ထင်းတောင် နင်တင်တင် ဖြစ်သွားရသည်။ လေးစံတစ်ယောက် ဟော့ အိမ်ကလူတွေကို spy လွှတ်ထားတယ် ထင်ပါရဲ့။

ကာရန်သည် လေးစံရဲ့မေးခွန်းကို မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းအသာညှိတ်ပြ၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... လေးစံ၊ သူက သမီးသူငယ်ချင်းပါ၊ အိမ်ကို လာလည်တာပါ”

“အင်း ... အင်း ... လေးစံက သမီးကိုယုံကြည်ပြီးသားပါ။ အခုလို မေးတယ်ဆိုတာကလည်း သမီးရဲ့အကြောင်းကို လေးစံ သိထားသင့်တယ်ထင်လို့ ...

ဒီမှာနေတဲ့အချိန်မှာ သမီးကို အစစအရာရာ တာဝန်ယူထားရတာဆိုတော့ လေးစံက မေးကြည့်ထားတာပါ”

ပညာရှိဆန်ဆန် လှပစွာ ဆုံးမသွားသော လေးစံရဲ့ စကားကြောင့် ကာရန်သည် ကိုကိုးကိုတော့ နောက်ဆို အိမ်မလာခိုင်းတော့ဘူးဟု တွေးမိလိုက်သည်။ သူနှင့်ကာရန်က ညတိုင်း

လိုလို ဖုန်းပြောဖြစ်ကြပါသည်။ အခု သူ မန္တလေးသွားတာ သုံးရက်မြောက်နေ့မှာပဲ ကာရန်ဆီကို မော်လမြိုင်က ဖေဖေနှင့်မေမေက ရောက်ချလာတော့သည်။ လေးစံ အလုပ်သွားနေချိန်မှာ ရောက်လာသော ဖေဖေနှင့် မေမေကိုမြင်လျှင် ကာရန်မှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် ကိုးရိုးကားရားဖြစ်ကာ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်နေသည်ကို ဖေဖေက သတိထားမိသွားပြီး မာန်မဲလေတော့သည်။

“ဒီမှာ ... မိကာရန်၊ ညည်းစိတ်ထဲမှာ ငါတို့ကို အဖေတွေ အမေတွေလိုကော သတ်မှတ်သေးရဲ့လား။ ဘယ့်နှယ်ကွာကြားလို့မှ မသင့်တော်၊ လိမ္မာလှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့သမီးက မိုက်လုံးကြီးပြီး အိမ်ပြေးမလုပ်သတဲ့ ...

နင့်ကိုယ်နင် သိပ်ဟုတ်နေတယ်ပေါ့ ... မိကာရန် ...

တယ်မလဲ ဟိုကောင် ကောင်းစံ၊ ငါ့သမီးကို အားပေးအားမြှောက်ပြုတာ သင်းပဲ၊ သင်းအားကိုးနဲ့ မိကာရန်တို့ ဒီလိုအာခံရဲနေတာ”

ဖေဖေက အဝီအပြင်ကို ဆူနေလျှင် ကာရန်သည် ဖေဖေဆူတာကို ငြိမ်၍သာ နားထောင်နေလိုက်တော့သည်။ ကာရန်

အတွက်တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ ကာရန်ဆီ လိုက်လာတာကပဲ တော်တော်ပျော်နေသည်။

ညနေပိုင်း လေးစံ အလုပ်ကပြန်လာတော့ ဖေဖေတို့ နှင့် စကားလက်ဆုံကျရသေးသည်။ လေးစံကတော့ ကာရန်ဘက် ကနေ ကူပြောသေးသော်လည်း ဖေဖေက ဟိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့်မှ သဘော တူမယ်ချည်း လုပ်နေတော့ ကာရန်က ဝင်ဖျက်တော့သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ သမီး သူနဲ့လက်ထပ်နိုင်လို့ ဒီထိ လာခဲ့တာ၊ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သမီးမတည် ဆောက်နိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီး ဖေဖေ တဖွဖွချီးကျူးနေတဲ့ စွမ်းထွဋ်ခေါင်ကို သမီး သိပ်မုန်းတာပဲ”

ကာရန်က ခွန်းတုံ့ပြန် ပြောနေသောကြောင့် ဖေဖေ က ဒေါသတွေကြီးကာ ကာရန်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး ချီ...

“ဒီမှာ ကာရန်ချယ်၊ ငါတို့မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် မိဘသဘော တူသူနှင့်သာ လက်ထပ်ကြတာချည်းပဲ၊ နှင့်အလှည့်မှ ငါ့မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘူးဆို ရာဇဝင်ရိုင်းတယ်၊ ဟိုဘက်က မောင်ထွဋ်ခေါင်တို့ဘက်က အင်မတန်နားလည်မှုရှိလို့ပေါ့...”

ညည်းအိမ်ပြေးလုပ်တာကို ရန်ကုန်ဆင်းသွားတယ် သင်တန်းတက်ချင်လို့ဆိုပြီး ကြည့်ကောင်းအောင် ငါငြော ရတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ သည်ကြားထဲ မောင်ထွဋ်ခေါင် က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံခြားသွားနေလို့ပေါ့ ...

ညည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား မိကာရန်”

ကာရန်သည် အားခနဲတောင် အာခေါင်ခြစ်၍ အော် ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ ဖေဖေက pressure တွေပေးလေလေ ကာရန်သည် ဟိုသကောင့်သား စွမ်းထွဋ်ခေါင်ကို အမှုန့်ပါကြိတ် ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေပေသည်။

“အစ်ကိုကြီးရယ် ... ကလေးတွေရဲ့ခံစားချက်တွေကိုတော့ နည်းနည်း နားလည်ပေးဦးပေါ့၊ သမီးက ဟိုကလေးကိုမှ မကြည်ဖြူနိုင်တာ၊ နည်းလမ်းတစ်မျိုး စဉ်းစားကြတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

လေးစံက ဖေဖေကို ဖျောင်းဖျပြောဆိုသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ပြန်မပြင်တတ်သော ထုံးစံအတိုင်း ...

“မင်းလည်း ငါ့ကို ဘာမှဖျောင်းဖျမနေနဲ့ ကောင်းစံ၊ မင်း တူမလောက် ပြောရဆိုရခက်တာ မရှိဘူး၊ တကယ်ဆို သူ

က အဲဒီကောင်လေးကိုတွေ့တောင်မှတွေ့ကြည့်ဘဲနဲ့ အတင်း
ခွတ်ငြင်းနေတာ”

“တွေ့စရာကို မလိုတော့ပါဘူး ဖေဖေ၊ သမီး သူ့ကိုလုံးဝ
လက်ထပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
သမီးမှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ချစ်သူ ရှိပါတယ်”

“ဘာ ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

အဲသည့်အသံကတော့ လေးစံကော၊ ဖေဖေ မေမေပါ
အံ့သြစွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသော စကားပင်ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်
ကာလလေး အတောအတွင်း ကာရန် ဘယ်လိုချစ်သူရသွားပါလိမ့်
ဟု ဖေဖေတို့တွေးနေမှာဖြစ်သည်။

ကာရန်သည် ပြောပြီးမှတော့ မထူးတော့သည်မို့
ကိုကိုးအကြောင်းကို ပြောဖြစ်တော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေ၊ ကာရန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊
သမီး စွမ်းထွဋ်ခေါင်ကို လက်မထပ်ပါရစေနဲ့၊ သမီးရဲ့
ချစ်သူကလည်း ပေပေတေတေထဲက မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်
ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတစ်
ယောက်ပါ ဖေဖေ”

ကာရန်ရဲ့လေးနက်တည်ငြိမ်သော ပြောစကားတို့
ကြောင့် ဖေဖေသည် ကာရန်ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပြီးမှ မေးစရာကို အသာပွတ်ရင်းက လေးစံဘက်သို့ကြည့်၍
မေးဆတ်ပြကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ... ငါ့ညီ၊ မင်းတူမ ရည်းစားရတာ ရန်ကုန်
ရောက်မှ ထင်တယ်နော်၊ ကဲ ... မေး ... မင်းတူမကို မင်း
ရအောင်မေး”

ဖေဖေက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ လေးစံကိုမေး
ခိုင်းလျှင်၊ လေးစံကလည်း သူ့ပယောဂမကင်းသော မျက်နှာဖြင့်
ခါးထောက်ကာ ကာရန်ဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“ကဲ ... ကာရန်၊ နင်က ငါ့ကို အကောင်းဆုံးကျေးဇူးဆပ်
လိုက်တာလား၊ ညည်း စွမ်းထွဋ်ခေါင်ကို မယူချင်လို့
ငါက ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ ငါ့တူမလေးကို အိမ်မှာလိုလေ
သေးမရှိ နေစေတယ် ...

ကဲ ... ပြော၊ အခု ဘယ်သူနဲ့ ကြိုက်နေတာလဲ၊
ဘယ်တုန်းကလဲ ကာရန် ပြောစမ်းအခု”

လေးစံက မာန်မဲလိုက်လျှင် ကာရန်သည် ခေါင်း
တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး ...

“သမီးနဲ့သူက ဒီမှာပဲတွေ့ပြီး မေတ္တာမျှသွားတာပါ။ သူ့ကို
ရွေးချယ်တယ်ဆိုတာ အချစ်တင်မကပါဘူး။ သူ့ရဲ့အရည်
အချင်းတွေကြောင့်လည်း ပါပါတယ် ...

သူက ကွန်ပျူတာနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသွားပါပြီ။ လက်ရှိမှာ
show room တွေနဲ့ ကွန်ပျူတာ service centre တစ်ခု
ဖွင့်ထားပါတယ်”

လေးစံနှင့် ဖေဖေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီး ဖေဖေက မေးခွန်းစထုတ်လေသည်။

“သူ့နာမည်ကကော”

“ကိုကိုးလို့ ခေါ်ပါတယ် ဖေဖေ”

ကိုကိုး ... ဖေဖေနှင့် လေးစံက အဲသည့်နာမည်ကို
ခပ်တိုးတိုးရှေ့တလိုက်ပြီး ပြီးယောင်သမ်းကာ ...

“သမီးက သူ့ကို အချစ်နဲ့ရွေးချယ်တယ်လို့ ပြောရင်
ရတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လေးစံ”

ကာရန်က ဝန်ခံခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင်တော့ လေးစံ
နှင့် ဖေဖေက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကြသည်။ ဘာကြောင့်
ရယ်တာလဲဆိုတာကို နားမလည်စွာဖြင့် ဖေဖေနှင့် လေးစံကို
ကြည့်လိုက်ပြီး မေမေကိုပါ ကြည့်လိုက်လျှင် မေမေက ကျေနပ်
သော အပြုံးတစ်ခုကို တပ်ဆင်ထားလေသည်။

ဟာ ... ဘာတွေလဲ ? ၊ ဘာတွေပါလိမ့် ? ။

ကာရန်ရဲ့မိဘနှင့် လေးစံက ဘာလို့များ သဘောကျ
ကျေနပ်စွာ ရယ်နေကြတာလဲ။

ကာရန်သည် မဝံ့မရံအသံလေးဖြင့် ဖေဖေကို လှမ်း
မေးလိုက်သည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“ဪ ... ငါ့သမီးရဲ့ချစ်သူဟာ မောင်ထွဋ်ခေါင်များ
ဖြစ်လေမလားဆိုပြီး တွေးမိသွားလို့ပါ။ ကဲ ... ကဲ ... သမီး
သွားနားတော့ ရပြီ”

ဟင် ...။ ကာရန်သည် နားမလည်မှုများစွာဖြင့်
ရှုပ်ထွေးနေသော အတွေးတို့ ရစ်သိုင်းကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်
လာခဲ့တော့သည်။ လက်ရှိအခြေအနေတွေကို ကာရန် လိုက်မမီ
တော့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ကာရန်ရဲ့ချစ်သူက ဘာကိစ္စကြောင့် စွမ်းထွင်ခေါင်
ဖြစ်လေရမှာလဲ။ ကာရန်သည် အခုချိန်မျိုးမှာ အတမ်းတမီဆုံးက
ကိုကိုးကိုသာဖြစ်လေသည်။

ထူးခြားသည်က ဒီရက်အတွင်းမှာ ဖေဖေက စွမ်း
ထွင်ခေါင်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကာရန်ကို ညှော်စီးရီးတော့
မထုတ်တော့ပေ။ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် တကုပ်ကုပ် အလုပ်ရှုပ်နေသော
မေမေနှင့် လေးစံနှင့် အတွဲညီညီ အပြင်သို့ထွက်နေသော ဖေဖေ
ဘာတွေ ထူးခြားနေသလဲ။ ထူးတော့ ထူးပေသည်။ သို့ပေမယ့်
ဘာထူးလဲဆိုရင်တော့ ကာရန်လည်း မပြောတတ်ပေ။

အဲသည်လို အတွေးများစွာဖြင့် ခေါင်းကိုက်နေစဉ်
မှာဘဲ ကာရန်အတွက် ရှောင်ကြီးကြီး ရသွားစေလောက်သည့်
ဖုန်းတစ်ကော ဝင်လာသည်။ ကာရန်ဘက်က ဟယ်လိုတောင်
မလုပ်ရသေးခင်မှာပဲ ဩရှုရှုသံတစ်ခုက ကာရန်ကို ဆီးကြိုနှုတ်
ဆက်လေသည်။

“ကာရန်ချယ် ... ကိုယ် စွမ်းထွင်ခေါင်ပါ”

မြတ်စွာဘုရား ... သူ ... သူဟာ စွမ်းထွဋ်ခေါင်
တဲ့။ ကာရန်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။

“ဟေ့ ... ကာရန်ချယ်၊ တစ်ခုခုပြောဦးလေ၊ မင်း ဘာမှ
ပြန်မပြောတော့ဘူးလား။”

ကြွပ်ဆတ်ဆတ် အဲသည့်အပြောကို ကာရန်ကစိတ်
တိုသွားပြီး ကောတော့မည်အလုပ်တွင် ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်လိုက်
သံကြောင့် ကာရန် တစ်ချက်တော့ တွေဝေသွားတော့သည်။
သည်ရယ်သံဟာ ကာရန်အတွက် အရမ်းကို ရင်းနှီးနေပါလား။

“မင်းက ကိုယ့်ကို လက်မခံဘူးဆိုတာ ကိုယ်ကြားပါတယ်၊
ကိုယ်လိုလူမျိုးတစ်ယောက်ကို မင်းက ဘာအတွက် ငြင်း
လိုက်တာလဲ”

ကြည့်စမ်း ... သူ့ရဲ့အသံတွေကို ကာရန် ဘာလို့
ရင်းနှီးနေတာလဲ။ အသံဖျက်ပြောထားသလို ဩရှရှကြီး ဖြစ်နေ
ပေမယ့် သည်လေယူလေသိမ်းမျိုးကို ကာရန် သိပ်ကြားဖူးတာ
ပေါ့။

“ဟေ့ ... မင်း ကာရန်ချယ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ပြော”

“ကိုယ်မေးနေတယ်လေ၊ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုငြင်းရတာ
လဲ”

သိပြီ ... သည်အသံဟာ ကိုကိုးရဲ့အသံမျိုး။ ကာရန်
သည် သိပ်တော့မသေချာသေး၍ သူ့ကို follow လိုက်စကားပြော
နေရသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မဘက်က လက်မခံတာ လက်မခံလို့ပေါ့၊
ဘာတွေများ အကြောင်းပြချက် ရှိရဦးမှာလဲ”

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ မရဘူးလေကွာ၊ မင်းဘက်က
ကိုယ့်ကိုမမြင်သေးဘဲနဲ့ ငြင်းတယ်ဆိုတာကတော့ ဘယ်
မိုက်ပါ့မလဲ”

ကာရန်သည် စွမ်းထွဋ်ခေါင်ရဲ့အသံကို ကြားရလေ
ကိုကိုးရဲ့အသံဆိုတာ သေချာသလိုလို ရှိလာတော့သည်။ ဘာ
ကြောင့်လဲ ... ဘာမှလို့ ကိုကိုးရဲ့ လေယူလေသိမ်းတွေနှင့် စွမ်း
ထွဋ်ခေါင်ရဲ့အသံဟာ ဘာလို့ တစ်ထပ်တည်း ကျနေရတာပါလဲ။

“ရှေ့ရက်ဆို ကိုယ် ရန်ကုန်ကိုလာမယ် ကာရန်ချယ်၊
ကိုယ်တို့စကားပြောကြည့်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ ... တွေ့ကြည့်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါပဲနော်”

သူက အနိုင်နဲ့ပိုင်း ဖုန်းချသွားသည်။ ကာရန်သည် နား၌ကပ်ထားသော ဖုန်းလေးကို နားမှအခွာတွင်တော့ ကြားလိုက်ရသည့်အသံတစ်ခုကြောင့် ဖုန်းကိုပြန်နားထောင်လိုက်သည်။

“ကိုကိုး ... အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့”

အဲသည့်အသံကြောင့် ကာရန်သည် နားထဲ၌မိုးကြိုးအချက်ပေါင်းများစွာ ပစ်ချလိုက်သလို စုတ်ပြတ်သွားတော့သည်။ ဘာတွေလဲ ... စွမ်းထွဋ်ခေါင်ဆိုသောဘာက ကာရန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးလို့ ဖုန်းမကျသေးခင်မှာပဲ ကိုကိုးဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကာရန်ရဲ့အတွေးတွေ ချာလပတ်ယမ်းနေစဉ်မှာပင် ကာရန် သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လှပါသော အသံလေးကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“အခြေအနေကလား ... ကာရန်က စွမ်းထွဋ်ခေါင်ကို လုံးဝလက်မခံဘူး ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ ငါလည်း ရှေ့ရက်လောက်ဆို ရန်ကုန်ဆင်းတော့မယ်ကွာ၊ ကာရန်ကို လွမ်းလှပြီကွ”

“အေးပါ ... ငါကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတယ် ... ဟဲ့ ဟဲ့၊ စွမ်းထွဋ်ခေါင်နဲ့ ကိုကိုး တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ ကာရန် သိသွားရင် ဘယ်လောက်တောင် အံ့သြသွားမလဲ မသိဘူးဟေ့၊ နေရာတကာ surprise လုပ်တတ်လွန်းတဲ့ ကိုကိုး တစ်ယောက် ဒီတစ်ခါ ကာရန်ကိုလုပ်တဲ့ surprise ကတော့ လုံးဝအကြီးစားပဲ”

ဟယ် ... ကာရန်သည် အံ့သြလွန်း၍ ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်မယုံနိုင်ချေ။ ကာရန်ရဲ့ချစ်သူ ကိုကိုးက ကာရန် အမြင်ကတ်လှပါသည့် စွမ်းထွဋ်ခေါင်တဲ့။ သူ ... သူဟာ ကာရန်ကို ရက်ရက်စက်စက်ကို လိမ်ညှာခဲ့ပြီး နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လောက်များတောင် ဟားတိုက်ရယ်မောနေမှာပါလိမ့်။

ကာရန် အဲသည့်စွမ်းထွဋ်ခေါင်ဆိုသည့်လူကို ဘယ်လိုခါးသီးကြောင်း၊ လက်မခံနိုင်ကြောင်း ကိုကိုးကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူကတော့ ကာရန်ရဲ့အပြောတွေကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ဆုံရင် ဘယ်လောက်မူ ဖောက်သည်ချပြီး ဟားတိုက်နေမှာပါလိမ့်။

အဲသည့်အပြစ်အပျက်တွေကြောင့် ကာရန်ရဲ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးသည် လိမ်ရက်လေခြင်းဟူသော အတွေးကြောင့်

နာကျင်အောင်မျက်လို့ လာပေသည်။ သူတို့ ဘာတွေဆက်ပြောခဲ့
မလဲဆိုတာ နားမထောင်နိုင်တော့သောကြောင့် ကာရန်သည်
ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ကံတရားက တောက်လျှောက် လိမ်လည်နေခဲ့သည့်
ကိုကိုးရဲ့ ဟန်ဆောင်မှုတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် ကံကြမ္မာက
သူ့ဖုန်းကို မကျစေတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ လုပ်ရက်လိုက်တာ ဂိုက်ကီးရယ်။

ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကော သည်ကိစ္စတွေကို သိရဲ့လား။
သိနိုင်သည်လို့တော့ ကာရန် ထင်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ဆို ဟိုတစ်ရက်
က ဖေဖေက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်ပင် “ငါ့သမီးရဲ့ ချစ်သူဟာ
မောင်ထွဋ်ခေါင်များ ဖြစ်လေမလား” ဆိုပြီး နောက်သလို ပြောရဲ
သေးသည်။

အား ... ဘာတွေလဲ။ ကာရန်ကို အားလုံးဝိုင်းပြီး
လိမ်ထားကြတာလား။ သူ ကာရန်အကြိုက်တွေကို သိနေတာက
ကာရန်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးတွေက ပြောပြခဲ့လို့ ဒီဂွင်(ခွင်)ကိုဖန်ခဲ့တာ
ပေါ့။ ကာရန်သည် နာကျင်အောင်မျက်လာသော နှလုံးသားတို့
ကြောင့် မျက်ရည်တွေတောင် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာလေ
တော့သည်။

ကာရန်ကို ပီရိစ္စာ လိမ်လည်ခဲ့သည့် ကိုကိုး(ခေါ်)
မွမ်းထွဋ်ခေါင်ကိုတော့ တစ်စစီတောင် ဆုတ်ဖြဲလိုက်ချင်သည်အထိ
ဒေါသတွေက အလိပ်လိပ်တက်လာတော့သည်။

အဲသည့်နေ့ တစ်နေ့လုံးတော့ ကာရန်သည် အခန်း
ထဲမှာပဲ အောင်းနေတော့သည်။ ညစာတောင် ပိုက်မဆာသေးလို့
မစားတော့ဘူးဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အခန်းထဲမှာပင်
ခွေခွေလေးနေနေတော့သည်။ ခုနစ်နာရီထိုးခါနီးတွင်တော့ ကာရန်
ဆီသို့ ကိုကိုးရဲ့ဖုန်း ဝင်လာလေသည်။ ကာရန်သည် မဲပြုံးတစ်ချက်
ကို ပြုံးလိုက်ပြီး သူ ဘယ်လိုဆက်ညာဦးမလဲဆိုတာ နားထောင်
ဖို့ ဖုန်းကိုငင်လိုက်သည်။

“ကာရန် ... ဘာလုပ်နေလဲ၊ dinner ဆွဲပြီးပြီလား”

လှိုက်မောနေသော အသံတို့ဖြင့် တက်ကြွစွာပြော
နေသော ကိုကိုးကို ကာရန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ...

“မစားရသေးဘူး”

“ဟာ ... ခုနစ်နာရီတောင်ထိုးပြီ၊ စားလေကွာ၊ တော်ကြာ
အစာအိမ်တွေ ဖြစ်နေဦးမယ် ချစ်ရဲ့၊ ကိုယ့်မှာတော့

ကာရန်ကိုလွှမ်းတဲစိတ်နဲ့ အစားများများ စားတယ် ...
အဟဲ”

အခုထိ လိမ်လို့ကောင်းနေဆဲပဲလား ကိုကိုးရယ်။
ကာရန်သည် သူ့ရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာရင်း အံတင်းတင်း
ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

“ကာရန်လေး ... ဘာလို့ ကိုယ့်ကို စကားပြန်မပြောတာလဲ၊
နေမကောင်းဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုးရဲ့၊ ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်နေလို့ပါ၊
ပြောလေ”

“ခေါင်းကိုက်နေတယ်၊ ဟာ ... ကာရန် ဆေးသောက်ပြီး
ပြီလား”

“အင်းပါ ... သောက်လိုက်ပါ့မယ်၊ ကိုကိုး တာပြောစရာရှိ
သေးလဲ၊ ကာရန် နားချင်ပြီ”

“ဪ ... အိုကေ ... အိုကေ ... အချစ်ကို ဝမ်းသာစရာ
ပြောပြရဦးမယ်၊ ကိုယ် မနက်ဖြန်ပြန်လာမယ် သိလား၊
ကိုယ် ပြန်ရောက်မှ အချစ်ဆီ လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပဲနော်”

“အင်း ... I love u တဲ့တာ”

ကာရန်က ဖုန်းပိတ်ပြီး သူ့ရဲ့အပြောတွေကို ပြန်
ကြားယောင်ကာ အသာပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့ရဲ့အကွက်တွေသည်
ကာရန်ကို အခုချိန်မှာတော့ ဘာဆပ်ပရိုက်(စ်)မှ မပေးနိုင်တော့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ပြန်လာလျှင်တော့ ဘယ်လိုနည်း
မျိုးတွေသုံးပြီး ကာရန်ကို လှိမ့်ဦးမလဲဆိုတာ သွေးအေးအေးဖြင့်
စောင့်ကြည့်ရပါဦးမည်။ သူ့ရဲ့အလိမ်ဖယားတွေဟာ climax ကို
ရောက်ပြီဆိုမှ ကာရန်နှင့် ထိပ်တိုက်ရှိုင်းမည်ဖြစ်သည်။

ကဲ ... ကိုကိုးရေ၊ ရှင်ရဲ့လိမ်ဆင်တွေကို ကျွန်မ
စောင့်ကြည့်နေပါမယ်။

ကိုကိုး ပြန်ပျောက်လာလို့ ကာရန်နှင့်တွေ့ပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ စွမ်းထွဋ်ခေါင်က ကာရန်နှင့်တွေ့ခွင့်ကို တောင်းဆိုလာသည်။ ကာရန်က သူ့ကို အိမ်မှာပဲတွေ့ဖို့ ချိန်းလိုက်တော့သည်။ ထို့အတူ ကိုကိုးကိုတော့ ရှေ့တစ်ရက်မှာပင် တွေ့ကြရအောင်ဆိုပြီး ကာရန် ချိန်းလိုက်သည်။ သူကတော့ ကာရန်ဘာလုပ်တော့မည်ဆိုတာ မသိဘဲ ကာရန်ဆီသို့ ရောက်လာကာ အချစ်ဦးကာတွေဖွင့်၍ ပြောပြနေသေးသည်။

ကာရန်က သူ့အပြောတွေကို နားထောင်ပြီးသွားသောအခါ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ကိုကိုး ... မနက်ဖြန်ကျရင် ကာရန်နှင့် သဘောတူထားတယ်ဆိုတဲ့ စွမ်းထွဋ်ခေါင်ကို ကာရန်တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ကာရန်”

ကိုကိုးက တကယ်ပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ပိုင်နိုင်လှသော အိုက်တင်ဖြင့် ကာရန်ကို ပီရိစွာ လိမ်ပြနေတာပဲဖြစ်သည်။ ကာရန်သည် မဲပြုံးတစ်ချက်ပြီး လိုက်ရင်း ...

“မနက်ဖြန် စွမ်းထွဋ်ခေါင်နဲ့တွေ့ရင် ကာရန် သူ့ကိုလုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောပြလိုက်မယ်နော်”

“ကောင်းတယ် ... ကာရန် ... ပြော ... ပြော”

“ကိုကိုး ... ကာရန်ဘဝမှာ လိမ်တာကို အမုန်းဆုံးပဲ”

ကာရန်က အဆက်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်လျှင် သူက မျက်နှာတစ်ချက်မျက်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် အပြုံးဖြင့်ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။ ကာရန်သည် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထုရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုကျောခိုင်းကာ လက်ပိုက်၍ တစ်လုံးချင်းစီ ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်က တကယ်ကိုပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့တာပေါ့၊ စွမ်းထွင်ခေါင် ... ပြော ဘယ်လိုလိမ်ဆင်တွေနဲ့ ကျွန်မကိုလိမ်နေဦးမှာလဲ ... ဟင်”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် သူက အံ့အားသင့်သွားပြီး ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေလေသည်။ ကာရန်သည် သူ့ရဲ့သွေးပျက်သွားသောပုံစံကို မဲတဲတဲဖြင့် မမှိတ်မသုန် ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ရှင်ရဲ့ကလိမ်ကကျစ်ဇာတ်ကို ဒီမှာတင်ရပ်တော့ စွမ်းထွင်ခေါင်၊ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ် ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ ကိုကိုးဆိုတာကိုလည်း မသိခဲ့ဘူးလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပြီ၊ စွမ်းထွင်ခေါင်ကိုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ လက်မခံဘူး မှတ်လိုက်ပါ”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ကာရန်၊ ကိုယ်ပြောတာကို လက်ခံပေးပါကွာ၊ ကိုယ် အခုလိုမျိုး လုပ်တယ်ဆိုတာကလည်း ကာရန်က ကိုယ့်ကို စွမ်းထွင်ခေါင်အဖြစ်နဲ့ လက်မှမခံတာ၊ ကိုယ်က ကာရန်ကို ချစ်လွန်းလို့ အခုလို လိမ်သလိုဖြစ်သွားတာပါကွာ၊ ဒီကိစ္စတွေကို အန်ကယ်နဲ့ အန်တီလည်း သိပါတယ် ကာရန်”

သူ့ရဲ့လက်ကားရာ ခြေကားရားပုံစံဖြင့် ကာရန်ကို အသည်းအသန် တောင်းပန်လျှင်လည်း မာကျောနေသော ကာရန် နှလုံးသားက သူ့ကို လက်မခံရဲတော့ပေ။

“တော်ပါတော့ ... စွမ်းထွင်ခေါင်၊ ကျွန်မကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့တော့၊ ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ကျွန်မ တကယ်အံ့သြတယ်၊ နာမည်အတုသုံးပြီးတော့များ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ညာယူရဲတယ်နော်”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ကာရန်၊ ကိုယ် ကာရန်ကို နာမည်အတုသုံးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်နာမည်ကိုက ကိုကိုးပါ၊ ကာရန်အချစ်ကို ညာယူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် ကာရန်ကို တကယ်ချစ်တာပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ ကာရန်ရယ် ...

ကာရန် ကျေနပ်အောင် ကိုယ်အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါရစေ၊ ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုအကြည့်မျိုးတော့ မကြည့်ပါနဲ့ ကာရန်ရယ်”

ကာရန်သည် သူ့ကို မဲပြီးတစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာ ...

“ဘယ်လို တောင်းပန် တောင်းပန် ကျွန်မ မကျေနပ်နိုင်ဘူး ဈေးထွင်ခေါင်၊ ရှင့်ကို တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောလိုက်မယ်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ကျွန်မနဲ့ လာမပတ်သက်ပါနဲ့၊ ရှင့်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ တိုက်တွန်းကြပါစေ၊ ရှင်သိထားဖို့က ကျွန်မ ရှင့်ကို လုံးဝလက်မခံဘူး ဆိုတာပဲ ...

ရှင်သွားတော့၊ ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ လာမပတ်သက်ပါနဲ့တော့”

“ကာရန်”

သူက ကာရန်ရဲ့လက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး တောင်းပန်လျှင် ကာရန်သည် သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ ...

“ကျွန်မလက်ကို လွှတ်လိုက်ပါ ဈေးထွင်ခေါင်၊ ကျွန်မ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရိုက်လိုက်ရတဲ့အထိ ဒေါသတွေ ထွက်လာအောင် ကျွန်မ စိတ်ကိုမဆွပေးပါနဲ့၊ လွှတ်လိုက်ပါ”

“မလွှတ်ဘူး ကာရန်၊ ကိုယ့်ပါးကို ကာရန်ကြိုက်သလောက် ရိုက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကိုယ်မမူဘူး ...

ကိုယ့်ကိုတော့ ကာရန်နှင့် ပတ်သက်ခွင့်ပေးပါ”
ကာရန်သည် သူ့မျက်နှာကို ခါးသီးစွာကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက်ကို ဆောင့်ရုန်းကာ ...

“ရှင်ဘဝမှာ ကာရန်ချယ် ဆိုတဲ့မိန်းမကို ဘယ်လိုပဲတောင်းပန် တောင်းပန် မရတော့ဘူးလို့ မှတ်ထားလိုက်ပါ ဈေးထွင်ခေါင်”

“ကာရန် ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေလေ”

“ရှင်လိမ့်ညာမှုနဲ့အတူ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်သက်မှုတွေကို မေ့ပစ်လိုက်တော့ ...

ရှင်မျက်နှာကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ပါရစေနဲ့ ဈေးထွင်ခေါင်”

ကာရန်သည် သူ့ကို စိမ်းကားစွာကြည့်၍ သူ့ရှေ့ကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ ပြတ်လုမတတ် အံတင်းတင်းကြိတ်ထားရင်း မျက်ရည်မကျအောင် အထူးကိုထိန်းထားနေရသည်။ သူ ကာရန်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာလားဆိုတာကို တောင် ကာရန် မယုံရဲတော့ပါပေ။

ယောက်ျားတွေဟာ သူတို့လိုချင်တာဆို မရ၊ရအောင်
ယူတတ်တယ်ဆိုသည့်စိတ်နှင့် မိန်းကလေးတွေရဲ့မာနကို ချိုးတတ်
ကြတာလား။ အား ... အဲသည့်အချစ်ကို ကာရန် နာကြည်းလိုက်
တာ။

ကာရန်သည် ကိုယ့်ကို အား ... နှင့်ပေါင်း၍ လက်
ခုံးခြား လိမ်ညာခဲ့သည့်အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း ရင်ဘတ်ထဲ
မှာ ဘာကိုနာကျင်မှန်းမသိ ဝမ်းနည်းနာကျင်လာရသည်။

ကိုကိုးရယ် ... ရှင်မိုးလို့ ကျွန်မရဲ့အချစ်ကို ညာယူ
ရက်တယ်။ ကြင်ကြင်နာနာအကြည့်တွေ၊ နူးညံ့တဲ့အပြောတွေကို
ကြားယောင်လာတိုင်း ဒူးတွေသည် ခွေခနဲတောင် ယိုင်လဲသွားချင်
ပေသည်။ ရှင် ကာရန်ကို အရူးလုပ်သွားတာပါပဲ။

ကာရန်သည် စုတ်ပြတ်သတ်နေသော နှလုံးသားကို
တစ်စစဖြစ်မသွားအောင် ကျားကန်၊ကန်ကြောက်ထားရင်း သူ့ကို
မေ့ပစ်ဖို့ အထူးကြိုးစားရပါဦးမည်။

ကာရန် သည်ကိစ္စတွေကို ဘယ်လိုသိသွားသလဲ
ဆိုတာတော့ သူ လုံးဝမစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။ ကာရန်က သူ
ကို နာနာကြည်းကြည်းကို ပြောဆိုသွားတာဖြစ်သည်။ သူ မျှော်
လင့်စိတ်ကူးထားသော ဘဝသည် အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ပါ။ မနက်
ဖြန်မှာ ကာရန် အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းဆန်နေသော စွမ်းထွဋ်ခေါင်
သည် ကာရန်ရဲ့ချစ်သူ ကိုကိုးဖြစ်သည်ဆိုတာကို ကာရန်သိအောင်
ပြောပြပြီး ပျော်ရွှင်စွာ လက်ထပ်ကြမည်။ အဲဒါပဲဖြစ်သည်။

အခုတော့ အရာအားလုံးသည် နဲ့ကျင်ဘက်တွေ
ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဘာတွေလဲ ... ဘာတွေဖြစ်သွားတာလဲ၊
ကာရန်ကို သူ အရမ်းကိုချစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ နှစ်လွန်းလို့လည်း
သူ့အလုပ်တွေအားလုံးကို ထားခဲ့ကာ ကာရန်ရဲ့အချစ်ကို ရအောင်
ယူခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဖေဖေတို့က ကာရန်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးမည် ဆိုပြီး ကာရန်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ပြကတည်းက သူက ကာရန်ကိုစွဲလမ်း ခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ ကာရန်က သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းလိုက်တယ် ဆိုသောသတင်းက သူ့ကိုမျှားစွာ ရင်နာစေပါသည်။ အဲဒါကြောင့် မို့လည်း ကာရန်ဆီကအချစ်ကိုရဖို့အတွက် ကာရန်မိဘတွေ၊ သူ့မိဘတွေနှင့် ကာရန်သူငယ်ချင်းတွေ၊ လေးစံ အားလုံးနှင့်တိုင် ပင်ကာ ကာရန်ရဲ့အချစ်ကို ရရှိရေးအစီအစဉ်ကို စတင်ခဲ့တာဖြစ် သည်။

ကာရန် မော်လမြိုင်ကနေ ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာသည့် နေ့မှာပဲ သူက ကာရန်နှင့် တစ်ခုံတည်းရအောင် စီစဉ်ခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း twist အမျိုးမျိုးသုံးကာ ကာရန်ရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုကို အရင်ဆုံးရအောင် ယူပြီးမှ တစ်ဆင့်တက်ကာ ကာရန်ရဲ့အချစ်ကို ယူခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကာရန်ကို ဆပ်ပရိုက်(စ်)လုပ်ချင်သော သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ စွမ်းထွင်ခေါင်ဟု လူကြီးတွေရဲ့ရှေ့မှာ ပြောပြလိုက် မည်။ အဲဒါဆိုရင် ကာရန် ဘယ်လောက်တောင်များ အံ့သြသွား လိမ့်မလဲ။ ကာရန်ရဲ့သတို့သားဟာ ချစ်တတ်တဲ့နေရာမှာတော့ romantic ဆန်ဆန် ဆပ်ပရိုက်(စ်)တွေနှင့် ချစ်တတ်သူရယ်ဆိုပြီး

သူတို့အိမ်ထောင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အမှတ်တရတစ်ခုအနေ ဖြင့် တသသပြောနေဖြစ်အောင် ဒီအစီအစဉ်တွေကို စီစဉ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပေသည်။

သူ့ရဲ့မှိုင့်တွေငေးမောနေသော ပုံစံကိုကြည့်ကာ သူ့ အဖေနှင့်အမေကတော့ ဖျောင်းဖျာပြောဆိုရာပါသည်။

“သားရယ် ... သမီးလေးက သွေးပူတုန်းခဏမို့ ဒီလို ပြောလိုက်တာ ဖြစ်မှာပါ။ လူကြီးတွေက စီစဉ်ထားပြီးကိစ္စ ကို ကာရန်ကလည်း ဖျက်ဆီးပစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ...

သူ့စိတ်တွေကို တည်ငြိမ်သွားအောင် အချိန်ခဏ တော့ စောင့်ပေးရမှာပေါ့ သားရယ်၊ အမြဲတမ်း ကံကောင်း နေတဲ့သားက အချစ်ရေးမှာလည်း ကံကောင်းမှာပါကွာ”

အဖေတို့ ဖျောင်းဖျာသလိုပဲ အမှန်တကယ်ဖြစ်လာရင် တော့ အတိုင်းထက်အလွန် ကောင်းပေလိမ့်မည်။ သို့ပေမဲ့ အဲသလို ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ သူ့အတွက် အလွန်တရာမှ ရာခိုင်နှုန်းနည်းပါးလှပါ သည်။ ကာရန်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သူ သဘောပေါက်ပါသည်။ အခု ချိန်မှာတော့ သူဟာ နှလုံးသားပျောက်သွားသော ကောင်လေးတစ် ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

နူးညံ့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဖြင့် သည်ကောင်
မလေးကို အလိုလိုက် ချစ်နိုင်သူမှာ စွမ်းထွင်ခေါင်ဆိုသည့် သူ
ကလွဲပြီး တခြားရှိမည် မဟုတ်ပါ။

ကာရန်ဟာ သူ့အတွက်တော့ မနက်ဖြန်လေးပင်ဖြစ်
ပါသည်။ ဤမျှော်လင့်ချက်တွေ တဖွေတဖိုက်နှင့် သူ့ရင်ခွင်ကို
မနက်ဖြန်လေးရောက်လာဖို့ ဘုရားမှာဒူးထောက်၍ သစ္စာပြုရပါ
ဦးမည်။

“ကိုကိုး ... မင်း ကောင်မလေးကို အင်းလျားမှာတွေ့တယ်
ကွ၊ လိုက်သွားလိုက်ဦး”

ဒိုးဒိုးက ဖုန်းဆက်ပြီး သတိပေးလျှင် ကိုကိုးသည်
ချက်ချင်းပင် အင်းလျားဘက်သို့ ထသွားလိုက်လျှင် ကန်ပေါင်ရဲ့
ခုံတန်းလျားတစ်ခုမှာ ငေးငိုင်းငိုင်းလေး ထိုင်နေသော ကာရန်ကို
တွေ့ရပေသည်။ ခရမ်းရောင်ဂါဝန်ဖားဖားလေးကို လှပစွာဝတ်ဆင်
ထား၍ ဆံပင်လေးကို ဒီအတိုင်းဖြန့်ချထားသော ချစ်စဖွယ်သူမ
သည် ကန်ရေပြင်ကိုသာ လွမ်းဆွေးစွာ ငေးကြည့်နေပါသည်။

ကာရန်လည်း အချစ်ကြောင့် ခံစားနေရမှာ အသေ
အချာပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဟာ သာမန်ကာ

လျှင်လည်း မဟုတ်ပေ။ သူသည် မချင်ရဲသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့်
ကာရန်ဆီသို့ ပျောက်သွားလိုက်ပြီး “ကာရန်”ဟု တိုးသက်သက်
လေး ခေါ်လိုက်လျှင် ဆွေးလျလျ မျက်ဝန်းဘို့ဖြင့် သူ့ကိုမောကြည့်
သည်။ ပြီ လျှင်တော့ ချက်ချင်းပင် မျက်ဝန်းအရောင်ပြောင်းသွား
ကာ ထထက်သွားဖို့ပြင်လျှင် သူက ကမန် တတန်းလက်ကာပြ
၍ ...

“ခဏလေးပါ ကာရန်ရုပ်၊ ကိုယ် ပြောကာလေးကိုတော့
ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါဇွန့်”

သူ့ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ကာရန်က သူ့ကို သူစိမ်းတစ်
ယောက်လို အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်မကို အေးအေးဆေးဆေးနေခွင့်ပေးပါ စွမ်းထွင်ခေါ၊
ရှင်ရဲ့စကားလုံးတွေဟာ ကျွန်မအတွက် နားခါးလွန်းလို့ပါ။”

ကာရန်က ပြတ်သာ စွာ ပြောလိုက်လျှင်တော့ သူ
ကတော့ ရင်ဘတ်ကို မီးစနဲ့ဆောင့်ထိုးခံရလိုက်လို့ကို ခံစားလိုက်
ရသည်။ ခပ်အေးအေးတိုက်ခတ်နေသော လေပြည်နှင့် လိမ္မော်
ရောင်ညနေခင်းထဲမှာ အင်းလျားရေပြင်၌ လိုက်ဖက်စွာ အချစ်
ကြီးသော ချစ်သူတို့တွေ့ရဲ့ ချစ်စကားများပဲ ရှိနေသင့်တာပေါ့။

အခုတော့ သူ သိပ်ချစ်ရပါသော ကာရန်သည် ထင်မထားလောက်
အောင်ကို ရက်စက်ကာ သူ့ကို မာကျောနေချေပြီ။ အား ... ကျွန်
ပစ် (cupid) ရေ မင်းပစ်လိုက်တဲ့မြားက ကာရန်ရင်ကိုမှ ထိမှန်
ရဲ့လားကွာ။

“နောက် ဘယ်တော့မှ ရှင် ကျွန်မရဲ့ရှေ့ကို မလာပါ။
စွမ်းထွဋ်ခေါင်၊ ကျွန်မ မေ့ထားတဲ့ကိစ္စကို အစမဖော်ပါ
နဲ့။”

ကာရန်က အပြတ်သားဆုံးပြောကာ သူ့ကို ထားခဲ့
ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူကတော့ ကာရန်ထိုင်ခဲ့သော
ခုံတန်းလျားလေးမှာ အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချရင်း သူ ဘာလို့မတောင်း
ပန်တတ်ရတာလဲဟုပင် တွေးနေမိသည်။

တခြားခုံတန်းလျားတွေမှာတော့ သမီးရည်းစားတွေ
က အဆင်ပြေနေကြသည်။ သူကတော့ တစ်ယောက်တည်းငိုငို
ဆင်းရင်း အချစ်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်မိပါသည်။

ရင်ဘတ်ကြီးနှင့်ရင်းကာ သိရသော အချစ်၏
အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရိုးသားမှုကို အခြေခံမှသာ အချစ်၏တန်ဖိုး
သည် မြင့်တက်လာနိုင်ပေသည်။

အချစ် ... ရိုးသားမှု။ သူကတော့ ကာရန်ချယ်ဆို
သော ကောင်မလေးကို ရှိရှိသမျှ အချစ်တို့ဖြင့် ပုံအောချစ်ခဲ့တာ
ဖြစ်ပါသည်။ အဲသည်အတွက် သူ့ရဲ့စိတ်တွေအားလုံးကို ကာရန်
ဆီမှာပဲ နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့သည်။ ကာရန် ချစ်ဖို့အတွက် သူ ခပ်ပါး
ပါး လျှို့ဝှက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

အဲဒါဟာ သူ မှားသလား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကာရန်ရယ်၊ နင် ခုလို စိတ်လိုက်
မာန်ပါ လုပ်တာတော့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

ပန်းသီက ကာရန်ကို ဝေဖန်လျှင် ကာရန်က ဘင်း
ထားသောမျက်နှာကို ပိုပြီးစုတင်းလိုက်ရင်း ...

“နင်နော် ... ငါ့ကို အဲဒီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထပ်
ပြောရင် ငါ မော်လမြိုင်ပဲ ပြန်တော့မယ်”

“အယ် ... အေးပါ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ထပ်တော့ ပြဿနာ
မရှာပါနဲ့တော့”

ပန်းသီက ကာရန်လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ
ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူ ပြောဆိုသည်။ ကာရန် မော်လမြိုင် ပြန်သွား
မှာကို စိုးရိမ်သော ဖေဖေတို့က ကာရန်သူငယ်ချင်းတွေကို
ရန်ကုန်သို့ လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စွမ်းထွဋ်ခေါင်ကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်ပြီး ပန်းသီတို့ကို ကာရန်က သိပ်အစာမကြေသော
ကြောင့် ပန်းသီတို့ကလည်း ကာရန်ကို စွမ်းထွဋ်ခေါင်အား ခွင့်
လွှတ်ဖို့ သိပ်တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း မပြောရဲပေ။

“ကာရန် ... နင် ကိုကိုးကို မုန်းသွားပြီလားဟင်”

ယွန်းမိရဲ့အမေးကြောင့် ကာရန်သည် တစ်ချက်တော့
တွေဝေသွားသည်။ ကာရန်ဟာ တကယ်ပဲ ကိုကိုးကို မုန်းနေတာ
လား။ အဲသည့်မေးခွန်းအတွက်တော့ အဖြေဟာ ရေရေရာရာတော့
မရှိသေး။ သေချာတာကတော့ သူ လိမ်ရက်လေခြင်းဆိုပြီး
ခံပြင်း ဒေါသဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမုန်းတယ်ဆိုတာကတော့
ကာရန်စိတ်ထဲမှာ ရှိမနေသေးပေ။

“ဟဲ့ ... ငါတို့မေးတာ ဖြေဦးလေဟာ”

“ငါဖြေရင် နင်တို့က ဟိုတစ်ယောက်ဆီ သွားသံတော်ဦး
တင်ဦးမှာမှလား”

“ဟယ် ... အဲဒီလိုတော့ အထင်တော်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ ကာရန်ရယ်၊ ငါတို့က သူ့ကို နင်နဲ့သဘောတူလို့ နည်းနည်းပါးပါး ကူညီပေးတာပဲ ရှိတာပါဟယ်၊ အခုဟာက သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း နှီးနှောတိုင်ပင် မေးမြန်းတဲ့သဘောပါဟ”

ယွန်းမိက ပြောပြီးလျှင် ပန်းသီကလည်း စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေဟာ၊ နင်ကလည်း ငါတို့ကို တကယ်ပဲ အယုံကြည်မရှိတော့ဘူးလား၊ ငါတို့ဆိုတာ နင်နဲ့ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဟာကို ...

နင် ငါတို့ကို အရင်လို ရင်ဖွင့်သင့်တာပေါ့ဟယ်၊ ဒါမှ နင့်ခံစားချက်တွေကို ငါတို့က ဝေဖန်ပိုင်းဖြတ်နိုင်မှာပေါ့”

“နင်တို့ကို မယုံလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ငါ သူ့ကို မုန်းတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့လိမ်လည်မှုအတွက် ငါ အရမ်းခံပြင်းမိတယ်၊ သူနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်မို့ ငါ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့တာပါ ...

နင်တို့ကို ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူးဟာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စတွေက ပြီးသွားပြီပဲ”

ကာရန်ရဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့်ပြောသော စကားတို့ကို နားထောင်ရင်း ပန်းသီတို့ကတော့ အံ့သြစွာနားထောင်နေမိသည်။

“ဗေဖေကို နားလည်အောင် ပြောပြပြီးတော့ ငါ မော်လမြိုင်ပဲ ပြန်တော့မယ်”

“ဟယ် ... ကာရန်ရယ်၊ ချက်ချင်းကြီးတော့ မပြန်ပါနဲ့ဦးဟာ၊ နင် ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ငါတို့နှင့်မှအတူ ပြန်ပေါ့၊ နင့်အဖေက အလုပ်ကိစ္စတွေလည်း ပါလာသေးတယ်ဆိုတော့ ခဏတော့ သည်းခံပြီးနေပါဟာ”

ကာရန်က ခေါင်းသာလေးလေးတွဲတွဲကြီး ညိတ်လိုက်မိတော့သည်။ အချစ်ကြောင့် ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာဟာ သိပ်တော့ မသက်သာလှပါ။ သူနှင့် ပြဿနာတက်ပြီးနောက်မှာ ဒေါသတွေ မွန်ထူနေသောကြောင့် ဘာမှသိပ်မခံစားရပေမယ့် အခုနောက်ပိုင်း သွေးအေးသွားချိန်မှာတော့ သူ့ကို လွမ်းသလိုလို၊ စိတ်နာသလိုလို ဖြစ်လာပြီး ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်ဝမ်းနည်းလာရသည်။

အချစ်ဟာ သည်လောက်ပြင်းထန်တဲ့ ဝေဒနာမှန်း အစကသာ သိခဲ့ရင် ကာရန် သူ့ကို မချစ်ခဲ့မိပါဘူး။ ခုတော့ ချစ်ပြီးသား နှလုံးသားတစ်ခုသည် ခံစားချက်တွေဖြင့် နှင့်သီးဆို့ နှင့်နေရသည်။

“ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိ သမီးတို့အမေဆီက ဖုန်းလာတယ်”

လေးစံက ပန်းသီတို့ကို လှမ်းပြောလိုက်လျှင် ပန်းသီ တို့က အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ကာရန်ကတော့ ဒန်းလေး ပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ လေးစံက ကာရန်ရဲ့ဘေးမှာ အသာဝင်ထိုင်ကာ ...

“သမီး စိတ်ပြေလက်ပျောက် အလုပ်တစ်ခုခုလောက် လုပ်ပါလား၊ လေးစံရဲ့ကုမ္ပဏီမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လေးစံ၊ သမီး စဉ်းစားပါမယ်”

ကာရန်ရဲ့အပြောကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြု၍ လေးစံက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီးမှ စကားဆိုသည်။

“သမီး ... ညည်းပုံစံက အရမ်းကို တည်ငြိမ်နေသလား လို့၊ ဘာဖြစ်လဲဟာ ... အဲဒီလို ငိုငိုတိုတိုငိုငိုပုံမျိုးနဲ့ တော့ နေမနေနဲ့၊ ဒါကာရန်ချယ်ရဲ့ဒီဇိုင်းမှ မဟုတ်တာ”

လေးစံရဲ့စကားကြောင့် ကာရန်သည် အသာပြုံးလိုက် မိသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ အချစ်အတွက်နှင့် အလဲ အကွဲကို ခံစားနေပြီး မလုပ်တလုပ်ပုံစံဖြင့် နေရတာဟာ သိပ်တော့ မလန်းလှပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း နှလုံးသားကိုက နေမကောင်းနေတော့ ကာရန် ဒီတိုင်းပဲ ငိုနေရတာဖြစ်သည်။

အဲဒါတွေ အားလုံး ရှင်ကြောင့် ကိုကိုး။

“ဪ ... ဒီနေ့ညနေတောင် လေးစံတို့ dinner သွားရ မယ်နော် ကိုကိုး ... အဲ ... ထွင်ခေါင်တို့အိမ်မှာလေ”

ဟင် ... ကိုကိုးတို့အိမ်မှာ dinner လုပ်မယ်ဆို တော့ ...။ ကာရန်သည် သူ့ကို လုံးဝမတွေ့ချင်သောကြောင့် လေးစံကို ချက်ချင်းပင် မလိုက်ချင်ကြောင်း ပြောလိုက်ရသည်။

“လေးစံ ... ကာရန် မလိုက်ဘူးနော်”

“မလိုက်လို့တော့ မရဘူး သမီး၊ လူမှုရေးဆိုတာ ရှိတယ် ဝေ၊ အခု ကိုကိုးတို့ရဲ့မိဘတွေကလည်း ရန်ကုန်ကိုရောက် ဟုန်း အားလုံး စုစုစည်းစည်းလေးနဲ့ မိသားစုထမင်းစားပွဲ လေး လုပ်တဲ့သဘောပါ ...

ကိုကိုးရဲ့အလုပ်တွေက ဒီမှာ settel ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ သူ့မိဘတွေက ကိုကိုးအတွက် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပေးထားတယ်လေ။ အဲဒီတိုက်ခန်းမှာ မိသားစုစားပွဲလေးလုပ်မှာ”

ဒါဆို သူက ရန်ကုန်မှာပဲ အခြေတကျ နေထိုင်တော့မယ်ဆိုပါတော့။ အဲသလိုဆိုရင်တော့ ကာရန် တစ်ယောက်မော်လမြိုင်မှာ အေးဆေးစွာ နေလို့ရပြီပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘတွေ ရှိနေသေးတဲ့ ဇာတိမြို့ကိုတော့ သူပုံမှန်တော့ လာဖြစ်မှာပါ။

“ကာရန် ... ဒီနေ့လိုက်ခဲ့နော်၊ သမီးအဖေကလည်း သမီးကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောနေတယ်”

“အာ ... ကာရန် မလိုက်ချင်ပါဘူး လေးစံရယ်၊ ဖေဖေကိုလည်း လေးစံပဲ ကြည့်ကျက်ပြောလိုက်ပါ”

“ကာရန် ... ကိုကိုးက သမီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူလေ”

လေးစံရဲ့အဲသည့်စကားကြောင့်ကာရန်သည် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း ...

“ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ သမီးက နဂိုကတည်းက စွမ်းထွဋ်ခေါင်ကို လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ပါဘူးလို့ ဖေဖေကိုပြောထားပြီးသား ...

အဲဒီအတွက်ကြောင့်လည်း ကာရန် ဒီနေ့ dinner ကို မလိုက်နိုင်ဘူး”

“သမီးက တစ်ခုတည်းကိုပဲ တွေးထားတာကိုး၊ ကိစ္စတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်တော့မယ်ဆိုရင် အဘက်ဘက်က စဉ်းစားရတယ် သမီး ...

သမီးကို လေးစံကတော့ ဒီနေ့ dinner ကို လိုက်စေချင်တယ်၊ တချို့ကိစ္စတွေမှာ ကိုယ့်တစ်ဖက်တည်းက နေ မတွေးပါနဲ့၊ သူ့ဘက်ကနေလည်း တွေးကြည့်ပေးလိုက်ပါ”

လေးစံက အဓိပ္ပာယ်ရှိသော စကားတွေဆိုပြီး ကာရန်ရဲ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ပေးပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ကာရန်သည် လေးစံရဲ့စကားတွေကြောင့် စဉ်းစားစရာတွေဖြင့် အတွေးပွားသွားတော့သည်။

ဟုတ်လား ... တချို့ကိစ္စတွေကို နှစ်ကြိမ်မြင်ပေးရ
မှာလား။

ဟင့်အင်း ... ကာရန်ကတော့ မြင်မပေးနိုင်ပါ။
အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့သူက အရူးလုပ်တာကို သိရက်နှင့် ဂွတ်
မိုက်ပြီး ချစ်နေရမှာလား။

အဲဒါနှင့်ပင် ကာရန်သည် နူးညံ့ရိဝေသော အကြည့်
တွေနှင့်ကြည့်ကာ ဆပ်ပရိုက်(စ်)လုပ်တတ်လွန်းသော ကောင်းစက်
(လေး)ရဲ့အကြောင်းကို တွေးရင်း လှိုက်လှိုက်တကယ်လားနား
ခံစားချက်တို့ ဖြစ်လာပေသည်။

ဘုရားရေ ... သူ့ကို မမုန်းနိုင်သေးတာတော့၊ နေ
မှာပေါ့ပြီ။

ကာရန်သည် ကိုကိုးတို့အိမ်မှာ ညစာစားပွဲကို မလိုက်
ပါဘူး ငြင်းဆန်နေပါသော်လည်း နောက်ဆုံးမှာတော့ မတတ်သာ
သည့်အဆုံး လိုက်သွားရလေတော့သည်။ အဲဒီအိမ်သို့ရောက်လျှင်
ကိုကိုးကတော့ မှီရသောမျက်နှာဖြင့် ပြုံးပြီးနေသည်။ ကာရန်က
တော့ မှင်တည်တည်ဖြင့်ပင် နေလေသည်။

အပြာရောင် ခပ်ပွပွ ခါးရှည်ဘလောက်စ်လေးကို
ခါးတွင် အဖြူရောင်ခါးပတ်သေးသေးလေးကို ခပ်လျှော့လျှော့ပတ်
ကာ ဂျင်းစကတ်အရှည်လေးဖြင့် လှတပတ်လေး ဝတ်လာခဲ့သည်။
ဆပင်ကိုတော့ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ဖန်စီကျောက်ကလစ်လေးတွေ
ဖြင့်ကီးကာ ခပ်ရှင်းရှင်းလေးပဲ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ကိုကိုးက
တော့ ကာရန်ရဲ့မျက်နှာကို တစ်ချိန်လုံးပဲ ပြုံးစေဖြင့် ငေးကြည့်
နေတာ အခံရအခက်ဆုံးပဲဖြစ်သည်။

ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကတော့ ကိုကိုးရဲ့မိဘတွေနှင့်
စကားကောင်းနေကြသည်။ ကာရန်ကတော့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးသာ
ထိုင်နေပေသည်။ ဒါကိုရိပ်မိလေသော သူ့ဖေဖေက ...

“အဟော် ... သာ ... ကိုကိုး၊ ကာရန်ကိ ဧည့်ခံဦးလေ၊
ငြိမ်လှချည်လား။”

သူကလည်း ပါမစ်ရသွားသည်နှင့် ပြုံးပြီးနေသော
မျက်နှာဖြင့် ကာရန်ကို စကားစပြောလေသည်။

“လာလေ ... ကာရန်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ကိုယ့်စိုက်ထားတဲ့
အပင်လေးတွေရှိတယ်၊ သွားကြည့်ရအောင်။”

အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ ကာရန်ကို ဖိတ်ခေါ်တာဖြစ်သဖြင့် ငြင်းမရသည့်အဆုံးတွင်တော့ ဝရန်တာဘက်သို့ သူနှင့်အတူထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူက ပန်းပင်တွေကိုတော့ အတော်ချစ်ပုံရပါသည်။ မကျဉ်းမကျယ် ဝရန်တာလေးမှာ စနစ်တကျ စီရင်စိုက်ထားသော အလှပင်လေးများကို တွေ့ရလေသည်။ သူ့ရဲ့တိုက်ခန်းလေးက ရိုးရှင်းသော ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းလေးဖြစ်ပေမယ့် decoration အပြင်အဆင်နှင့် အိမ်နေရာအကျယ်အဝန်းကြောင့် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတွေလို စမတ်ကျလှပနေပါသည်။

ညောင်ခန်းသီးသန့်ဖွဲ့ထားသောကြောင့် ကာရန်တို့ ဝရန်တာဘက် ထွက်လာသောအခါ ဖေဖေတို့ ဘာတွေများပြောနေမလဲဆိုတာ သိလည်းမသိသလို မြင်လည်းမမြင်နိုင်တော့ပါ။ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိလှသော ညနေခင်းမှာ အခုလောလောဆယ် လမ်းခွဲထားသည့် (ကာရန်ဘက်က) ချစ်သူနှင့် အခုလို နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာဟာ သင့်တော်ပါရဲ့လား။

“ထိုင်လေ ကာရန်”

သူက ထိုင်ဖို့ပြောလျှင် ကာရန်က လှပစွာရှိနေသည့် ထိုင်ခုံလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သစ်လုံးဖြင့်ထွင်းကာ

အချောကိုင်ထားသည့် နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံပုံလေးဖြစ်သည်။ ခုံလေးကလည်း တစ်ခုံတည်းရှိတာမို့ ကာရန်နှင့်သူသာ ထိုင်လိုက်လျှင် ပူးပူးကပ်ကပ်လေး ဖြစ်နေမှာဖြစ်သည်။ ဒုက္ခပါပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

သူကလည်း ကာရန်ရဲ့စိတ်သဘောကို သိဟန်ဖြင့် အသာပြိုးကာ ...

“ထိုင်ပါ ကာရန်ရဲ့၊ ကိုယ်မထိုင်ပါဘူး”

ကာရန်က ခေါင်းအသားညှိတ်ပြကာ မကောင်းတတ်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

သူကတော့ ဝရန်တာလက်တန်းကိုမှီ၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောနေသည်။ ပြီးတော့မှ ဝိုးသက်ညင်သာသော အသံဖြင့် ကာရန်ကို ပြောလေသည်။

“ကိုယ် အရင်တုန်းက အချိန်လေးတွေကို အရမ်းသတိရတာပဲ၊ ကိုယ် သိပ်မှားသွားခဲ့တယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရင် ငါ့ကို စိတ်ကွက်သွားမလားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ကိုယ်ဟာ တခြားတစ်ယောက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာပါ ... ကိုယ့်မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး”

သူက လေပြေလေးနှင့် ကာရန်ကို ရှင်းပြပါသည်။
အင်း ... တကယ်ဆို ကာရန်ဟာ သူ့အပေါ် အဲသလောက်တော့
မပေါက်ကွဲသင့်တာတော့ အမှန်ပေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်
လောက်အောင် ပေါက်ကွဲမိသွားလည်း ဘယ်သူမှ ဝန်မခံ၊ မပြော
ပါဘဲ၊ မမျှော်လင့်ပဲ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုကိုးဟာ ကိုယ် အကြိမ်ကြိမ်
ငြင်းဆန်ခဲ့သော စွမ်းထွဋ်ခေါင်ဆိုတာ သိလိုက်ရချိန်မှာတော့
သူဟာ ငါ့ကို ပီရိစ္ဆာ လိမ်တယ်ဆိုပြီး ထိန်းမရတော့တာဖြစ်သည်။

အဲဒီအတွက် ကာရန် မမှားဘူးထင်တယ် ကိုကိုး။

“ကာရန် ... ကိုယ့်ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်ကို မုန်းနေတာ
လား”

“ကျွန်မတို့ topic ပြောင်းကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကာရန်အပြောကို သူက ဆိုနှင့်ဝမ်းနည်းလာသော
မျက်လုံးတို့ဖြင့်ကြည့်ရာ ရင်ထဲမှာ စူးရှအောင့်မျက်လားတော့သည်။
တကယ်လို့ ... ရှင်သာ မညာခဲ့ဘူးဆို ကျွန်မတို့ ပျော်ကြမလားပဲ
ကိုကိုးရယ်။ ကာရန်က သူ့ကို ဘာစကားမှ ဆက်မပြောချင်တော့
သဖြင့် သူစိုက်ထားတဲ့ အလှပန်းပင်လေးတွေကိုသာ ငေးမောနေ
မိသည်။ အငေးကောင်းနေစဉ်မှာပင် သူ့ဖုန်းလေးက သီချင်းသံ
သဲ့သဲ့လေး ပျံ့လွင့်လာပေသည်။

“တစ်ခါကလို xxx အကြွင်းမဲ့မေတ္တာမျိုးနဲ့ xxx ပူနေတဲ့
ရင်ထဲ ဖျန်းပက်ပေးပါဦး xxx အချိန်တိုင်းလို နာကျင်လေ
သမျှ xxx မင်းအနမ်းလေးတစ်ချက်နဲ့ xxx ကျေနပ်သွား
မယ် xxx ဘဝတိုင်းပဲ”

အမှန်တကယ်တော့ သူက ကာရန်ရှေ့မှာပင် ဇော်
ဝင်းထွဋ်ရဲ့ တစ်ခါကလိုသီချင်းကို ဖွင့်ပြတာဖြစ်သည်။ ခံစားချက်
နှင့် လွန်စွာတိုက်ဆိုင်ပါသော ဒီသီချင်းကို ကာရန်ကော သူပါ
ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားထောင်နေလိုက်ကြသည်။

“တစ်ခါကလို xxx ချစ်သူ့မျက်နှာလေးကို xxx သိုင်ကာ
ငေးကြည့်ရင်း xxx တစ်မိမိချစ်ချင်တယ် xxx အခု
တိုင်းဆို xxx လိုတာပြန်မရ xxx လက်လျှော့ရမလား xxx
ပိုင်ဆိုင်ခြင်းဟာ ဘာများလဲ”

ကိုကိုးရဲ့စိတ်တွေဟာလည်း တကယ်ပဲ အဲဒီသီချင်း
ထဲကလိုဖြစ်မည်ဟု ကာရန် ယုံကြည်ပါသည်။ ဒွိဟဖြစ်နေသည့်
စိတ်နှစ်ခုအတွက် ကာရန်သည် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်
လာသည်။

တကယ်တမ်း ပြောရမည်ဆိုရင်တော့ တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် အချစ်တို့ဖြင့် မပျက်စီးသွားသော နှလုံးသားသည်
သူ့ဘက်က ကာရန်ကို လိမ်ညာမှုကြောင့် ကာရန်လည်း တင်းခံ
နေတာဖြစ်သည်။

အချစ်သည် တကယ်ကိုပဲ ထိန်းရကျောင်းရခက်လှ
ပါသည်။

ကာရန်တို့ ပြန်ခါနီးတွင်တော့ သူက ဘယ်သူမှ
မကြားအောင် ကာရန်နားသို့ကပ်၍ တိုးတိုးလေး ပြောလေသည်။

“ကိုယ် ကာရန်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်
ပေးဖို့ ကိုယ်မျှော်လင့်နေပါရစေ”

အဲသည်စကားကြောင့် ကာရန်သည် သူ့ကို ခပ်စိမ်း
စိမ်းအကြည့်တို့ဖြင့်ကြည့်ကာ ဖေဖေ၊ မေမေတို့နှင့်အတူ အိမ်သို့
ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ အဲသည်ညတစ်ညလုံးမှာတော့ သူ ဖွင့်ပြခဲ့
တဲ့ “တစ်ခါကလို့” သီချင်းကသာ ကာရန်နားထဲမှာ တဝဲဝဲလည်
ဖြင့် ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိပါသည်။

သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေ အားလုံး settle ကျသွားချိန်မှာ
ရန်ကုန်မှာ အခြေတကျ နေနိုင်ပြီဆိုတော့မှ သူသည် ရန်ကုန်မှာ
နေဖို့ မနေဖို့ကို ရေရေလည်လည် စဉ်းစားနေရပေသည်။ အကြောင်း
ကတော့ ကာရန်ဟာ သူ့အဖေအလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်သွားပြီဆို
တာနှင့် မော်လမြိုင်ကိုပဲ ပြန်တော့မည်ဟု သတင်းရထားလိုပင်။

ကာရန်သာ မော်လမြိုင်ပြန်သွားလျှင် သူတော့ ရေ
ရေလည်လည် ဂိုးသွားမှာဖြစ်သည်။ သူ ဝါသနာပါရာ ကွန်ပျူတာ
လုပ်ငန်းတွေကို ပစ်ထားခဲ့ဖို့ဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်သလို ကာရန်
နှင့်ဝေးဖို့ကလည်း ပိုလိုတောင်မဖြစ်နိုင်ပါ။ အဲဒါကြောင့် သူ့မှာ
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိခင်မှာပင် သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံကြားသဖြင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အံ့သြလွန်း၍ လက်ထဲကစာအုပ်တောင်
ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ရိန်”

အဲသည့်စာအုပ်လေး ပြတ်အကျမှာပဲ သူ့ရဲ့နှုတ်ဖျားက လွတ်ခနဲ ဒီနာမည်ကို ထွက်သွားတာဖြစ်သည်။ သူမကတော့ မပြောင်းလဲသော ထုံးစံအတိုင်း ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံး၍ သူ့ဆီသို့ ဟစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာကာ ပြတ်ကျသွားသော စာအုပ်လေးကို ပြန်ကောက်ပေးပြီး မျက်ခုံးလေးတစ်ချက် ပင့်မ,ကာ တပ်ထားသော မျက်မှန်ခပ်ကြီးကြီးကို ချွတ်လိုက်လေသည်။

ဟင် ... သူမရဲ့မျက်လုံးတွေက အရင်လိုပဲ တလက်လက်ဖြာနေတုန်းပဲလား။ သူမက သူမရဲ့သွားတက်လေးပေါ်အောင် ရယ်ပြလိုက်ပြီးမှ ...

“နေကောင်းရဲ့လား ခေါင်”

သူသည် အံ့သြလွန်း၍ တော်တော်နှင့် စကားမပြောနိုင်သေးချေ။ ဘယ်လိုမှကို မျှော်လင့်မထားသောကြောင့် သူ့နှုတ်တွေ တဒဂံဆွဲအသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူမက အံ့သြမှင်တက်စွာငေးနေသော သူ့ကိုကြည့်၍ ...

“ဟေ့ ... ခေါင်၊ တို့ကို မသိတော့ဘူးလား”

သူမရဲ့မေးခွန်းကို ဘာမှမဖြေရသေးခင်မှာပင် မင်းသိုက်က သူ့အနားကို ရောက်လာပြီး သူ့ရှေ့က သူမကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ အံ့သြသွားသော မျက်ဝန်းအစုံတို့ဖြင့် ကြည့်ကာ သူမကို လက်ညှိုးထိုး၍ ...

“နင် ... ရိန်ရိန်၊ နင် ... နင် ... ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ ကဲပါ ... ဒါတွေ ထားစမ်းပါ ဒိုးဒိုးကော”

“သူ မော်လမြိုင် ခဏပြန်သွားတယ်”

သူမက ခေါင်းတဆက်ဆတ်ညိတ်ပြပြီးမှ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မင်းသိုက်ကို အဖော်စပ်လေသည်။

“ကဲ ... ငါတို့ တစ်ခုခုသွားသောက်ရအောင်လေ လာ”

“ဟို ... ငါက ဒီမှာ အလုပ်လေးတွေ မပြတ်သေးလို့”

မင်းသိုက် စကားမဆုံးခင်မှာပင် သူမက လက်ကာပြ

၍ ...

“ဖြစ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ခေါင်ကိုတော့ ခေါ်သွားမယ်နော်၊ ခေါင်အလုပ်တွေကိုတော့ နင်ပဲ ကြည့်လုပ်လိုက်တော့၊ လာ ... သွားကြမယ် ခေါင်”

အဲသည်စကားအဆုံးမှာပင် သူမရဲ့လက်က သူ့ရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ချိတ်ဆွဲပြီး သွားဖို့ခြေလှမ်းပြင်လျှင် သူက ချက်ချင်းပင် သူမရဲ့လက်ကို ရုန်းဖယ်လိုက်သဖြင့် အံ့သြ သွားဟန်ပြလျှင် သူက အားနာသွားပြီး ...

“ဟို ... ကိုယ့်ရဲ့ဖုန်း သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏလေး”

သူမက ခေါင်းအသာဆတ်ပြလျှင် သူက သူမနှင့် ဝေးရာနေရာသို့ သွားလိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့်ထိုးဖွလိုက် ကာ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

အား ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ရိန်ရိန်က ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး သူ့ဆီပြန်ရောက်လာတာလဲ။ သူ တကယ်ကို မမျှော်လင့် ထားတာပဲဖြစ်သည်။ ရိန်ရိန်ဟာ သူ့ဘဝထဲကနေ ထွက်သွားခဲ့ တာ ခြောက်နှစ်တောင် ရှိခဲ့ပြီပဲ။

ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... ဘာတွေလဲဟာ။

ကိုကိုသည် အချိန်အရမ်းကြီး ကြာနေရင် မကောင်း တော့သည်ဖြစ်သဖြင့် ပုံစံမပျက် အနေအထားရောက်အောင် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး ရိန်ရိန်ဆီသို့ သွားလိုက်တော့ သည်။

“ကြာလိုက်တာ ... ခေါင်ကလည်း၊ ကဲ ... သွားကြစို့”

သူ့ရဲ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ချိတ်ဆွဲကာ လျှောက် လာတော့သည်။ ကိုကိုသည် မလုံမလဲစိတ်တို့ဖြင့် သူမနှင့်အတူ အအေးဆိုင်ထိုင်ဖြစ်လေသည်။ ရိန်ရိန်ကတော့ အပြုံးလဲ့လဲ့တစ်ခု ဖြင့် သူ့ကို ပြုံးပြကာ ...

“ခေါင် ... မတွေ့ရတဲ့ ကာလအတွင်းမှာ ခေါင် အရမ်း ပြောင်းလဲသွားတယ်နော်”

ကိုကိုက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အသာပြုံးလိုက်လျှင် ရိန်ရိန်က မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်လိုက်ကာ ...

“ရည်းစားအသစ် ရနေပြီထင်တယ် ... ဟုတ်”

“ရိန်ရိန်က ဘယ်လိုကဘယ်လို ဒီကိုပြန်ရောက်လာတာလဲ”

“အင်း ... အလည်သဘောပါပဲ၊ ရိန် မြန်မာနိုင်ငံကိုမရောက် တာလည်း ခြောက်နှစ်နီးပါး ရှိနေပြီလေ၊ ပြီးတော့ ခေါင် ကိုလည်း သတိရလို့”

သူက စကားလွှဲပြီး မေးပါတယ်ဆိုမှ ဘူတာက ဒီမှာပဲ လာဆိုက်နေတော့သည်။ ကိုကိုသည် ပခုံးတစ်ချက်တွန့် ပြလိုက်တော့ ရိန်ရိန်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

“ဘာလဲ ... ခေါင်က ရိန်ကို စိတ်နာသွားပြီဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တို့က အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ”

“သူငယ်ချင်း ... ဟုတ်လား”

ရိန်ရိန်ရဲ့မေးခွန်းကို သူက ခေါင်းအသာညှိတ်ပြလိုက်တော့ သူများတွေ ရူးသွားနိုင်လောက်သည့် အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးပြရင်း

“ခေါင်ရယ် ... ခေါင် တကယ်ပြောင်းလဲသွားပြီပဲ၊ အေးပေါ့လေ၊ ရိန်တို့တွေ မတွေ့ဖြစ်တာတောင် ခြောက်နှစ်နီးပါးရှိနေပြီပဲဟာ၊ ရိန်ကတော့ အသက်ပိုကြီးလာတယ်၊ ပိုပြီး စာတွေတတ်လာတယ်၊ ဒီလောက်ပဲ ပြောင်းလဲသွားတာ ...

ခေါင်ကတော့ မထင်ရက်စရာကို တည်ငြိမ်သွားတယ်၊ ရင့်ကျက်သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် ရိန်ရိန်၊ ကိုယ် အများကြီးကို ပြောင်းလဲသွားတယ်၊ ကိုယ်က ဆယ်တန်းကျောင်းသားလေးလည်း မဟုတ်

တော့ဘူး၊ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်က ပထမနှစ်ကျောင်းသားလည်း မဟုတ်တော့ဘူး ...

Future Technology ရဲ့ ရှယ်ယာအများဆုံး ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက် ဖြစ်သလို တစ်ချိန်မှာ ထွင်ခေါင် construction ရဲ့ MD တစ်ဦးလည်း ဖြစ်တော့မှာ ...

အဲသလောက်ကို ပြောင်းလဲသွားတာ ရိန်ရိန်”

ကိုကိုရဲ့အပြောကို ရိန်ရိန်က ဟုတ်လားဆိုသော သဘောဖြင့် ခေါင်းလေးညှိတ်ပြလိုက်လျှင် သူကတော့ အသာပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ရိန်ရိန် ... ကိုယ်က လူတင်ပြောင်းလဲသွားတာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ဓာတ်တွေပါ ပြောင်းလဲသွားတာ”

“ဟုတ်မှာပါ ခေါင်ရယ်၊ ရိန် ယုံပါတယ်၊ ကဲ ... မေးတာကို အခုထိ မဖြေသေးဘူးနော် ...

ရည်းစားအသစ် ရနေပြီလားလို့”

သူက ခေါင်းအသာဆတ်ပြကာ ရိန်ရိန်ရဲ့မျက်လုံးတွေကို စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး ရင်ဘတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တမ်းတသံဖြင့် ...

“ရိန်ရိန် မေးသလို ကိုယ်ဖြေမယ်ဆိုရင်တော့ ရည်းစား အသစ်မရသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူတော့ တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် ရထားပြီးပြီ၊ အဲဒီအတွက် ဘာ ရည်းစားမှ မလိုအပ်တော့ဘူး”

“ဟာ ... တော်လ်ကီတွေက လန်းတယ်ဟေ့၊ အိုကေ ... တစ်နေ့ကျရင် မိတ်ဆက်ပေးဦးနော်”

သူက “အင်း” ဟုပြောပြီး နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ရိန်ရိန်ကတော့ အအေးပိုက်ကို လှပစွာ စုပ်ယူသောက်လိုက်ပြီး မှ ...

“ရိန်က ဒီမှာ ဧည့်သည်လိုမျိုး ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ခေါင် ရိန်သွားချင်တဲ့နေရာတွေ လိုက်ပို့ပေးနော်၊ ရိန်က အခု အန်တီမေရီလိုအိမ်မှာနေတယ်၊ သူတို့ဆီကနေတစ်ဆင့် ခေါင်သတင်းကို စုံစမ်းမိပြီး ခေါင်ဆီလိုက်လာတာ ...

ဧည့်သည်ကိုတော့ အထူးဧည့်ဝတ်ကျောပါနော် ခေါင်၊ ရိန်တို့က သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သလို တစ်ချိန်တုန်းက ခေါင်ရဲ့ old flame (ရည်းစားဟောင်း)ဆိုတော့ ဧည့်ဝတ် ကျောပြန်သင့်တယ်နော်”

ရိန်ရိန်ရဲ့အဲဒီစကားကြောင့် သူဟာ အထူးကိုပဲ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားကာ မြန်းဆို ကာရန်ရဲ့မျက်နှာလေးကို သွားမြင်ယောင်ပေသည်။ အား ... ငယ်ငယ်တုန်းက ကြိုက်တာ ကို ချစ်တယ်လို့ထင်ပြီး ရည်းစားထားခဲ့မိတာ မှားလိုက်တာ။

ကိုကိုးသည် စူးရှထက်မြက်သော မျက်ဝန်းတွေရဲ့ ပိုင်ရှင် မေသူရိန်ဆိုသော ကောင်မလေးအကြောင်းကို တွေးမိသွား သည်။ သူတို့ ကိုးဝန်းကျောင်းသားအရွယ်လောက်က သူတို့ရဲ့ ဇာတိမြို့လေးဖြစ်သော မော်လမြိုင်မြို့သို့ ရိန်ရိန်တို့ မိသားစုတွေ က ပြောင်းရွှေ့လာကာ သူတို့အုပ်စုနှင့် ခင်မင်ကာ ဆယ်တန်း နှစ်မှာတော့ သူနှင့် ကွင်းဟု နာမည်ကျော်သော ရိန်ရိန်တို့မှာ ရည်းစားဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့ဆယ်တန်းအောင်တော့ ပြဿနာစဖို့အကြောင်း ဖန်လာတော့သည်။ 3D ပါသော သူကတော့ သူဝါသနာပါရာ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်သို့တက်ဖို့ ရိန်ရိန်ကို ပြောပြတော့ ရိန်ရိန် က ဩစီမှာ ကျောင်းသွားတက်မည်ဟုသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ့ကိုပါ ဇွတ်အတင်းခေါ်လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အောင်မြင်တဲ့ ကွန်ပျူ

တာပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေသူအဖို့ ဒီမှာပညာ ပြည့်ဝသွားပြီဆိုမှ နိုင်ငံခြားမှာ ဆက်လက် ပညာဆည်းပူးချင်သူ ဖြစ်သည်။ အဲဒီမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပြဿနာက အကြီး အကျယ် စတော့တာဖြစ်သည်။

ညိုမရသည့်အဆုံးမှာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘိုင် ဘိုင်လုပ်ကာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်ကြတော့သည်။ အချိန်ကာလတွေကြာပြီး ရိန်ရိန်ကို လုံးဝမေ့ပျောက်သွားကာ သူ့ဘဝအတွက် စူးနင့်လောက်အောင် ချစ်မိသည့်ခင်သူ ရှိလာ ကာမှ ရိန်ရိန်က ပြန်ပေါ်လာပေသည်။

“ခေါင် ... ငုတ်တုတ်မေ့သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ရိန်ရိန်အပြောကြောင့် သူက ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် အသာရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ...

“ဆောရီး ရိန်ရိန်”

“အဟား ... ပြဿနာမရှိဘူး၊ ကဲ ... ခေါင်လည်း အလုပ် ရှိသေးဘယ်မှလား၊ နောက်မှ ထင်ဆုံတာပေါ့၊ ခေါင်ဖုန်း နံပါတ်က”

သူက ဖုန်းနံပါတ်ကို ချက်ချင်းပင် ရွတ်ပြလိုက်သည်။ ရိန်ရိန်က ဖုန်းထဲမှာ save လုပ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ...

“OK, ရိန် ဒီည ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ ခေါင် c u”

သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကာ ကိုယ့်ဌာနဆီသို့ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

သူ show room ကို ပြန်ရောက်တော့ မင်းသိုက်က သူ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ပေး၍ ...

“ရိန်ရိန်က ပိုပြီးတော့ လှလာသလို ပိုပြီးလည်း သွက် လက် ပွင့်လင်းလာသလိုပဲနော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ဘော်ဒါစိတ်နှင့်ပဲ ငါတို့တွေ ဆက်ဆံရင် ဘာရှေ့ခံမှ မရှိပါဘူးကွာ”

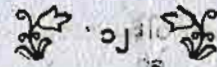
“ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ ကာရန် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ အဲဒါ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲမယ့် သစ္စာတရားပဲ”

အဲဒီသစ္စာစကားက သူ့ရင်ထဲရဲ့ ဦးအနက်ရှိုင်းဆုံး နေရာကနေ လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ ကာရန် သူ့ကို လောလောဆယ်မှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးပေမယ့် သူ့အချစ်တွေကို

သေချာသဘောပေါက်နားလည်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ကာရန်
ဆီမှ တူညီသောမေတ္တာတရားကို ရလာလိမ့်မည်ဟု အကြွင်းမဲ့
ယုံကြည်ထားပေသည်။

ကိုယ်စောင့်နေမှာပါ ကာရန်။

“ကာရန်ရေ ... သွားကြမယ်ဟေ့”

ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိတို့က ဒီနေ့မှာ ကြေးအိုးမှဓာတ်
ကျပ် ငွယ်ဆိုသဖြင့် ကာရန်မှာ မလိုက်ချင်ပါဘဲနှင့် YKKO သို့
ပါလာရလေသည်။ ကာရန်တို့ YKKO သို့ အဝင်မှာပင် ကာရန်
ထိုင်မည့်စားပွဲဝိုင်းရဲ့ မျက်စောင်းထိုးစားပွဲက အတွဲကို မြင်လိုက်
ရသောအခါ အံ့အားသင့်လွန်း၍ “ဟင်”ဆိုပြီး အာမေဇိုတ်ပြု
လိုက်လျှင် ပန်းသီတို့က ဘာဖြစ်တာလဲဟု မေးတော့ ကာရန်က
ဟိုဘက်ဝိုင်းကို မေးဆတ်ပြလိုက်ပြီးမှ ...

“နင်တို့သိပ်ပြီး သဘောတူပါတယ်ဆိုတဲ့ စွမ်းထွင်ခေါင်ကို တစ်ချက်လောက် ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

ကာရန် အပြောကြောင့် ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိက အသာလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး သူတို့ကလည်း အံ့အားသင့်သွားဟန် ဖြင့် ...

“ဟယ် ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကာရန် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါတို့ ဒီကိုလာတဲ့ရည်ရွယ် ချက်က ကြေးအိုးစားဖို့ ထိုင်လေ”

ကာရန်က ခပ်တည်တည်ပင် ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ သူတို့ကတော့ ကာရန်တို့ကို မြင်ပုံမပေါ်ပါ။ တစ် ကြိမ်မှာတော့ ကာရန်ရဲ့စိတ်တွေကို အမြင့်ဆုံး ဒေါသဒီဂရီအထိ ရောက်သွားအောင် သူတို့လုပ်ရပ်က စွမ်းဆောင်ပေးနေလေသည်။

ကြည့်စမ်း ... သူ့ဘေးနားက ကောင်မလေးက အသားဖတ်တစ်ဖတ်ကို တူဖြင့် သပ်ရပ်စွာညှပ်ပြီး သူ့ကို တယု ဟု ခွဲကျွေးနေတာများ။ တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူက ကာရန်ကို မြင်သွားကာ အံ့အားသင့်သွားပုံပေါ်သည်။

ကာရန်က မျက်နှာကို ဘာမှမဖြစ်သလို နေပြလိုက် လျှင် သူက ချက်ချင်းပင် ကာရန်တို့ဝိုင်းဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ခုံလွှတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ကာရန်ကို ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြလေ သည်။

“ကာရန် ... ကြေးအိုးလားတာလား၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့ လာတာလေ၊ သူက အခုမှ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာလေ”

“နေစမ်းပါဦး ... စွမ်းထွင်ခေါင်၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူက ဒါ တွေမေးနေလို့ ပြောရတာလဲ၊ ရှင့်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ ဒီထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး ...

ဟဲ့ ... ပန်းသီ၊ ပြောလိုက်ဦး”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုး၊ ရှင့်ဘာသာ ဘယ်သူနဲ့ပဲ လာလာပေါ့ ဘာဆိုင်လို့ လာပြောရတာလဲ ...

တစ်ခါတည်း ပြောထားလိုက်မယ်၊ နောက် ကျွန်မ တို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ပါနဲ့”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် အနူးအညွတ် တောင်းပန် ပါတယ်ကွာ၊ ကာရန်တို့ ထင်သလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပါ ...

ဟေ့ ... ရိန်ရိန် ခေအ”

ကိုကိုးက လက်ယပ်ခေါ်ပြလိုက်လျှင် ရိန်ရိန်က မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးကာ ခေါင်းခါပြသည်။ ပြီးလျှင်တော့ ဝိတ်တာ ကိုခေါ်၍ ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်ပြီး ကာရန်တို့ဝိုင်းဆီသို့ လျှောက်လာ ကာ ကာရန်တို့ကို တစ်ချက်တောင် ငဲ့မကြည့်ဘဲ ကိုကိုးကိုသာ လှမ်းပြောလေသည်။

“ရိန် ပြန်တော့မယ် ခေါင်၊ လိုက်မှာလား။”

ခေါင်တဲ့ ...။ ဟင် ... ကာရန်တောင် သူ့ကို ကိုကိုးဟုသာ ခေါ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သူမကသာလျှင် တမူထူးခေါ်လို့။ ကာရန်သည် လုံးဝစိတ်မဝင်စားစွာဖြင့် အအေးကို ငဲ့သောက်နေ လျှင် ကိုကိုးက ...

“ရိန်ရိန် ... ဒါ ငါပြောပြတဲ့ ငါ့ချစ်သူ ကာရန်ချယ်တဲ့၊

ကာရန် ... ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း မေသူရိန်တဲ့”

ကာရန်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက မာကျောကျောအထာ တွေပြလျှင် ကိုကိုးသည် စိတ်ညစ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်လိုက်ပြီး ...

“အိုကေ ... ရိန်ရိန် ... နင် သွားနှင့်တော့”

ရိန်ရိန်က ခေါင်းတစ်ချက်သာညှိတ်ပြ၍ ကြောကြော မော့မော့နှင့်ပင် ထွက်သွားလေသည်။ ကာရန်က သူမ မထွက် သွားခင်မှာပင် သူမ ကြားစေရန်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... စွမ်းထွဋ်ခေါင်ကို ခေါ်သွားလိုက်နော်၊ သူနဲ့တို့ က ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူက အတင်းတွယ်ကပ်နေတာ”

ကိုကိုးသည် ကျိုင်တော့တက်ပြီဆိုသော သဘောဖြင့် လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကဲ ... ကာရန်ကော ရိန်ရိန်ကော ကိုယ်တောင်းပန်ပါ တယ်၊ ကိုယ့်ပြဿနာကို ကိုယ်ရအောင် ရှင်းပါ့မယ်”

ရိန်ရိန်က သူတို့ဘက်ကိုလှည့်၍ ...

“ခေါင် ... ရိန်မှာ အချိန်မရှိဘူးနော်”

ကာရန်သည် သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ ဘဲ ဘေလ်ရှင်းကာ ထထွက်လာတော့သည်။ ကိုကိုးကလည်း သူ့နောက်မှလိုက်၍ တောင်းပန်နေလျှင် ...

“ဘာမှလိုက်ပြီ၊ တောင်းပန်မနေပါနဲ့၊ ရှင် ကျွန်မကို နောက်ထပ် ထပ်အနှောင့်အယှက် မပေးဖို့ပဲ ဆင်ခြင်ပါ”

ကာရန်က ပြောပြီးသည်နှင့် ကားပေါ်သို့တက်ကာ ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေသော်လည်း မြင်လွှာထဲမှာတော့ ကာရန်ကို ရိသွားသည့် ဟိုမေသူရိန် ဆိုသော မိန်းမကို လုံးဝမကျေမနပ်ချေ။ သူ့ရဲ့ပုံစံဟာ ကာရန်ကို ပခုံးချင်းယှဉ်လာသော အထာဖြင့် ရိသလို မျက်လုံးမျိုးတွေဖြင့် ကာရန်ကိုကြည့်သွားသည့် အကြည့်တွေကို ဒေါသဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။

ကိုကိုး ... သူလည်းပဲ ဘာထူးလဲ။ တစ်ဖက်မှာတော့ ကာရန်ကို သေလောက်အောင် လွမ်းပြ၊ တောင်းပန်ပြပေမယ့် ကာရန်နောက်ကွယ်မှာတော့ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဟုတ်လို့နေသည်။ သူ့ကို သစ္စာရှိစွာ ချစ်တတ်သူဟု ကာရန်ထင်ထားခဲ့တာ၊ အခုတော့ တက်တက်စင်အောင် လွဲခဲ့ပေပြီ။ ကာရန်သည် ငိုချင်လာစိတ်ကို အထူးပင် ထိန်းချုပ်ထားရတာဖြစ်သည်။

ဒီကိစ္စအတွက်နှင့်တော့ ကာရန်ဟာ မငိုသင့်ပေ။ ပန်းသီနှင့် ယွန်းမိတို့ကတော့ ကာရန် အထူးဒေါသဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိသောကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ နေနေသည်။

ညနေခင်းမှာတော့ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကာရန်ဆီသို့ သူ ရောက်ချင်ဟာသည်။ ကာရန်က လုံးဝအတွေ့မခံသောအခါ ကာရန် သူ့ကိုမတွေ့မချင်း အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝကနေ စောင့်နေပါမည်ဆိုပြီး ပန်းသီတို့ကတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းလေသည်။ ကိုကိုးကိစ္စကိုတော့ ဖေဖေတို့က ဘာမှမပြောကြပေ။ ကာရန် ညစာစားပြီးလို့ အခွေတစ်ခွေ ကြည့်ပြီးသွားချိန်တွင်တော့ ယွန်းမိက ကာရန်ကို လာပြောသည်။

“ဟဲ့ ... ကာရန်၊ ကိုကိုးက အပြင်မှာ အခုထိရပ်စောင့်နေတုန်းဟ၊ အန်ကယ်တို့က မျောင်းဖျပြီး ပြန်ခိုင်းတာလည်း မပြန်ဘူးတဲ့၊ နင် တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ပါဦးဟာ၊ သူ အပြင်မှာရပ်စောင့်နေတာလည်း တော်တော်ကြာပြီ”

ယွန်းမိ စကားကြောင့် “ဟယ်” ဆိုသောစကားကိုသာ ရင်ထဲကနေ မြည်တမ်းနိုင်တော့သည်။ သူ ကာရန်ဆီကို ရောက်လာတာ ညနေလေးနာရီလောက်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ အခုပဲ ကိုးနာရီထိုးခါနီးပြီဆိုတော့ သူ ဘယ်လောက်များညောင်းကာ စိုက်ဆွာနေလိမ့်မလဲ။ သူ့ကို သံယောဇဉ်မပြတ်သေးသော

နှလုံးသားဖြင့် သွားတွေ့ရကောင်းမလား တွေးမိချိန်မှာပဲ မေသူရိန် ဆိုသော မိန်းမကို ပြေးမြင်ကာ ပန်းသီတို့ကို ပြောလိုက်သည်။

“နေပလေစေ၊ သူ့ဘာသာသူ ညောင်းရင်ပြန်သွားလိမ့်မယ်”

ကာရန်ရဲ့ ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်အပြောကို ပန်းသီတို့က အံ့အားသင့်စွာကြည့်ရင်း ...

“ကာရန် ... နင် တကယ်ပဲ သူ့အတွက် ဘာခံစားချက်မှ မရှိတော့တာလား”

“နင်တို့ပဲ နေ့လယ်က အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့လိုက်တယ် မှလား၊ ယောက်ျားတွေက သူတို့နားမှာ ချစ်သူရှိနေဖို့ ထက် သူတို့အနားမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေရစေတဲ့ အိမ်ကလီ လေးတွေကို လိုချင်ကြတာမျိုးပဲလေ ...

အဲဒီလို ယောက်ျားတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သူ့ကို ငါက ဘာအတွက် ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်ထားရမှာလဲ”

ပန်းသီတို့က ဘာမှတော့ ထပ်မပြောကြတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့သို့သာ အသာထွက်သွားတော့သည်။ ကာရန်သည် ဟန်ဆောင်နေရတာ အလွန်ကို ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်သော နှလုံးသားဖြင့်

ဆိုဖာပေါ်သို့ ဘုန်းခံ ဝတ်ထိုင်လိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာကာ နေ့လယ်ကအကြောင်းကို ပြန်တွေးမိသည်။

သူ ရက်စက်လွန်းပါသည်။ နဂိုကဘည်းကမှ သူနှင့် ကာရန်ကြားမှာ အဖေအထစ်တွေ ရှိနေကြတာ၊ အခု သူက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်ပါ ကြည်နူးစွာတွဲနေကြ သည်ဆိုသည့် မြင်ကွင်းဟာ ကာရန်ရင်၌ မချီအောင်ကို ခံစားရလွန်းပါသည်။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူမဟာ ကိုကိုးကို ဘယ်လောက်ထိ သံမှောဇဉ်တွေ ရှိနေပါတယ်ဆိုတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေကို မြင်နေရသည်။

အဲဒါဟာ ဘာတွေလဲ။ ကာရန်ရဲ့အတွေးတွေ ချာလပတ်ယမ်းလို့ ကောင်းစဉ်မှာတော့ အိမ်ရှေ့က ဆူညံဆူညံအသံတွေကြားလျှင်ဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲဟု မနက် လှမ်းကြောက်ရင်တော့ ကာရန် ရှောင်ရသွားနိုင်သည့် အဖြေတစ်ခုကို ဖြေပေးလဲသည်။

“အိမ်ရှေ့မှာရပ်နေတဲ့ အစ်ကိုလေး မူးလဲသွားလို့တဲ့”

ဘုရားရေ... သူ ... သူမူးလဲသွားတယ်တဲ့။ ကာရန်သည် သူ့ကိုစိုးရိမ်စိတ် တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ဝိုင်နေရာကနေ

ဝန်းခနဲထကာ သူ့ဆီသို့ အပြေးသွားလိုက်လျှင် သူက အိပ်ခန်းထဲသို့ပင် ရောက်နေပြီ။ လေးစံကတော့ ဆရာဝန်ဆီကို ဖုန်းဆက်ခေါ်နေသောကြောင့် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေပေသည်။ ကာရန်သည် မချင့်မရဲသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် မေမေဆီသို့သွားကာ ခပ်တိုးတိုးမေးမိသည်။

“မေမေ ... သူ ... သူ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“မေမေတို့လည်း ကိုကိုးကို ပြန်ဖို့ပြောပါတယ်။ သူ့ကိုက သမီးနဲ့တွေ့ခွင့်ရမှ ပြန်ပါမယ်ဆိုပြီး ပေတေရပ်နေတာ ကောင်လေးက နဂိုကတည်းက ဖျားနေတာ၊ အခုမှလဲသွားလို့ အိမ်ထဲခေါ်လာတော့ အသားတွေက ခြစ်ခြစ်တောက်နေတာပဲ ပူလိုက်တာ၊ အဖျားကြီးပြီး မူးလဲသွားတာ ဖြစ်နိုင်လေ သမီးရဲ့”

သူ့ကာရန်သည် သတိလစ်နေသော သူ့ရဲ့မျက်နှာလေးကို ဝေးကြည့်ရင်းက မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာတော့သည်။ သူ့မျက်နှာလေးဟာ အရမ်းကို အပြစ်ကင်းတဲ့ပုံစံလေးပါလား။ ရှင်တကယ်ပဲ မေသူရိန်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လားဟင်။

“သမီးကို ဖေဖေ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ သံသယစိတ်တွေရှိနေရင် ဘာဆိုဘာမှ အဆင်မပြေဘူးနော်၊ သမီးစဉ်းစားပါ။ မောင်ထွဋ်ခေါင်ရဲ့မိဘတွေကိုလည်း ဖေဖေအားနာတယ်”

ဖေဖေက ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကာရန်က သဘောပေါက်စွာဖြင့် ခေါင်းအသာညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဆရာဝန်ရောက်လာလျှင်တော့ လိုအပ်သော ဆေးကုသမှုပြုပြီး နောက်မှာတော့ ကိုကိုးရဲ့မိဘတွေက ရောက်လို့လာသည်။ ကာရန်က ဘာပြောရမှန်းမသိသဖြင့် အသာရှောင်နေလျှင် သူ့မေမေက သဘောကောင်းစွာ ကာရန်ကို နားလည်ပေးရှာသည်။

“သမီးရယ် ... သားအပေါ်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ သားလေးက သမီးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အန်တီသိတာပေါ့၊ သားက သမီးလေး ဘာတွေကြိုက်တတ်တယ်၊ ဘယ်တွေသွားတတ်တယ် ဆိုတာတွေ သေချာသိအောင် ကြိုးစားပြီး သမီး အံ့ဩစေဖို့ သူ့မှာ နည်းလမ်းမျိုးစုံစဉ်းစားပြီး သမီးဆီက အချစ်ကို မျှော်လင့်နေတာပါကွယ်”

သားကို ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့လည်း အန်တီ တောင်းဆို
ပါရစေ ...

သားက သူ့ စွမ်းထွဋ်ခေါင်ဆိုတာ သမီးသိရင် သူ့
ကိုလက်မခံမှာစိုးတဲ့စိတ်ကြောင့် ဒီလိုမျိုး လိမ်သလိုတွေဖြစ်
ကုန်တာပါကွယ်”

သူ့အမေက ကာရန်ကို နားဝင်အောင်ရှင်းပြလျှင်
ကာရန်သည် သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး
ချည့်နဲ့လို့သွားသည်။ သူ ကာရန်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့
ယုံပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ကာရန်စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုအလိုမကျမှန်းမသိ။
စိတ်ထဲမှာ တန့်နဲ့ဖြင့် နေ့လယ်က အဖြစ်အပျက်ကို ဒေါသတွေ
ထွက်နေမိသည်။ ကိုကိုးရဲ့အမေ ခံစားချက်ကိုတော့ ကာရန်နား
လည်ပေးနိုင်ပါသည်။ အဲသည့်အတွက်ကြောင့်ပဲ ရင်ထဲကလာ
သည့် စကားအမှန်ကို ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ကာရန် သူ့ကိုခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်
အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်၊ အန်တီ စိတ်မပူပါနဲ့နော်”

အင်း ... ကာရန် ရင်ထဲက သူ့နှင့်ပတ်သက်တဲ့
အဖုအထစ်တစ်ခုတော့ ဖြေပျက်သွားခဲ့ပြီ။ မေသူရိန်ဆိုတဲ့ အမျိုး

သမီးဟာ သူနှင့်ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေတစ်ခုသိပြီဆို
တာနှင့် ကာရန်နှင့် သူ့အတွက် တိကျသေချာတဲ့အဖြေ ရှိလာ
လိမ့်မယ်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။

အခုချိန်မှာ တကယ်ကိုပဲ ကာရန် ဆုတောင်းနေမိတာ
က ကိုကိုးဟာ မေသူရိန်နှင့် သူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်ပါစေလို့။

သူ့ရဲ့မျက်လုံးနှစ်လုံး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူ့အတွေး ထဲ ဝင်ရောက်လာသည်မှာ “ငါ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်” ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ခေါင်းထဲမှာ တစစ မြင်ယောင်လာသည် က မနုဿိက အဖြစ်အပျက်တွေကိုပဲဖြစ်သည်။ သူနှင့် ရိန်ရိန်ကို အထင်မှားသွားသောကြောင့် ကာရန်ကို ရှင်းပြဖို့အတွက် ကာရန် သူ့ကို အတွေ့ခံရန် ကာရန်တို့အိမ်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေရင်းက အဖျားရှိန်တွေက တရိပ်ရိပ် ဘက်ကာ မူးချင်လာသလိုလို ရှိလာရင်း နောက်ဆုံးမှာ အမြင် အာရုံတွေ ဝေဝါးကာ ဘယ်လိုမှ တောင့်၍အားတင်းထားမရ သည့် အဆုံးမှာတော့ သူဟာ အုတ်ခုံရံကို မှီထားနေရင်းက အသိ အာရုံတွေ ပျောက်ဆုံးကာ နောက်ဆုံးမှာ ဘာဆိုဘာမှ သူ မသိ တော့တာဖြစ်သည်။

“နိုးနေပြီလား ... သက်သာရဲ့လားဟင်”

ဟာ ... ကာရန်။ ဒါဆို သူ အခုရောက်နေတာ ကာရန်အိမ်မှာပေါ့။ ကာရန်က သူ့ကို ကြင်နာစွာဖြင့် နဖူးကို အသာအယာ လာစမ်းပေးပြီး ...

“အင်း ... အဖျားကတော့ မရှိသလောက်ပါပဲ၊ ကိုယ်လည်း အေးသွားပြီ၊ ရှင် ညက အဖျားတွေကြီးပြီး သတိပါလစ် သွားတာ ...

အန်ကယ်နဲ့ အန်တီက အခုလေးတင် ပြန်သွားကြ တယ်၊ ပြီးတော့မှ ပြန်လာမယ်တဲ့”

သူက ခပ်တည်တည်ပင် ပြောနေသော ကာရန်ကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ ...

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ ကာရန်ရယ်၊ ရိန်ရိန်က ကိုယ့်ရဲ့သူငယ် ချင်းပါ”

“ရှင် နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်လေ ကိုကိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သက်သာအောင်နေပါ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုးလို့ အရင်လို ပြန်ခေါ်သံလေး ကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းသွားရပါသည်။ ကာရန်ရဲ့အချစ်

ကို ရရှိဖို့ဆို သူက ဘာတွေအခက်အခဲရှိရှိ ကျော်ဖြတ်မှာပဲဖြစ်သည်။

“ခဏလေးနော် ... ဖေဖေနှင့် မေမေကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ကာရန်က ထထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာတော့ ကာရန်မိဘတွေ ဝင်လာပေသည်။

သူက ရိုသေသမှုဖြင့် ချက်ချင်းထလိုက်လျှင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသောအခါ ...

“ရပါတယ် မောင်ထွဋ်ခေါင်ရယ်၊ သက်သာသလိုနေပါ၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“အခုတော့ သက်သာနေပါပြီ အန်ကယ်၊ အန်ကယ်တို့ အန်တီတို့ လေးစံတို့ကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ဂုဏ်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အားတင်းထားရင်ကနေ မူးလဲသွားတာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ကဲ ... မောင်ထွဋ်ခေါင် မျက်နှာသစ်လိုက်၊ ပြီးတော့ အဝတ်အစားလဲ၊ breakfast စားပြီး ဆေးသောက်ရမယ်”

သူက ရေချိုးခန်းထဲဝင်၍ ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကာ လေးစံပေးသောအင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကိုလဲပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာလိုက်သည်။

“လာ ... မောင်ထွဋ်ခေါင်ရေ ... breakfast စား၊ သမီးရေ မောင်ထွဋ်ခေါင်ကို ကော်ဖီပေးလိုက်ဦးလေ”

ကာရန်က သူ့ရဲ့ကော်ဖီခွက်ထဲသို့ ကော်ဖီပေးပြီး ဆေးပါ ဘေး၌အသင့်ချပေးထား၏။

“ကော်ဖီနဲ့မုန့် စားလိုက်၊ ပြီးရင် ဆေးသောက်လိုက်နော်”

ကိုကိုးသည် ကာရန်ရဲ့ ကြင်နာမှုလေးတွေကို ကျေနပ်စွာ ငေးကြည့်နေလျှင် အားလုံးက အလျှိုလျှို အလိုက်သိစွာ ရှောင်ထွက်သွားတော့သည်။ အဲသည်တော့မှ ကာရန်က သူ့ကို မျက်စောင်းအသာထိုးရင်း ...

“ရှင် breakfast မစားတော့ဘူးလား ကိုကိုး”

“စားမှာပါ ကာရန်ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြောတာလေးကို အရင် နားထောင်ပေးဦးလေ”

သူ့အပြောကို ကာရန်က မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကော်ဖီသောက်ရင်းနဲ့ပြော”

ကြည်လင်သာယာသော ရာသီဥတုအခြေအနေကို သူက ရိပ်စားမိပြီး သူ့ရဲ့ဖြစ်စဉ်တွေကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ စကားစတော့သည်။

“ကိုယ်လေ တကယ်မရည်ရွယ်ချင်ပေမယ့်လည်း ကိုယ်က စွမ်းထွဋ်ခေါင် ဆိုတာ ကာရန်သိသွားရင် ကိုယ့်အချစ်ကို လက်မခံမှာစိုးလို့”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် ကာရန်က စိတ်မရှည်သလို ကျစ်ခနဲ စုပ်သတ်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါတွေက ရှင် အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြပြီးပြီလေ၊ ကျွန်မ သိချင်တာက မေသူရိန်အကြောင်း”

သူက ဟုတ်ပါပြီဆိုသော သဘောဖြင့် ချစ်ဖို့ကောင်း စွာ ပြီးလိုက်ပြီး ကာရန်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ရိန်ရိန်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပါကွာ၊ အင်း ... ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ သူက ကိုယ့်ရဲ့ရည်းစားဟောင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ ပူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သူ့ကိုမချစ်ခဲ့ပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်

တုန်းက ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ်မှာ ကြိုက်တာကို ချစ်တာလို့ ထင်ခဲ့မိပြီး ကိုယ် သူ့နဲ့ပတ်သက်မိခဲ့တာပါ ...

တကယ်ပါ ကာရန်ရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကာရန်တစ် ယောက်ကိုပဲ နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ချစ်ခဲ့မိတာပါ”

ကာရန်က သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက် ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေထဲက အဓိပ္ပာယ်တွေကို ရှာဖွေနေသလိုပင်။ ယုံပါ၊ ကာရန်ရယ်။ ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ မင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ နင့်နင့်နဲနဲကို ချစ်မိသွားတာပါ။

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အဖြေတစ်ခုကို မြင်သွားသလို ကာရန်က ယောင်ယောင်လေးမျှ ပြီးလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မက ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေထက် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကို ပိုစိတ် ဝင်စားတယ်၊ လူတိုင်းမှာ အချစ်ဦးဆိုတာတော့ ရှိတတ် တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဦးတိုင်းကတော့ အချစ်ဆုံးမဖြစ် နိုင်ပါဘူးလေ၊ ရှင့်ကို ယုံလိုက်ပါ့မယ်”

ကာရန်ရဲ့အပြောကြောင့် သူဟာ ထရုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားကာ ကာရန်ရဲ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်၍ ...

“ဒါဆို ကိုယ်တို့တွေက အရင်လို ပြန်ဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်”

“ကျွန်မ အဲဒီလို တစ်ခွန်းမှမပြောဘူးနော်၊ အရင်လိုပြန်ပြီး ဖြစ်ဖို့ကတော့ စဉ်းစားရဦးမယ်၊ အဲဒီ မေသူရိန်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က ရှင်ကို အခုထိ သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်သေးတဲ့ပဲပဲနော်၊ အရမ်းကို ကြင်နာတာ”

“ဟာ ... ကာရန်ကလည်းကွာ၊ သူက ဧည့်သည်၊ ဒီလကုန်ရင် သူနေတဲ့ဩစီကို ပြန်တော့မယ့်သူပါ၊ သူတင်မကဘူး ဆယ်သူပဲ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုစိတ်ရှိရှိ ကိုယ်ကတော့ တစ်ပင်တည်း ရင်ထဲက ကာရန်”

ကာရန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ကာ မျက်စောင်းပါထိုးလိုက်ပြီး ...

“သွားစမ်းပါ၊ ဒါလား နေမကောင်းတဲ့လူ၊ ဘာလဲ မနေ့ညက မူးလဲသွားပြီး ခေါင်းကိုပါ ထိသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... ကာရန် ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားတဲ့နေ့ကတည်းက ဂေါက်သွားတာ၊ ကိုယ့်ဂေါက်ပျောက်ဖို့ ကာရန်ရဲ့ အချစ်ဆေးတိုက်မှရမယ်”

“ကဲ ... အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရှင် မေသူရိန်အပေါ်ကိုထားတဲ့ စိတ်အမှန်ကို ကျွန်မ သိချင်တယ်”

သူက အသာပြုံးလိုက်ပြီး မေးထောက်ကာ ခေါင်းလေးစောင်းလိုက်ပြီးမှ သူ့မျက်လုံးတွေကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး ...

“သေချာကြည့်ထားနော်၊ ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာ အဖြေမှန်တွေရှိပြီးသားပဲ ကာရန်ရယ် ...

ကိုယ် ရိန်ရိန်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး ခံစားလို့မရဘူး၊ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ကိုယ် တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးတာ မှန်ပေမယ့် အခုချိန်မှာတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာကော နှလုံးသားထဲမှာ ကာရန် တစ်ယောက်တည်းပဲ ... only u ”

ကာရန်သည် ကိုကိုးရဲ့အပြောတွေကို ယုံကြည်မိပါသည်။ ဒါပေမဲ့မေသူရိန်က ကိုကိုးကို ချစ်နေခဲ့သေးရင် ကာရန် သူမအပေါ် တရားပါ့မလား။ မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တို့ဖြင့် ကိုကိုးရဲ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်းက ...

“ကျွန်မ မေသူရိန်နှင့် စကားပြောကြည့်ချင်တယ် ကိုကိုး၊ သူ့ခံစားချက်တွေကို ဖတ်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

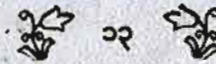

“အိုကေ ... ကာရန်၊ ကိုယ့်စိစဉ်လိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိန်ရိန်နဲ့ တွေ့ပြီးသွားရင်တော့ ကိုယ့်ကို အရင်လိုပဲ ပြန် ချစ်ပါတော့နော်”

ကိုကိုးရဲ့အပြောကို ကာရန်ကဲ့ ဘာမှဆက်မပြော တော့ဘဲ သည်အတိုင်းသာငြိမ်၍ နားထောင်နေလိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိရင် တငြိမ်ငြိမ်လိုက်ဖို့သော ခံစားချက်တို့ဖြင့် သူမအလိုကိုသာ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သည့်စိတ်ဆန္ဒတစ်ခုပဲ ရှိပါတော့သည်။

စိုင်းစိုင်း ဆိုတဲ့ သီချင်းထဲကလိုမျိုးပဲ သူလည်း ကာရန်ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိသည့်အတွက် မတွေဝေတော့ဘဲ သူမအတွက်ဆို ပင်လယ်ပြင်တောင် လက်ပစ်ကူးရဲပြီး ဘယ်အခါမှ မသေချင်တော့ဘဲ အမြဲကိုချစ်နေမိတာပဲ ဖြစ်သည်။

အင်း ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူနှင့် သူ့နတ်သမီးလေးဟာ တစ်နေ့နေ့တော့ သေချာပေါက် နိုးလောက်ပြီး လက်ထပ်ဖို့အထိကို မျှော်လင့်မိပါရဲ့။

ဒီနေ့ မေသူရိန်နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ ကာရန် ချိန်းထားသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ မေသူရိန်ကို တစ်ခါသာ မြင်ဖူးထားသော်လည်း သူမဟာ အတော်ကိုလှသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ကာရန်ကတော့ သတ်မှတ်ထားပါသည်။ ညနေဘက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားပြောကြဖို့ ချိန်းထားသည့် အတွက် အဝတ်အစားကို အသေအချာ ရွေးနေမိသည်။

စွမ်းထွဋ်ခေါင်နှင့် မကြာခင်မှာ လက်ထပ်တော့မည့် သတို့သမီးလောင်းအဖြစ်နှင့်ကော။ ကိုကိုးရဲ့ချစ်သူအဖြစ်နှင့်ပါ တွေ့ရမည့် ကာရန်ချယ်ဟာ မေသူရိန်ထက်တော့ လျော့လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိထားပါသည်။

မေသူရိန်က ဆွဲဆောင်မှုပြင်းပြင်းနှင့် လှသည်ဆိုရင် ကာရန်ကလည်း သူနှင့်နည်းတူ လှနေဖို့ လိုအပ်လှပါသည်။ မော်လမြိုင်သုစစ်စစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် အသားအရေ ကတော့ ရွှေဝါဝင်းကာ လှပသဖြစ်သဖြင့် အသားအရေစိုပြည် ခြင်းကို ယှဉ်ပြိုင်ရင်တော့ ကာရန်က အသာကြီးသာပါသည်။

ကာရန်သည် အဝါဖျော့ဖျော့ လိပ်ပြာအင်္ကျီကား ကားလေးကို opposite ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်အောင် ခရမ်းရောင် skinny ဂျင်းနှင့် ခပ်မိုက်မိုက် ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ shopping bag ပုံစံ အိတ်ကြီးကြီးကို ကောက်လွယ်လိုက်လျှင် အရမ်းကိုပြည့်စုံသွား ပါသည်။ ဆံပင်တွေကို အပူချောင်းနှင့် ခွေနဲ့နဲ့လေးဖြစ်အောင် Setting ကောက်ထားသဖြင့် သည်အတိုင်းပဲ ဖြန့်ချထားလိုက် တော့သည်။ သုံးနာရီထိုး အတိမှတော့ ကိုကိုးက ကာရန်ကို လာခေါ်ပါသည်။

ကိုကိုးရဲ့ပုံစံကိုမြင်လျှင် ကာရန်ဟာ သဘော့ခွေ သွားတော့သည်။ ကိုကိုးရဲ့အဝတ်အစားဒီဇိုင်းဟာ ကာရန်နှင့် သွားပြီး အရောင်တူနေ၏။ အဝါနုရောင် polo စပိုရှပ်ကို စတိုင်လ်ပန်တစ်ထည်နှင့် တွဲဖက်ဝတ်လိုက်ရုံဖြင့် အရမ်းကို သန့်

ပြန့်သားနားနေပါသည်။ ကိုကိုးရဲ့ပုံစံလေးဟာ တကယ်ကိုပဲ ချစ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

“ဟား ... ကိုယ်ကာရန်ရဲ့ ဒီဇိုင်းကတော့ မိုက်တယ်ကွာ၊ ကြီးလေ မိုက်လေ ကြီးမိုက်ပဲ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဘာ ... ပြောလိုက်တယ်”

“အဟော် ... အထင်တော်လွှဲတော်မမူလိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အသက်တွေကြီးကြီးလာတိုင်း ကာရန် ရဲ့ဒီဇိုင်းက ပိုပြီးမိုက်လာတယ်လို့ ပြောတာပါ”

အလျှောက်ကောင်းသော သည်ချစ်သူလေးကြောင့် ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပြီး ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းလေးတစ်ချက်ညှိတ် ပြလိုက်ကာ ...

“ကဲ ... သွားမယ်လေ၊ ဟိုတစ်ယောက် ရောက်နေဦး မယ်”

သူက ကောင်းပါပြီဆိုသော သဘောဖြင့် ခေါင်းလေး အသာငဲ့စောင်း၍ ကားဆီသို့ကြွပါဆိုပြီး လက်ကလေးလွှဲပြလိုက် လျှင် ကာရန်သည် အဲသည့်ပုံစံလေးကိုတော့ ရင်ထဲမှာသိမ်းထား ချင်လောက်အောင်ကို ချစ်စဖွယ်လေးဖြစ်နေသည်။

ကာရန်တို့ ကော်ဖီဆိုင်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မေသူရိန်က ရောက်လာပေသည်။ သူမကလည်း အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ခြယ်သလာတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြင့် အတော်လေး လှနေပါသည်။ အနက်ရောင် ဘလောက်(စ်)လှလှကို ဂျင်းဖျော့ ဒူးအတိပန်လ် ကျပ်ကျပ်လေးဖြင့် တွဲဖက်ဝင်ကာ ပန်ဆယ်လ်ဟီးကို စီးထားပါသော မေသူရိန်ဆိုသော မိန်းကလေးကလည်း sexy ဆန်သည့် ညှို့ဓာတ်တစ်မျိုးဖြင့် လန်ထွက်နေပါသည်။

ကာရန်နှင့် ကိုကိုးကို cute ဖြစ်သည့် အပြုံးတစ်ခုဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ...

“ဆောရီး ... တို့ မင်းတို့နောက်မှ ရောက်တဲ့အတွက်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကတော့ right time ပါပဲနော်”

သူ နောက်မှရောက်လာပေမယ့် ချိန်းထားတဲ့အချိန်အတိုင်း ကွက်တီရောက်လာပါတယ်ဆိုသော သဘောနှင့်လာပြောနေသော မေသူရိန်ကို ကာရန်ကလည်း အသိအမှတ်ပြုသလို ခေါင်းလေးတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။ ကာရန်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အေးစက်စက်အပြုအမူတွေကို ကိုကိုးက ကြားကဝင်ပေး၏။

“ကဲ ... မိတ်ဆက်ပေးဖို့တော့ အထူးမလိုတော့ပါဘူး။ ဟိုတစ်ခေါက်တုန်းကလည်း မိတ်ဆက်ပေးပြီးသားပဲ ... ရိန်ရိန် သူကတော့ ငါလက်ထပ်မယ့် ငါ့ချစ်သူ ကာရန်ချယ်တဲ့၊ ကာရန် ... ဒါက ကိုယ့်ရဲ့သူငယ်ချင်း မေသူရိန်တဲ့”

မေသူရိန်က နှုတ်ခမ်းလေးကို အသာတွန့်ကွေးကာ ခေါင်းလေးတစ်ချက် ညှိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကာရန်၊ ရိန်တို့ဆုံတာ နှစ်ခါရှိပြီပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့ မေသူရိန်၊ ကိုကိုးက မေသူရိန်အကြောင်းတွေ ပြောပြထားတော့ လူကိုတော့ ရင်းနှီးနေပြီးသားပါ”

သူမက အဲဒီစကားကို နားထောင်ပြီး သွားတက်လေးတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်ပြီး ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြကာ ...

“အင်းပေါ့ ... အင်းပေါ့ ... ခေါင်က ရိန်အကြောင်းကို ဖောက်သည်ချထားတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကာရန်က ခေါင်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးပဲဟာ အကုန်သိထားသင့်ပါတယ် ...

အင်း ... ရိန်က တစ်ချိန်တုန်းက ခေါင်းရဲ့ old flame ဆိုတာကော သိတယ်မှလား ကာရန်”

ဘုရားရေ ... သူ ... သူမဟာ ဒီလိုမေးခွန်းကြီးကို အခုလိုကြီး ပြောင်ကျကျမေးလိုက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပေ။ မေသူရိန်ဟာ အဲသလောက်ထိ ပွင့်လင်းလွန်းသည့် မိန်းကလေး မှန်း ကာရန် တကယ်ကို ထင်မထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကိုကိုးကတော့ သည်ပွဲမှာ ဘေးအသာထွက်နေမှန်း သိသာပါသည်။

ကာရန်က ပြီးတယ်ဆိုရုံမျှသာ ပြီးလိုက်ပြီး ...

“ဒါပေါ့ ... ကိုကိုးက ကာရန်ကို မေသူရိန်အကြောင်း ပြောပြပါတယ်ဆိုမှတော့ အကုန်လုံးပဲပေါ့”

“အဲဒီလိုဆိုတော့ ကာရန်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေဘူး လားဟင်၊ ဆိုလိုတာက ခေါင်နဲ့ရိန် ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ကာရန်ကို something ပေါ့”

အဲဒီစကားကိုတော့ ကာရန်က နည်းနည်းလေး တောင် ကြန့်ကြာမနေဘဲ ချက်ချင်းပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြေလိုက် သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေသူရိန်ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတိုင်းက ဒီလိုအဖြစ်မျိုးလေးတွေ ဖြစ်တတ်ကြတာပဲဟာ၊ ယောက်ျားလေးတွေက ချစ်တာနဲ့ ကြိုက်တာကို မခွဲခြား တတ်ကြဘူးလေ၊ teenager (ဆယ်ကျော်သက်)အရွယ်မျိုး မှာဆို ပိုဆိုးတာပေါ့၊ love နဲ့ like အဲဒီနှစ်ခုက ပုံသဏ္ဌာန်တူသလို feeling ကျတော့ အပေါ်ယံဆင်တယ် လေ ...

ဒါကို သူတို့ချစ်သူရှိလာတဲ့ တစ်နေ့ ဝန်ခံဖြစ်တဲ့ အခါကျရင် အဲဒီချစ်သူမိန်းကလေးက နားလည်မှုမရှိဘဲ နဲ့ ပုံကြီးချဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီမိန်းကလေးက တကယ် ကိုညံ့တယ်လို့ ကျွန်မကတော့ သတ်မှတ်တယ်၊ မေသူရိန် ဆိုရင်ကော ကျွန်မလိုပဲ ဆုံးဖြတ်မှာမှလား”

ပညာသားပါပါနှင့် နက်လိုက်သော ကာရန်ရဲ့အမေး ကို သူမက အပြုံးမပျက်စွာ ကိုကိုးကို အသာကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒါပေါ့ ... ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်သင့်တာပေါ့”

ကိုကိုးကတော့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုသတ်မှတ်လိုက် သည်မသိ မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်လိုက်ပြီး ...

“တွေ့တယ်နော် ရိန်ရိန်၊ ငါ့ချစ်သူလေးက ဘယ်လောက်များ အတွေးအခေါ်မြင့်ပြီး ငါ့ကိုချစ်တတ်သလဲလို့ ... အဟဲ ... နင်လည်း ရှာတော့လေ၊ ငါတို့ကို အားကျစမ်းပါဟ”

“အေးပါ ... ငါ့ရဲ့အိမ်ဦးနတ်ကိုတော့ သေချာစိစစ်ပြီး ရှာရဦးမှာပေါ့”

မေသူရိန်နှင့် ကိုကိုး စကားပြောနေစဉ်မှာ ကာရန်တွေ့လိုက်ရသည့် သူတို့ရဲ့အကြည့် (အထူးသဖြင့် သူမရဲ့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေပေါ့) တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ အရည်လဲသွားပြီး ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင်တော့ ဘော်ဒါတစ်ယောက်ပုံစံ ဆက်ဆံတာမျိုးပဲ ဖြစ်သည်။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ဆိုင်အရှေ့မှာ ကားဟွန်းတီးသံတွေ ကြားရသဖြင့် သူမက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ကားပိတ်နေတယ်ထင်ရဲ့၊ ခေါင်ရေ ... ရိန်ရဲ့ကားလေးကိုပါကင်မှာ ရွှေ့ပေးပါလားကွာ၊ ရိန်လာတုန်းက ပါကင်မရလို့ ကားတစ်စီးရှေ့ ပိတ်ရပ်ခဲ့ရတာ”

သူမက ပြောလည်းပြော ကားသော့ပါလှမ်းပေးလျှင် ကိုကိုးက Permitt တောင်းသလို ကာရန်ကို အသာလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ကာရန်က ခေါင်းအသာဆတ်ပြလိုက်သည်။ သူက ခုံအောက်မှာထားထားသည့် ကာရန်ရဲ့လက်ကလေးကို တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်ကာ ကားသော့ကို ဖတ်ခနဲ ဆွဲယူ၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကိုကိုး ထွက်သွားပြီးနောက်တွင်တော့ သူမက စကားစပြောလာသည်။

“တို့တွေ အပွင့်လင်းဆုံး စကားပြောကြရအောင် ကာရန်၊ ရိန် ရှင့်ကို ဝန်ခံချင်တာတစ်ခုက ရိန် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတဲ့အကြောင်းကတော့ ခေါင်နဲ့တွေ့ပြီး ပြတ်သွားတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ဖို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ သူ့နလုံးသားမှာ ကာရန်က 100 % ရှိနေပြီဆိုတာကို ရိန်တွေ့လိုက်ရတယ် ...

အစကတုန်းကတော့ ရိန် ရှင့်ကို Jealous ဖြစ်မိတယ်၊ နောက်မှ ဒိုးဒိုးတို့ မင်းသိုက်တို့ဆီကတစ်ဆင့် ရှင့်အချစ်ကိုရဖို့ ခေါင် ဘယ်လောက်ထိ try ခဲ့ရလဲဆိုတာ သိခဲ့ရတယ် ...

ရိန် စဉ်းစားမိတာက ကာရန်ချယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ဘာတွေများ အစွမ်းထက်နေလို့ ခေါင်က ဒီလောက်ထိ serious ဖြစ်နေတာလဲပေါ့။ အမှန်တကယ်တော့ တကယ် အစစ်အမှန် ချစ်တတ်ဖို့က အဓိကပါ ...

ခေါင် ကံကောင်းသလို ကာရန်လည်း ကံကောင်း ပါတယ်။ အခုတော့ ရိန် ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို လုံးဝ သဘောတူသွားပြီ”

အင်း ... အဲသလို ရင်ဖွင့်ပြောပြတဲ့အခါကျတော့ လည်း ကာရန်ဟာ သူမကို သနားမိသွားသည်။ သူမအတွက် ဖြေသိမ့်စရာ ဘာကျန်မှာလဲ။ မိုင်ပေါင်းထောင်သောင်းများစွာ သော နေရာကနေ ဒီအထိ ပြန်လာပြီဆိုကတည်းက မေသူရိန် ဟာ ကိုကိုးကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ မှန်းဆလို့ရ ပါသည်။

အဲသည်တော့ သူမအတွက် ကာရန် ဘာလုပ်သင့် ပါသလဲ ? ။

“ခေါင်ကို တို့အတွက် ပေးမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးရှိရင် ရိန် စိတ်ဆိုးမိမှာနော် ကာရန်၊ ရှင်နဲ့ ရိန် ဘော်ဒါလုပ်

လို့ရပါတယ်။ တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက် ခန့်မှန်း လို့ ရနေတာပဲ ...

ကာရန်နှင့် ခေါင်က အရမ်းလိုက်တယ်။ ရိန်အတွက် ကို ဘာမှထည့်မစဉ်းစားပေးနဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ မပိုင်ဆိုင်ရ သေးသရွေ့ အသစ်အသစ်တွေ ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ ဒိုင် တစ်ခုတော့ ကာရန်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်၊ ခေါင် နဲ့ ရိန်က အခုလည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ”

ကာရန်သည် အဲသည့်စကားတွေကို ကြားပြီးသွား သောအခါတွင်တော့ ရိန်ရိန်ဆိုသော သူမနှင့် နှလုံး ဘားချင်းနီး စပ်သွားတော့သည်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း လူ့စိတ်ဆီက အင်မတန်မှ ပြောရခက်တာမျိုးပဲ ဖြစ်လေသည်။ ကာရိကကာ မတူသော သူမနှင့် ကာရန်ဟာ ချစ်တတ်ပုံချင်းကား ဘာ တူနေပြန်သည်။ တစ်ဖန် အဲဒီအချစ်ကို အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ်ပုံ ချင်းကျတော့ ကွဲသွားပြန်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကာရန်ဟာ ကိုကိုး အတွက်တော့ သံသယကင်းသော ချစ်ခြင်းတစ်ခု ပေးဖြစ်တော့ မှာဖြစ်သည်။

“ကာရန် ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင်နဲ့ရိန် ဘော်ဒါဖြစ်လို့ ဘေး”

“အာ ... သိပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ ကျွန်မတို့က ရင်ဘတ်ချင်း နီးသူတွေပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆိုရင် တစ်လက်စတည်း ရှင့်ကို ကတိ တောင်းရဦးမယ်၊ ခေါင်ကို ဘယ်တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် သံသယ မျက်လုံးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့၊ သူ ရှင့်အပေါ်ထားတဲ့အချစ်က အရမ်းသန့်စင်တယ်ဆိုတာ ရိန် သိတယ် ...

ရှင့်အတွက်တော့ သူက အနမ်းမြို့က သတို့သားပါ”

အနမ်းမြို့က သတို့သား။ ကာရန်သည် အဲဒီစကား လေးကို သိပ်ကြိုက်သွားသည်။ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ကြည့်လိုက် ရင်းကမှ ကာရန်အပေါ် ချစ်တတ်လွန်းသည့် သတို့သားလောင်း ကလေး စွမ်းထွင်ခေါင် (ခေါ်) ကိုကိုကို မြင်ယောင်လာသည်။

“ဘာလဲ ... သဘောကျသွားပြီမှလား၊” ဒိုးဒိုးတို့ဆီကနေ ရှင့်ကို ခေါင်ပေးတဲ့ နှုတ်ခမ်းသင်္ကေတလေးကို တွေ့ပြီး ပါပြီ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုတာ အနမ်းကို ကိုယ်စားပြုတယ်လေ၊ အနမ်းဆိုတာ အချစ်ရဲ့အမှတ်အသား၊ တစ်နည်းပြောရင် တော့ အရမ်းလေးနက်တဲ့ အချစ်တစ်ခုရဲ့ မှတ်တိုင်ပေါ့ ဟာ ...

အဲဒီတော့ ခေါင်ဟာ ရှင့်အတွက်ထားတဲ့ အချစ်တွေ ကို မြို့တစ်မြို့စာတောင် တည်လို့ရတဲ့သဘောမျိုးဖြစ်အောင် အနမ်းမြို့က သတို့သားလေး စွမ်းထွင်ခေါင်ပေါ့လေ ... မဟုတ်ဘူးလား”

ကာရန်က အလှပဆုံး ပြုံးပြကာ ခေါင်းလေးတစ် ကျက် ညိတ်ပြလိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တာပေါ့ ရိန်ရိန်၊ thank u ကျွန်မ ရှင့်ကြောင့် ကိုကိုရဲ့အချစ်တွေကို မြင်လာခဲ့ပြီ၊ ပြီးတော့ ရှင်တောင်း တဲ့ကတိကိုလည်း ပေးတယ်၊ ကိုကိုကို ရှင်ချစ်တဲ့အချစ် ရယ်၊ ကျွန်မချစ်တဲ့အချစ်ရယ် နှစ်ခုပေါင်းပြီး အရမ်းချစ် သွားမယ် ... ဘယ်လိုလဲ”

သူမက အရမ်းကို ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သွားသည့် အပြုံး တစ်ခုကိုပြုံးကာ လက်ဖဝါးတစ်ဖက် ထောင်ပြသည်။ သဘောက တော့ လက်ဝါးချင်းရိုက်ပြီး သဘောတူညီမှု ယူလိုက်တဲ့ပုံစံပေါ့။ ကာရန်ကလည်း အပြုံးတစ်ခုဖြင့်ပင် သူမရဲ့လက်ဖဝါးကို မြောင်း ခနဲမြည်အောင်ရိုက်၍ ကတိပြုလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်တော့ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်တွေထဲမှာပဲ နားလည်မှုရရှိသွား ကာ လက်ဖဝါးတွေကို ကိုင်ဆုပ်ထားဆဲ။

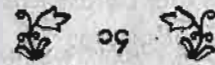

ကိုကိုးကတော့ ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကို
ငေးကြည့်ရင်း ကာရန်တို့ဆီ လျှောက်လာကာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
ဟုမေးလျှင် နှစ်ယောက်လုံးက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ကာ ပြီးစစ်မျက်နှာဖြင့် ကိုကိုးကို အဖြေပြိုင်တုံ့ပြောလိုက်
ကြသည်။

“ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ”

အဲဒီစကားကြောင့် ကိုကိုးကတော့ ဘာဆိုတာ
သေချာနာ မလည်သေးပေမယ့် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် နူးညံ့စွာပြုံး
နေပေသည်။

အဲဒီအပြုံးလေးက ကာရန်ရင်ကို အေးမြသွားစေ
လိုက်တာ။

“ကာရန် ... ကိုယ့်တို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမလဲဟင်”

ကိုကိုးက မေးထားက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးလေး မေးလိုက်
လျှင် ကာရန်သည် သူ့ကိုဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည်။
အဲသလိုဆို သူက ကာရန်ရဲ့လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်
ရင်းဖြင့် ...

“ဟိတ် ... ဖြေလေကွာ၊ ကိုယ့်တို့ ဘယ်တော့လက်ထပ်
ကြမလဲလို့”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုကိုးကလည်း၊ ဘာလို့လောနေရတာ
လဲ”

“လောရတာပေါ့၊ အခုဆိုရင်ပဲ အန်ကယ်တို့က မော်လမြိုင် ပြန်သွားပြီ၊ နောက် ခင်ဗျားလေးက ပြန်သွားပြီး ကျုပ်ကို မယူနိုင်တော့ပါဘူး၊ ငြင်းရင် သွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့်မို့ သေချာအောင် တစ်ခါတည်း ချုပ်ထားရတာ”

ကာရန်က စကားတတ်သော ကိုယ်တော်ချောကို မနိုင်ဘူးဆိုသောသဘောဖြင့် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်လျှင် ...

“ဒီနေ့အဖို့ ကာရန် ကိုယ့်ကိုမချစ်တော့ဘူးလား၊ အေးပါ လုပ်နိုင်တုန်းတော့ လုပ်ထားဦးပေါ့ကွာ၊ အချစ်ကို ချစ်ရ ကောင်းမှန်းမသိတဲ့ ကောင်မလေးကို ကောင်းကောင်းကြီး lesson ပေးရမယ်”

သူက ကာရန်ကို သိုင်းဖက်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းလိုက်လျှင် ကာရန်က အလန် တကြားဖြင့် အနောက်သို့ ကိုယ်ကိုတိမ်းလိုက်သောအခါ သူက တဟားဟားရယ်ကာ ကာရန်ရဲ့ဆံပင်လေးတွေကို အသာဖွလိုက် ပြီး ...

“အဟား ... စိတ်ချပါ ကာရန်ရယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်က ကာရန်ကို ဒီတိုင်းအလှကြည့်နေချင်လောက် အောင်ကို ချစ်တာပါကွာ”

အဲဒီတစ်ချက်ကတော့ ကာရန် သူ့ကိုသဘောအကျ ဆုံးပင်ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ကာရန် ချစ်သူဖြစ်သည့် ကာလတစ်လျှောက် မှာ ကာရန်လက်ကလေးကို မချင့်မရဲ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်တတ်ရုံ၊ ကာရန်ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးရုံလောက်ကလွဲလျှင် တခြား ဘာဆိုဘာမှ အခွင့်အရေး မယူတတ်သော သည်ချစ်သူကလေး ကို ကာရန် အရမ်းကိုချစ်မိနေတာပေါ့။

“ကဲ ... ကိုယ့်ကို မပြောတော့ဘူးလား”

“လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ အခုချက်ချင်းကြီး ဝုန်းဒိုင်းထလုပ် လို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မိဘတွေရဲ့သဘောတူညီမှုယူ ရမယ်၊ ပြီးရင် နေ့ကောင်းရက်သာတို့ ဘာတို့ တွက်ချက်၊ အမျိုးစုံအောင် စီစဉ်ပြီးမှ လက်ထပ်ပွဲဆိုတာ ဖြစ်တာလေ ...

အခုချက်ချင်းကြီးကတော့ ဘယ်ဖြစ်ဦးပါ့မလဲလို့”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ အမြန်ဆုံးဖြစ်စေချင်လှ ပြီ၊ ကာရန် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုမယ် မဟုတ်လား ဟင်”

ကိုကိုရဲ့အပြောကို ကာရန်က မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ပြီး ...

“လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်မပြုတဲ့သူက မိဘသဘောတူတာတို့ ဘာတို့တွေ ပြောပြီး ပေရှည်နေပါဦးမလား၊ တစ်ခါတည်း ငြင်းပစ်လိုက်တော့မှာပေါ့ရှင်”

ကာရန်ရဲ့ချစ်စဖွယ်အပြောကြောင့် သူက ကာရန်ကို ကြင်နာလှိုက်မောသော အကြည့်တို့ဖြင့်ကြည့်၍ ကာရန်ရဲ့ လက်ဖဝါးလေးထဲသို့ သူ့လက်ဖဝါးတွေ ယှက်နွယ်ရစ်သန်းထားရင်းက နှစ်ကိုယ်ကြားသံဖြင့် ပြောပြလေသည်။

“ကာရန်ကိုလေ ကိုယ့် အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ ကိုယ့် အချစ်တွေကို ဥပေက္ခာမပြုဘဲနှင့် လက်ခံပေးလို့ပေါ့ ...

ကိုယ် ကာရန်ကို တစ်သက်လုံး သံစွာရှိရှိနှင့် ရိုးမြဲကျ ထာဝရချစ်သွားမယ်လို့ ကတိပေးတယ် သိလား”

“အင်း ... ယုံတယ်”

“ကာရန် ... ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူးနော်၊ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတုန်းကလည်း မပြောခဲ့ဘူး၊ အခုထိလည်း မပြောသေးဘူး၊ ကိုယ်ကသာ ကာရန်ကို ချစ်တယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့တာပါ”

အဲ ... ဟုတ်တာပေါ့။ ကာရန်ဟာ သူ့ကို တစ်ခါမှ ချစ်ပါတယ်ဆိုပြီး ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူးပါလား။ အင်း ... အဲဒါလေးကိုတော့ အမှတ်တရတစ်ခုအဖြစ် မှတ်ထားရမှာပေါ့။

“ပြောမှာပေါ့၊ ကာရန် ကိုကိုးကို တစ်နေ့ကျရင် ဖွင့်ပြော ပြပါမယ်”

“ဘယ်နေ့လဲဟင်”

“လက်ထပ်ပြီးတဲ့နေ့”

ကာရန်စကားကြောင့် သူ့ရင်တွေသည် အတိုင်းအဆ မရှိ ခုန်ပေါက်လာကာ လှုပ်ရှားလာတော့သည်။ ကာရန်ကို သူ ချစ်သော အချစ်များသည် မိုးလောက်ကို ကြီးမားပါသည်။ ကာရန်သာ အနားမှာရှိနေရင် သူ့ရင်တွေ ငြိမ်းချမ်းလှပါသည်။

ကာရန်တို့ရဲ့လက်ထပ်ပွဲလေးကို အခမ်းနားဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးချင်သော ဖေဖေတို့ မေမေတို့ရဲ့ဆန္ဒအရ မင်္ဂလာပွဲကို ရန်ကုန်မှာတစ်ပွဲ၊ မော်လမြိုင်မှာတစ်ပွဲ စီစဉ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ သည်ရက်ပိုင်းမှာ ရိန်ရိန်နှင့် မကြာမကြာတွေ့ဖြစ်ကြပေမယ့် ကာရန်ဟာ တကယ်ပဲ ရိန်ရိန်ကို အားနာလှပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ရိန်ရိန်ကပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းတာလား၊ တကယ်ပဲ အချစ်တွေ ပျောက်ပျက်သွားတာလားတော့ မပြောတတ်ပါ။

ကာရန်တို့ လက်ထပ်မည့်ရက်ဆို မြန်မာနိုင်ငံမှာ မရှိတော့မည့် ရိန်ရိန်အတွက် ကြိုပြီး စားပွဲလေးကျင်းပတော့ ရိန်ရိန်က လက်ဖွဲ့အဖြစ် ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးကို အသည်းပုံလောကတ်လေးပါဝင်သော ဆင်တူဆွဲကြိုးလေးနှစ်ကုံးပေးကာ သူမကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင်ပေးသည်။

“ဒီဆွဲကြိုးလေးကို ဘယ်တော့မှ မချွတ်ရဘူးနော်၊ အသည်းပုံလောကတ်လေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က တစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို တစ်ယောက်က ဘယ်လိုချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဟာ ...

ဒီတော့ ခေါင်နဲ့ကာရန်က ဒီလောကတ်လေးတွေကို ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့နှလုံးသားဆိုပြီး သတ်မှတ်ထားပေါ့ဟာ”

“အေးပါ ရိန်ရိန်ရယ်၊ ဒါနဲ့ ရိန်ရိန် ဒီကို ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာဦးမှာလဲဟင်”

ကာရန်က အဲဒီလိုမေးလျှင် သူမက နူးညံ့စွာဖြိုးပြ၍ ...

“နင်တို့ ရိန်နဲ့ e-mail လှမ်းပို့လိုက်လေ၊ ကာရန်နဲ့ခေါင်တို့ baby လေးမွေးပြီဆိုရင် ချက်ချင်းကို ပြန်လာခဲ့မယ်”

ရိန်ရိန်ရဲ့ နောက်ရွတ်ရွတ်စကားကြောင့် ကာရန်က ရှက်ပြီးလေး အသာဖြိုးလိုက်သော်လည်း ကိုကိုးကတော့ တော်တော်ကို ပီတိဖြစ်ကာ ကြည်နူးနေသည့် မျက်နှာဖြင့် ရိန်ရိန်ကို လှမ်းပြောသည်။

“စိတ်ချ ... ငါတို့ရဲ့ baby လေးမွေးပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို နင့်ဆီ အမြန် e-mail ပို့နိုင်ဖို့ ငါ ကြိုးစားရမယ်”

ကာရန်က သူ့စကားကြောင့် သူ့ကို ဗိုက်ခေါက် လိမ်ဆွဲလိုက်လျှင် သူက ပိုနာသွားဟန်လုပ်ပြပြီး ...

“တွေ့လား ... အခုကတည်းက မိန်းမကို ကြောက်နေရ ပြီ၊ အင်း ... ကိုကိုး ... ကိုကိုး ... မင်းတော့လားကွာ၊ ဒီမိန်းမလေးတစ်ယောက်နဲ့တင် ချာလပတ်တွေယမ်းပြီး ဗျာများနေကျမှာပဲ”

ကိုကိုးက ပေါက်ကရလေးဆယ်တွေပြောကာ လျှောက်နောက်လျှင် ရိန်ရိန်မှာ မျက်ရည်ထွက်မတတ် ရယ်နေရ သည်။ ကာရန်ကတော့ သူ့လက်မောင်းကို တဖုန်းဖုန်းထုရင်း ရှက်ပြီးသာ ပြုံးလို့နေရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးလေးကို ပိုင်ဆိုင် ရတာကိုပဲ ကာရန်က ကျေနပ်လှပေသည်။ ကာရန်နှင့် ပြိုင်သလိုလို ရိသလိုလို အစမှာတွေ့ခဲ့သော ရိန်ရိန်နှင့် အခုလို အေးအေးဆေး ဆေး ပြေပြေလည်လည် ရှိသွားတာကိုက ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မှာ ကံကောင်းလှပေသည်။ အစကောင်းစွာ ခင်မင်ခဲ့သဖြင့်

ကိုကိုးနှင့် နောင်လာမည့် အိမ်ထောင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အငြင်းပွားစရာ သံသယမကင်းစရာတွေ ဘာမှမရှိတော့ဘဲ ပျော် ရွှင်ကြရတော့မည်ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ အချစ်မှာ အဓိကလိုအပ်တာကတော့ သံသယကင်းကင်းနှင့် ရိုးရိုးသားသား ချစ်တတ်ဖို့ကသာ အရေး ကြီးလှပါသည်။ အဲဒီဒဿနလေးကတော့ ကာရန်နှလုံးသားနှင့် ရင်းကာ သိခဲ့သော အသိလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

“ဪ ... ဒါနဲ့ ခေါင်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်မှာနေ ကြမှာလဲ”

အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ ကာရန်က ဘာမှမဖြေသေး ခင် ကိုကိုးက ကာရန်ဘက်ကို ငေးကြည့်ပြီးမှ ...

“ငါ့အလုပ်တွေက ဒီမှာ settle ကျသွားပြီဆိုတော့ ဒီမှာပဲ နေမှာလေ၊ မော်လမြိုင်မှာတော့ အမြဲမနေဖြစ်ဘူးပေါ့”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

ကာရန်တို့ စာ သောက်ပြီး အပြန်မှာတော့ ကိုကိုး က ကာကို ခေးထိုးရပ်လိုက်ပြီး ...

“ငေးလောက် စကားပြောကြရအောင် ကာရန်”

“အင်း ... ပြောစရာရှိတာများ ပလ္လင်ခံလို့ ပြော”

ကိုကိုးက ကာရန်ရဲ့လက်ကလေးကို ဖမ်းယူဆုပ်
ကိုင်လိုက်ပြီး ကာရန်မျက်လုံးတွေကို နူးညံ့ရိဝေစွာကြည့်ကာ ...

“ကာရန်ကို ပြောစရာရှိလို့၊ ကိုယ့်ကို ရိန်ရိန်က ဒိုးဒိုးက
နေတစ်ဆင့် စာတစ်စောင် ပေးခိုင်းလိုက်တယ်၊ မနေ့က
တုန်းက ကိုယ့်ကို ဒိုးဒိုး လာပေးတာ၊ ကိုယ် အခုထိတော့
ဖောက်မဖတ်ရသေးဘူး ...

အဲဒါ ကာရန်နဲ့အတူတူဖတ်ဖို့ ကိုယ် ယူလာခဲ့တယ်”

“ဟင့်အင်း ... ကာရန် မဖတ်တော့ပါဘူး၊ ကိုကိုးပဲဖတ်
လိုက်ပါ၊ ဒိုးဒိုးကနေတစ်ဆင့် ဒီစာကို ပေးခိုင်းတယ်ဆို
ကတည်းက ရိန်ရိန်က ကာရန်ကို မသိစေချင်လို့ပေါ့ ...

ကိုကိုး တစ်ယောက်ပဲ ဖတ်လိုက်ပါ”

ကာရန်ရဲ့သဘောထားကြီးမှုကို သူက အပြီးတစ်ခု
ဖြင့် တုံ့ပြန်ကာ ဒက်ရှ်တုတ်ထဲက စာလေးကို ဖွင့်ဖောက်ဖတ်လိုက်
သည်။ တကယ်လည်း ရိန်ရိန်ဟာ သည်စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထား
သလဲဆိုတာ သူ တကယ်ပဲ သိချင်လှပါသည်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ
စာကို ကာရန်ရှေ့မှာပဲ ပေါ်တင်ဖတ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

“ခေါင် ...

ပထမဆုံးအနေနဲ့ ပြောချင်တာက congratulation
ပါ။ ကာရန်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မယ့် သတို့သားလောင်း
ကို ရိန်ရိန် ပြောချင်တာက ကာရန်ကို သစ္စာရှိရှိ ချစ်သွား
ပါလို့။ ကာရန်က ခေါင်အတွက် အလိုက်ဖက်ဆုံး လက်တွဲ
ဖော်ပါ။ ရိန်ကတော့ ရိန်ဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံး
လက်တွဲဖော်တစ်ယောက်ကို တွေ့တော့ တွေ့ထားပြီးပါပြီ...

ရိန်ရဲ့လက်တွဲဖော်အဖြစ် သူ့ကို လုံးဝသတ်မှတ်နိုင်
ပြီဆိုရင်တော့ ခေါင်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှာပါ ...

ခေါင်နဲ့ ကာရန်တို့ တစ်ဘဝလုံး သာယာပျော်ရွှင်
ချမ်းမြေ့ပါစေနော် ...

ခေါင်ရဲ့သူငယ်ချင်း

ရိန်”

စာအဆုံးမှာတော့ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ဆို့နင့်ဝမ်းနည်း
သွားသည်။ ရိန်ရိန် သူ့အပေါ်ထားသည့် ခံစားချက်ကို သူမြင်
ရပေမယ့် သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ကာရန်က အပြည့်အဝ နေရာယူ
ထားသဖြင့် သူမကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက် မပိုတော့ပေ။

သူ ရိန်ရိန်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်ကို သိသော ကာရန်က သူ့လက်ဖဝါးတွေကို မြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်၍ နှစ်သိမ့်ပေး ရှာသည်။

“ကာရန်ကို ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်၊ အဲဒါ မပြောင်းလဲ တော့မယ့် အမှန်တရားပဲ”

သူ့ရဲ့အချစ်သစ္စာကို ယုံကြည်စွာ ကာရန်က ခေါင်း လေးတစ်ချက်ညှိတ်ပြလိုက်ပေတယ်။ အို ... သူ့ကို ကာရန် အရမ်းကို ချစ်မိပါလေသကော။

ကိုကိုးရဲ့ချစ်မေတ္တာတွေ အခန့်သား ခံယူရင်းက သူ့ကို ကာရန် ဘယ်လောက်ထိ စူးနင့်အောင် ချစ်မိသွားသလဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မပြောတတ်တော့ပါ။

သူ့ကို ကာရန် အရမ်းကို ချစ်မိပါသည်။

ရှင်ခွန်သံတွေ ထုံမွန်းထားတဲ့
ငါ့ရဲ့နှလုံးသားမှာ လိုအပ်နေတာက
မင်းရဲ့အချစ်တစ်ခုပါ ...
ချစ်သူရေ ...
ကိုယ်နဲ့မင်းတာ
ဒေင်ဥယျာဉ်ကြီးထဲက အာဒမ်နှင့်ဧဝတို့
ချစ်တဲ့အချစ်မျိုးထက် ပိုသာလွန်းတဲ့အချစ်ကို
ဖန်တီးကြပါစို့။

၂၇၄

၂၇၅

ဒီလိုနှင့်ပဲ အားလုံးမျှော်လင့်စောင့်စားနေသော စွမ်းထွင်ခေါင်နှင့် ကာရန်ချယ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကြီးမှာ ဒီနေ့မှာ ကျင်းပတော့မှာဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ နာမည်ကြီးဟိုတယ်တစ်ခု၏ Grand ballroom မှာ ကျင်းပမည့် သူတို့ရဲ့ဧည့်ခံပွဲကို ကြွရောက်လာကြသည့် ဧည့်ပရိသတ်များကို ဧည့်ခံနိုင်ရန်အတွက် သီးသန့်ခန်းမှာ ပြင်ဆင်နေကြတာဖြစ်ပေသည်။

“မာမီ ... ကျွန်တော့်သတို့သမီးလေးကို အလုံဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ပေးနော်”

ကိုကိုးကတော့ ပျော်တပြုံးပြီးနှင့် ပြောလိုနေလျှင် ကာရန်ကတော့ အသာငြိမ်နေမိသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ အခါတော်ပေးသီချင်းသံနှင့်အတူ မင်္ဂလာခန်းမတွင်းသို့ ကိုကိုးနှင့်အတူ

လက်ချိတ်ကာ ကြွကြွရွရွလေး လျှောက်လှမ်းရမည့်အဖြစ်က ကာရန်ကို ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် ခုန်လာစေပါသည်။

သတို့သား သတို့သမီးဝတ်စုံဟာ မင်္ဂလာပွဲမတိုင်ခင် တစ်လအလိုကတည်းက နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာဆီမှာ ကာရန်စိတ် တိုင်းကျ အပ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အရောင်ကိုတော့ ကာရန်စိတ်ကြိုက် သခွားရောင်လေး စီစဉ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အားလုံးဖြင့်ပြီးဆင်ပြီး သွားတဲ့အချိန်မှာ ကာရန်ဟာ ကိုယ့်ဘာသာ မှန်ထဲတစ်ချက်ကြည့် လိုက်မိသည်။

ကြည့်စမ်း ... ဒီလောက်ထိ လှမယ်မှန်း ကာရန် တကယ်မထင်ခဲ့ပါလား။ မိတ်ကပ်ပညာ၏စွမ်းပကားရယ်၊ ဒီဇိုင်း နာ၏စိတ်ကူးစိတ်သန်းရယ်၊ ကာရန်အလှရယ် ပေါင်းစပ်လိုက် သောအခါ တော်တော်ကို တင့်တယ်သော သတို့သမီးတစ်ယောက် ပုံ ပေါက်သွားသည်။

မှန်ဇာအပါးစနှင့် သခွားရောင် ပိုးထည်တို့ကို ပေါင်းစပ်ချုပ်ထားသည့် ကာရန်ရဲ့သတို့သမီး ထိုင်မသိမ်း ဝတ်စုံ သည် အတော်ကို ကြည့်၍လှပါသည်။ သခွားရောင်ပုံတော် ဖိနပ်

နှင့် အရောင်မျောမျောခြေသည်းနီအရောင်တို့မှာလည်း တင့်တယ်လှ ပေသည်။

“ကာရန် အရမ်းလှတာပဲ သိလား”

အဲဒီစကားကို ပြင်းပြလိုက်မောသော အသံဖြင့် ထရှိုက်မက်မက် ပြောလိုက်သူက ကာရန်ရဲ့သတို့သားလေးပဲဖြစ် သည်။ သူကလည်း မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် အရမ်း ကို ခန့်ညားနေပေသည်။

သူ့ရဲ့ထင်းနေသည့် မျက်ခုံးတွေရဲ့အောက်က မျက် ဝန်းများသည် အရည်လဲ့တောက်ပနေသည်။ သခွားရောင်ရင်ဖုံး တိုက်ပုံနှင့် တောင်ရှည်ပုဆိုးတို့ဖြင့် မြန်မာဆန်စွာ လှပနေသာ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ရပါသော သတို့သားလေးကို အသာပြိုး၍ ငေးကြည့်နေ လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကလေးတွေရော အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ထွက်မယ်ဟေ့”

အခမ်းအနားမှူးက လှမ်းပြောလိုက်လျှင်တော့ ကာရန်တို့သည် အလျှိုလျှို စီတန်းလိုက်ကာ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ

ဆိုရင်တော့ နွဲ့နောင်းပျော့ပျောင်းသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းစီ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

“ကိုယ့်ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတယ် သိလား၊ ဒီလောက်ထိ ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့တောင် ထင်မထားဘူး၊ ကာရန်ရောဟင်”

“အတူတူပဲပေါ့”

အဲဒီလိုနှင့် ကာရန်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီး အောင်မြင်စွာ အထမြောက်ပြီးသွားချိန်တွင်တော့ ကိုကိုးက ကာရန်ရဲ့လက်ထဲသို့ နှုတ်ခမ်းပုံ အရုပ်သေးသေးကလေး ထည့်ပေးပြီး ...

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အမှတ်တရ သင်္ကေတလေးလေ”

အခမ်းအနားအားလုံး ပြီးစီးသွားသည့်အခါ သူတို့မှာ တရားဝင်အကြင်လင်မယား ဖြစ်လို့သွားချေပြီ။ အဲသည့်တစ်နေ့တည်းမှာပင် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ညစာစားပွဲပါ ကျင်းပလိုက်သည့်အတွက် အားလုံးက အလုပ်တွေရှုပ်နေကြသည်။ သို့ပေမဲ့ သူကော ကာရန်ကော အချစ်တို့ဖြင့် နှင့်သီးကာ ပြီးရွှင်နေကြသောကြောင့် တစ်စက်ကလေးမှ ပင်ပန်းဟန်မပြပါ။

သူတို့စုံတွဲကို အားလုံးက အရမ်းလိုက်တဲ့စုံတွဲဆိုပြီး သတ်မှတ်ကြသည်။ သူကတော့ မင်္ဂလာညစာစားပွဲကို အမြန်ဆုံးပြီးစီးချင်နေပြီဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား ကာရန်ကသူ့ကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့သတို့သားဖြစ်ခြင်း အတွေ့အကြုံသည် တဒိန်းဒိန်းနှင့် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကသာ ရာခိုင်နှုန်းများစွာ ကြီးစိုးထားပါသည်။

ညစာစားပွဲအပြီးမှာတော့ သူတို့နေမည့်အိမ်သို့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကတော့ သူတို့တွေရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားပြီမို့ ကျေနပ်သွားတဲ့ပုံပင်။

သူ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ သူ့ရဲ့ပူပူနွေးနွေး ဇနီးလေး ကာရန်က ခြံထဲမှာထိုင်နေသဖြင့် သူ အလျင်အမြန် လိုက်သွားလေသည်။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က ကျောက်ခုံလေးမှာ ထိုင်နေသော ကာရန်ရဲ့ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် ကပိုကရီလေး လှပနေသော နောက်ပိုင်းအလှကိုမြင်လျှင် သူ့ရင်တွဲ အကြမ်းပတမ်းခုန်လာလေတော့သည်။ လရောင်အောက်

မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ကာ ကြယ်တွေကို ငေးကြည့်နေသော ချစ်သူလေးကို ဖြစ်နိုင်ရင် အနောက်ကနေ အသာသိုင်းဖက်၍ ပွေ့ထားချင်သော်လည်း ကာရန်ကို အားနာစိတ်ဖြင့် သူ့ရဲ့စိတ် ဆန္ဒတွေကို မျိုချကာ ကာရန်ဘေးမှာပဲ အသာဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“ကာရန် ... ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

သူ့ရဲ့တိုးပျော့ညင်သာသော အသံကြောင့် ကာရန်က သူ့ကို ပြီးတုံ့တုံ့ဖြင့် ငေးကြည့်ကာ ...

“ဒီလိုပါပဲ ... ဒီနေ့မှ လမင်းကြီးက အရမ်းလှနေလို့ ငေး ကြည့်နေတာပါ”

သူက ကာရန်ရဲ့အနားကို အသာတိုးကပ်သွားကာ ကာရန်ရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို ခပ်ဖွဖွကိုင်၍ ...

“အခုချိန်မှာ ကိုယ်အကြားချင်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းရှိတယ် ဖြေပါကွာ”

ကိုကိုး ဘာကိုဆိုလိုပြီး ပြောတယ်ဆိုတာ ကာရန် နားလည်ပါသည်။ သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ခံစားမှုအရသာ သိနိုင်

ပေမယ့် တစ်ခါမှ ပါးစပ်က ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ခြင်းတော့ မရှိခဲ့သော သူ့ကို ဒီနေ့မှာ ပြောပါမည်ဟု ကာရန် ကတိပေးခဲ့သည်ပဲ။

ကာရန်သည် ညှို့ရိုမ်းကာ အရည်လဲနေသည့် သူ့ရဲ့အချစ်မျက်ဝန်းတွေကို ငေးမောစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ လရောင်ရဲ့ဖြာကျနေသော အလင်းဓာတ်အပြင် သူ့ရဲ့သင်းပျော့ ပျော့ ကိုယ်ရန်က ကာရန်ရင်တွေကို အတိုင်းအဆမရှိ ခုန်စေလှ ပါသည်။

မင်္ဂလာဦးညရဲ့ရင်ခုန်သံတွေဟာ ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် လှုပ်ခါပစ်လိုက်နိုင်သည်အထိ အင်အားကြီးမားလှပါသည်။

ကာရန်သည် နီထွေးစိုမြဲနေသည့် သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာက မျှော်လင့်နေသော အသွင်ကို ပေါ်စေသဖြင့် လရောင် ရဲ့ အလင်းအားဖြင့် သူ့ကို ဒီအတိုင်းပဲ ငေးကြည့်နေလိုက်တော့ သည်။

သူကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကာရန်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေ ကို တမ်းတလိုက်မောစွာ ငေးကြည့်နေရင်းကမှ အရမ်းကိုနားဝင် ချိုအေးမြစေသောအသံဖြင့် ...

“ကိုယ်လေ ကာရန်ကို အရမ်းချစ်တယ် သိလား၊ ကိုယ့်ကိုကော ကာရန် အဖြေမပေးချင်ဘူးလားဟင်”

“ကာရန်လည်း မောင်နဲ့ထပ်တူ ချစ်ပါတယ်”

မောင် ...။ ကာရန်ရဲ့ ရုတ်တရက်အဖြေစကားက သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို ပြောင်းဆန်သွားစေပါသည်။ သူ့ကို မောင်ဟု ခေါ်လိုက်တဲ့အသံဟာ ဟိုးနှလုံးသားရဲ့အတွင်းထောင့်နေရာကနေ ခေါ်လိုက်သလိုမျိုးကို ကြည်ရှလှိုက်မောသွားပါသည်။ လရောင်ရဲ့အအေးဓာတ်တွေ၊ လေပြည်တွေရဲ့တိုးဝှေ့ကျိစယ်သံတွေရဲ့တွန်းအားပေးမှုတို့ကြောင့် သူသည် ကာရန်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးဖြင့်ပင် နဖူးလေးအား အသာဖိကပ်နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမျိုး ချစ်ပေးတဲ့အတွက် ကာရန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကာရန်ကို အလိုအပ်ဆုံးပဲ”

အဲဒီစကားအဆုံးမှာ ကာရန်က သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာပါသည်။ အခုချိန်မှာ ကာရန်လည်း သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို နားဆင်နေမှာဖြစ်ပေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရင်

ခုန်သံစဉ်များကို တငြိမ်ငြိမ်နားထောင်ရင်းဖြင့် သူတို့မှေးစက်နေလိုက်ကြသည်။ ပြီးလျှင်တော့ ကာရန်က သူ့ကို မေ့မေ့မောမောငေးစိုက်ကြည့်၍ ...

“ကာရန်ကို ဘာလို့ချစ်တာလဲဟင်”

ကာရန်ရဲ့အမေးကို သူက ခံစားချက်တွေဖြင့် အရည်လဲဖြာနေသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ကာရန်ကို မူးမေ့သွားလောက်အောင်ကြည့်ကာ ဆံပင်လေးတွေကို အသာသပ်တင်လိုက်ပြီးမှ ...

“အချစ်မှာ အကြောင်းပြချက်တွေ မရှိပါဘူး ကာရန်ရယ်၊ ချစ်ကို ကိုယ်က မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားတဲ့အတွက် ပိုလို့တောင် အကြောင်းပြချက် မလိုသေးတယ်”

ကာရန်သည် ရင်ခုန်နှုန်းတွေ တစိုပ်စိုပ်တိုးတက်လာသော ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးသားကို အသာထိန်းချုပ်ရင်း သူ့ကိုဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ လမင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေလျှင် ကာရန်ရဲ့ခါးကို နောက်ကနေ ဖြုန်းဆို အသာသိုင်းဖက်ကာ မချင့်မရဲလေသံဖြင့် ...

“ခုနတုန်းကလို မောင်လို့ ခေါ်ဦးလေ၊ ကာရန်ဆိုတဲ့ အချစ်ကလေးရဲ့အသံကို မကြားရရင် မနေနိုင်လို့ပါ ... နော် ချစ်”

အဲသလိုဆိုနေရင်းမှ ကာရန်ရဲ့ပခုံးပေါ်သို့ မေးတင် ကာ ရီရီဝေဝငေး၍ မောင်လို့ ခေါ်ခိုင်းလေလျှင် ကာရန်သည် တထိတ်ထိတ် ရင်ခုန်လာသော ရင်ခုန်သံတို့နှင့်အတူ ...

“အဲဒီလို ခေါ်ခိုင်းတာနဲ့ ခေါ်ပေးရမှာလား”

“အာ ... အချစ်ကလည်းကွာ၊ မောင်လို့ ခေါ်ရမှာတောင် ကပ်စေးနဲ့နေသေးတယ်၊ ခေါ်ပါကွ၊ ကြားချင်လွန်းလို့ပါ နော်”

သူက ကာရန်ကို ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက် ပြီး ကာရန်ရဲ့အသံတစ်ခုကို စောင့်မျှော်နေသေးသည်။ သူ ကာရန်ကို ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ချစ်သလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်။ ကာရန် ကတော့ အရင်သံသယတွေ ကင်းစင်ပပျောက်သွားပြီးကတည်းက မောင့်ကို အရမ်းချစ်မိသွားတာဖြစ်သည်။

“ပြောပါကွာ၊ မောင့်ကို မချစ်ဘူးလားဟင်”

သူက ကာရန်ရဲ့ကိုယ်လေးကို အသာမေ့ယမ်း၍ ထပ်မမ်းလိုက်လျှင် ကာရန်သည် ပေါက်ကွဲထွက်သွားမှာတောင် စိုးရိမ်ရသည့် ကိုယ့်ရဲ့ရင်ခုန်သံတွေကို free ရိုက်မထားတော့ဘဲ အတင်းကို ဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်ထားရတော့သည်။

အချစ်ဟာ ရင်ခုန်ကြည်နူး ဆွတ်ပျံ့စေမှန်း ကာရန် အခုမှ သိခဲ့တာပါကွယ်။

“ပြောလေ ကာရန်ရယ်”

သူက ကာရန်ကို အထူးဖက်ထားရင်းကမှ မချင့်မရဲ လေသံဖြင့်မေးလျှင် ကာရန်သည် အနမ်းမြို့ကနေ ကာရန်နှလုံး သားထဲအထိ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ရောက်လာခဲ့သော သည်အမျိုး သားကလေးကို အချစ်တို့ဖြင့် နှင့်သီးစွာကြည့်ပြီး ...

“မောင့်ကို ချစ်တာထက်ပိုပြီး လေးနက်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်တာပေါ့ မောင်ရယ်”

ကာရန်သည် တိုးသွဲ့သွဲ့လေး ပြောပြီးလျှင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့သတို့သားလေးအတွက် အချစ်များစွာဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား သော အနမ်းတစ်ပွင့်ကို သူ့ရဲ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ ခြွေချပေးလိုက်လေ

၂၀၈

မယ်မင်းဘို

တော့သည်။ အဲသည့်အနမ်းကြောင့် ကမ္ဘာကြီးမှာ ပန်းတွေများစွာ
အကုန်ပွင့်ကုန်ကာ လေအရေမှာ ရနံ့လေးတွေ မွေးလျက် ရင်
ခုန်သံတွေဖြင့် မွတ်သိပ်လို့က်မောနေတော့ပေသည်။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

မယ်မင်းဘို

4th May 2010.

2:20 A.M

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘို
အမှတ်-၃၉ (မြေညီ) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကောက်မြောင်း၊ ကားမွေမြို့နယ်၊
သို့လ်မူ၍ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။